

Tomáš Machurek:

„Nové zadávací směrnice samy o sobě nepřináší až tak převratnou koncepční změnu.“

Profil
advokátní
kanceláře
Sládek & Partners
(str. 38)

**Předžalobní
výzva k plnění**
podle § 142a
občanského
soudního řádu
(str. 44)

Rekodifikace
soukromého
práva
v judikatuře
soudů
(str. 50)

BANG & OLUFSEN

Vytvořit tak krásný pohyb trvalo 89 let

Nová, 55palcová* televize
BeoVision Avant

- Ultra vysoké rozlišení
- 4K Bang & Olufsen Smart TV
s kultovním zvukovým zážitkem

Cena 195 800 Kč

bang-olufsen.com

Bang & Olufsen
Jáchymova 4
110 00 Praha 1

telefon: 224 811 234
www.kd-elektronika.cz

* Doporučená cena BeoVision Avant 55" je včetně ovladače BeoRemote One. V ceně není zahrnut žádný stojan nebo nástěnný držák. Energetická třída C. Výhledově k dostání i s úhlopříčkou 75 a 85 palců.

obsah

úvodník

- 2 Chvála právu

názory

- 7 Od klukoviny k judikátu
10 Advokáti jako Ježíškové a dárky pro paní ředitelku
13 Domovní prohlídky advokátů

rozhovor

- 14 Jaroslav Havel
18 Tomáš Machurek

aktuálně

- 22 Unie obhájců jako protiváha excesů žalobců
22 Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners se rozšiřuje o pražský tým Norton Rose Fulbright
24 Advokáti z PRK Partners získali Oskara ve světě práva
24 LYDON WELLS Legal se mění na LP Legal
27 Oznámení o spojení firem Squire Sanders a Patton Boggs
27 Weinhold Legal opětovně mezi Top 10 právnickými firmami v žebříčku Mergermarket pro M&A transakce v regionu střední a východní Evropy
28 White & Case se stěhuje do bývalého ústředí ČSOB
28 Glatzová & Co. slaví 20. výročí svého založení
31 Advokátní kancelář PIERSTONE oslavila 10leté výročí od svého založení na českém trhu

lidé

- 33 Kdo kam

profil

- 38 Sládek & Partners, v.o.s.

z právní praxe

- 43 Kouzelná hůlka jménem RPSN. Nenechte se ošálit

- 44 Předžalobní výzva k plnění podle § 142a občanského soudního řádu
46 Jak oddlužit korporaci? Nové možnosti reorganizace
50 Rekodifikace soukromého práva v judikatuře soudů
54 Bytová družstva ve světle zákona o obchodních korporacích
56 K novým nejasnostem při udělování souhlasu s převodem podílu v s. r. o.
58 Kolektivní správa autorských práv ve světle aktuálního nálezu Ústavního soudu
61 Institut tzv. procesního podpůrcovství v civilním procesu
64 Dopad nového občanského zákoníku na občanské soudní řízení
66 Sekuritizace aktiv po rekodifikaci
68 Řízení před rozhodčí komisí spolku a nový Statut Rozhodčí komise Českého olympijského výboru (ČOV)
70 Systém vnitřní struktury akciové společnosti po rekodifikaci – dualistická a monistická struktura řídicích orgánů
72 Zneplatnil NOZ staré plné moci?
74 Nový systém objednávky dle občanského zákoníku?
75 Právní due diligence jako nezbytná součást akvizice
79 Oznamovat, anebo neoznamovat?
81 K přečinu nebezpečné pronásledování
85 Veřejnoprávní smlouva podle stavebního zákona optikou opomenutého účastníka
89 Vykonatelnost pohledávky v insolvenčním řízení – rozhodčí nález
93 Změny v postavení věřitelů po novele insolvenčního zákona – skutečně k lepšímu?
97 Ochranu společné domácnosti nelze při uzavírání smluv podceňovat, hrozí jejich zneplatnění
98 Veřejný pořádek a absolutní neplatnost právního jednání

- 100 K problematice opakovaného zadávacího řízení s jednou relevantní nabídkou
102 Druhy akcí dle nové právní úpravy
105 Odpovědnost členů volených orgánů obchodní společnosti po rekodifikaci – změna k lepšímu?
109 Lhůta pro doručení žádosti o dodatečné informace k zadávacím podmínkám
113 Právní regulace rozvodu bez zjišťování příčin rozvratu manželství v kontextu rekodifikace soukromého práva v České republice
117 Další zásadní mezník roku 2014 pro obchodní korporace se blíží – 30. 6. / 1. 7. 2014
123 Změna pro veřejné zakázky – nová evropská zadávací směrnice
125 Zástavní právo k pohledávce dle NOZ
129 Je třeba souhlasu pronajímatele při převodu obchodního závodu?
133 Může soud změnit usnesení věřitelské schůze?
134 Lze použít neúměrné zkrácení v pracovním právu?

judikatura

- 136 Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu

lifestyle

- 148 Advokáti neúspěšně bojují s nepořádkem ve spisech
150 Národní elektronický nástroj (NEN) – Robustní řešení pro všechny kategorie zadavatelů
153 Profesionální bankovní služby pro advokáty od UniCredit Bank
154 Skagen – elegantní, jednoduchý a čistý design ze severu
156 Správná sada pro zdravější životní styl
158 Dílo rukou je odrazem duše
160 FREYWILLE – spojení krásy s uměním a elegancí
165 Pohodlí cestování

Chvála právu

Tak tu máme téměř polovinu roku a spolu s ní začínáme zapadat hlouběji a hlouběji do nových právních úprav. Je to zatím jenom začátek, konečné důsledky přijdou s větším časovým odstupem. Už teď je ale vidět, že si ještě všichni užijí.

Protože ale všechno zlé přece musí být pro něco dobré, snažil jsem se udělat si rekapitulaci určitých pozitiv. Vyšlo mi z toho, že pozitivní bude rozhodně to, že budeme muset být trpělivější a klidnější, protože řízení se nám trochu prodlouží, možná přibude více opravných prostředků, jak si každý bude říkat, že by to stálo za to zkusit. Určitě to u všech zúčastněných osob bude mít pozitivní vliv, pokud jde o prevenci Alzheimerovy choroby, protože to bude znamenat konec s rutinou. Tlak na rychlé rozhodování v kombinaci s nutností věci ověřovat a činit tak více úkonů by naproti tomu mohl znamenat více infarktů, což by, pokud by byly první a poslední, mohlo znamenat dobrou

zprávu pro náš důchodový systém. Zkrátka a dobře, postupně bychom našli spoustu dalších pozitiv.

Napadla mě ale další zásadní možnost, kterou nám legislativní běsnění v pozitivním slova smyslu nabízí. Neustále se říká, jak je nízká úroveň právního vědomí v České republice. Zároveň ale nelze říci, že se v České republice málo sází. Co to tedy zkombinovat? Co zavést sázky na právo? Co začít sázet na vývoj legislativy a na soudní rozhodnutí? Někdo by sice řekl, že právo není hokej nebo fotbal, ale proč by ne? Pokud by se zachovala důstojnost sázek a byla by to něco jako první sázkařská liga (vlastně extraliga), nutilo by to sázkaře sledovat vývoj právní úpravy, vývoj judikatury, stanoviska apod. Vzhledem k tomu, že by sázky byly složitější, nemuselo by se sázet jen na samotné výsledky, ale tipovat by se dal i vývoj určitého problému v čase. Navíc by mohly být pořádány přípravné sázkařské kursy, u některých sázek by mohla být s ohledem na okolnosti povinná registrace sázkařů, pro některé sázky by bylo třeba mít něco jako sázkařskou licenci atd. Mohl by tak vzniknout samostatný sázkařský kanál, sázkařské kluby apod.. Přineslo by to prostě obrovské možnosti jako vždy, když vzniká nové odvětví. A jaký by to mohlo mít vliv na sjednocování judikatury a na rozvoj právních věd! Teorii práva by pak možná nebylo třeba učit, protože by ji znal každý, navíc by to musela být ostuda nebýt scho-

pen reagovat v diskusi na některý právní problém na dostatečné úrovni. Jaký by to mohlo mít vliv v mezinárodních souvislostech, bylo-li by zřejmé, že něco jako armáda je pro Čechy naprosto zbytečná, neboť všechny ubijí právními argumenty.

A protože peníze až nakonec – na organizaci by si mohl ponechat monopol stát a nemusel by to být špatný příjem do státního rozpočtu. Navíc stát by byl schopen garantovat výplaty v případě dlouhodobějších sázek – u spousty sázek by pak i výhra mohla být vítaným přilepšením na důchod.

Zkrátka a dobře, nenechme to jen tak být a snažme se z té unikátní situace vytěžit co nejvíce. ●

Mgr. Jaroslav Vaško

MARCO MIRELLI

SANTONI SHOES

Pro každou příležitost

DISCOVER MORE

WWW.MARCOMIRELLI.COM

PRAHA

HANSPAULKA, Na Kuthence 1, +420 725 325 523
BY APPOINTMENT ONLY

BRATISLAVA

CITY GATE, Laurinská 19, +421 910 920 240
OTEVŘENO 7 DNÍ V TÝDNU

PASSIONATE
RUSSIA

FREYWILLE.COM | VIENNA

PRAHA

Havířská 3 +420 272 142 228

Prague Airport • Terminál 1 – Gate A +420 220 114 237

Brož
Sokol
Novák

Advokátní kancelář

Attorneys
Rechtsanwälte

Sokolská 60, 120 00 Praha 2,
Tel: 224 941 946, Fax: 224 941 940,
E-mail: advokati@akbsn.eu,

www.akbsn.eu

Pobočky:

- Praha: Ječná 39a, 120 00 Praha 2, tel.: 221 995 216-218, vyřizuje pohledávky DP hl.m. Prahy
- Přerov: nám. T.G.Masaryka 11, 750 02 Přerov, e-mail: akprerov@akbsn.eu
- Litoměřice: Mírové nám. 30, 412 01 Litoměřice, e-mail: aklitomerice@akbsn.eu
- SR: Špitálska 10. P.O.Box 22, 8514 99 Bratislava, Slovenská republika

Naše kancelář poskytuje právní služby ve všech oblastech práva, zejména v oblasti práva obchodního, občanského – procesního i hmotného, správního, rodinného, pracovního a trestního. Zabýváme se i rozhodčím řízením. S nárůstem klientely a rozšířením poskytovaných služeb jsme zřídili další pobočku v Praze a pobočky v Přerově, v Litoměřicích a ve Slovenské republice. Právní služby poskytujeme v jazyce českém, anglickém, francouzském, německém, polském, ruském a ukrajinském. Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák je členem mezinárodního sdružení International Jurists a může prostřednictvím tohoto sdružení zajistit poskytování právní služby po celém světě.

**Advokátní kancelář
byla vyhodnocena jako
„Právníková firma roku“
v oblasti trestního práva
za rok 2010, 2011, 2012 a 2013.**

Od klukoviny k judikátu

Časy se mění a někdy je díky tomu co závidět. Oboje doložím příkladem, který možná bude zajímavý, ale určitě poučný. Významnou roli v něm totiž má takřka ještě teplý judikát NS ČR. Začít ovšem musím u svého školního mládí. Sice již poněkud vzdáleně, ale stále jasně ho prozařuje vzpomínka na vyšetřování původu nápisu, jenž se jednoho dne objevil na stěně záchodku ve druhém patře naší školy. Pochopitelně šlo o toaletu chlapce. Nechci dráždit strážkyně genderové rovnosti, ale tehdy dívky část nápisu, zmiňujícího mimo vši pochybnost učitelku známou léta pod nickname „Jalovice“, se v časopise na křídovém papíře neodvážím uvést doslovně. Leda by šlo o čistě pánský časopis. Nicméně, výrazem, kterým spodina lidstva označuje intimní sféru lidského života, byl laskavý čtenář informován o koitálních aktivitách zmíněné pedagožky, provozovaných údajně s učitelem na dílny.

Spáchání nápisu začalo být ihned vyšetřováno, pravdivost, pokud je mi známo, nikoliv. Jako obvykle. Vzhledem k věku údajného souložníka ale šlo nejspíš o hoax, což jsme ale tehdy netušili, majíce nablíže zato, že zrovna v tomto směru příroda žádná omezení neklade. V rámci vyšetřování byli všichni podezřelí, jinak též „známé firmy“, předvedeni před nápis a na tomto místě podrobeni ostrému výslechu. Snad aby se u vědomí té hrůzy přiznali anebo alespoň někoho praskli. Já byl pochopitelně eskortován také, za což jsem ale dodnes vděčný. Místně příslušný jsem totiž byl na toaletu o patro níž a tam nic tak zajímavého napsáno nebylo.

Pachatel vypátrán nebyl. Nejspíš proto, že mládež byla tehdy morálně zdravá, takže nepraskala a ani praskače netrpěla. Nicméně, odhalenému pachateli tehdy hrozil dílem školní trest, nejvýš tak v podobě snížené známky z mravů, dílem pak domácí dohra. V daném čase a místě většinou sestávající z hojných fackek. Případně, jako u nás doma, z rozsáhlé inventury toho co se má, a co se naopak nemá dělat, doplněné podrobnou informací o tom, jak dopadnou ti, kteří se v tom neorientují nebo orientovat nechťejí. Se speciálním zaměřením na moji, tehdy již jasně se rýsující temnou budoucnost. Což oproti těm fackám bylo čínské mučení.

Ovšem dnes, a v tom je ten pokrok, je vše jinak. Podle usnesení NS ČR z ledna letošního roku, sp. zn. 8 Tdo 1426/2013: ...přesně nejištěného dne měsíce září 2012 nezletilý „Bodlák“ společně s nezletilým „X“ ve V. na B. popsali stěnu budovy školní telocvičny I. Základní školy fixy, které jim za tímto účelem donesl nezletilý „Y“, přičemž nezletilý „Bodlák“ napsal nápisy „RHS smrdíš jako chci plej pes“, „Pepsi je vhodné pro psi“ a nezletilý „X“ napsal nápisy „V. je žumpa“, „E. N. ty krávo, ty pičo, ty děvko“, přičemž uvedeným jednáním způsobili městu V. škodu ve výši 3000 Kč. (citováno i s použitými pseudonymy).

Jen tak mimochodem, pokud se mluví o tom, že mladí dnes hovoří jazykem, kterému už starší generace nemůže porozumět, tohle mne uklidnilo. Rozumím všemu! Ale to není podstatné. Důležité je, že s dvěma pisateli a tím, kdo přinesl fixy, proběhlo regulérní trestní řízení. Poté co byli obviněni ze sprejsteví. Na konci bylo soudní rozhodnutí. Pravda, soudy upustily od uložení opatření, ale trachtace to jistě byla náramná. Zda též doprovázena fackami nebo dokonce dobře míněnými domluvami z dostupného zdroje pochopitelně zjistit nelze. Každopádně to rodiče něco stálo. Tedy kromě těch 3000 Kč náhrady škody, na kterou byli přihoděni tři. Z popudu dovolání opatrovnice, která s poukazem na subsidiaritu trestního práva namítala, že skutek neměl být posuzován jako trestný čin, se věcí musel zabývat NS ČR. S opatrovnicí ale dost nesouhlasil. Napadají mne v té souvislosti slova jedné staré pražské odrhovačky,

v níž se mimo jiné zpívá „A ta panna urputná, pravila slova ukrutná“. No zkrátka dle soudu šlo o dehonestující povahu nápisu, neboť jedna z označených je spolužačka a druhá učitelka. Byly užity nevhodné výrazy „smrdíš jako chci plej pes“ a ... Takové výrazy jistě kolemjdoucí žáky mohly navádět k obdobným akcím, ale rovněž i snižovaly úctu k autoritám, škole apod. Zejména je však nutno zdůraznit, že uvedené jednání nezletilých bylo nesprávným impulsem působícím na potřebu dětem vštěpovat nedotknutelnost cizího majetku. Z textu učiněných nápisů je zřejmé, že v nich nezletilí vyjadřovali negativní postoje, které dávali najevo tím, že je napsali na zeď náležející k budově školy, která byla přístupná dalším spolužákům, učitelům a konečně i širší veřejnosti. Soud též připomněl, že nápis ...byl dostatečně viditelný a velikost písma a rozsah textu byl čitelný a byl způsobit nevhodně působit na žáky školy pohybující se v okolí pomalované zdi. Ortel je zakončen konstatováním, že čin se promítl negativně do sféry majetkové, estetické a morální, protože nešlo o klukovinu.

A teď k té závisi. Mám sice na zdi kanceláře v rámu rozsudek, osvědčující, že jsem na 1. máje 1969 řval na zakročující příslušníky VB Gestapo. Ale k tehdejšímu Nejvyššímu soudu ČSSR jsem to nedotáhl. Což šťve. Proč já ne, a oni ano? To by bylo teprve žrádlo mít po letech kanceláře zarámovaný takovýhle judikát. A to bude asi tak jediné, co z toho ty mladoši budou mít. Čímž chci naznačit, že i při všem respektu k Nejvyššímu soudu, podle mého soudu to klukovina je. Stejně jako byl ten nápis o Jalovici. Jen doba je holt už asi jiná. ●

JUDr. Tomáš Sokol,
advokát

Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák

Brož
Sokol
Novák

Advokátní kancelář

www.akbsn.eu

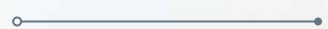
ŠPERKY
NEJSOU
HŘÍCH

Simona Krainová

SIMONA KRAINOVÁ

Záleží

jen na Vás,
jak úspěšný
bude víkend

LAURA · ROMANTICKÉ KOLEKCE ŠPERKŮ S PERLOU A BRILIIANTY
přívěsek 344-425-6127, 2.90 gr., 0.30 ct., 22.990,-

WWW.KLENOTYAURUM.CZ

Advokáti jako Ježíškové a dárky pro paní ředitelku

Jak jste možná zaznamenali, jeden náš bývalý kolega nedávno vysvětloval, že v advokacii je běžné dávat klientům před svátky dárky. A nebyl to jen nějaký obyčejný kolega, vážení, nýbrž jeden z našich kolegů, který to dokonce dotáhl až na šéfa jednoho centrálního úřadu a v souvislosti s touto funkcí vysvětloval, proč dával dárky šéfkce kabinetu jednoho z našich nejvrcholovějších politiků. S ohledem na ochranu osobnosti, osobních údajů a všeho osobního říkejme jemu třeba premiér a jí jakkoliv, třeba Nada. Uznávám ovšem, že Nada zní příliš obyčejně, to není vhodné jméno ani jako pseudonym pro tak odpovědnou funkci, jako je šéfka čili vedoucí kabinetu premiéra. (pomenu skutečnost, že nevím, co je kabinet, pamatuji si jen ty, kde stály kostry, vycpané sovy, veverky a jiné učební pomůcky, ale předpokládám, že o ně v tomto případě nešlo), tak ji tedy říkejme třeba Nagya. Mimochodem v této souvislosti jsem marně přemýšlel, proč náš bývalý kolega dárky nedával rovnou premiérovi, ale chápu, že dámskou kabelku za 50 000 Kč by premiér asi příliš často nenosil, resp. škodolibci by pak mohli tvrdit, že je premiér slaboch neřku-li zženštilý, což dnes většina mužů stejně je, pokud mají po svém boku ženy silné ba přímo korpulentní, s nimiž není radno se pouštět do křížku.

Na onu ubohou Nagyu se snesla vlna kritiky, byla na ni dokonce uvalena vazba a čelí trestnímu stíhání, což většinu tohoto národa evidentně těší, ale pokusme se být alespoň na chvíli objektivní a podívejme se na věc bez emocí. V první řadě je vhodné si uvědomit, že Nagya je matka několika dětí a pokud by byla odsouzena k odnětí svobody, bude se dětem stýskat. Netuším, jak velké děti má, ani kolik váží, čím se živí, zda se o dárky občas podělila, nebo ne, ale předpokládám, že se o ně řádně starala a děti se měly fajn, když jim mamka občas trochu mohla přilepšit. Samozřejmě doufám, že nedostávala jen ryze ženské dárky, protože v takovém případě by její ratolesti mužského pohlaví byly diskriminovány.

Přejdu-li ze soukromí do pracovní oblasti paní Nagyi, první, co se mi vybaví, jsou slova premiéra o tom, že dotyčná dělala jako kuřá a z tohoto pohledu si více než zasloužila odměny, které jí pan premiér věnoval. Nevím jak Vy, ale já si pod pojmem uděleného koně představuji vyhublou kobylku se smutnými očima a vystoupilými žebry, která je zapřažena do přetíženého povozu a táhne z posledních sil. To je strašně neveselý pohled a jsem moc rád, že při pohledu na Nagyu nemusím takto trpět, navíc bych ji asi s takto zjhlým srdcem nedokázal nestranně obhajovat. Připustme si však, že Nagya skutečně dělala, aniž by se to projevilo na její vnější vizáži, což zřejmě bude správná výchozí úvaha s přihlédnutím k tomu, že si přes svou sedřenost dokázala naklonit srdce pana premiéra. Předpokládám, že nejen srdce, ale toto není přednáška z anatomie, nýbrž seriózní pokus o pochopení souvislosti na politické scéně.

Odměny pro Nagyu nemohly být nepřiměřené, ať si závistivci říkají, co chtějí. Přece každý soudný člověk musí pochopit, že pokud někdo řídí pana premiéra a k tomu i tajné služby, tak by měl mít plat zcela jistě vyšší než premiér i šéf tajných služeb, to snad pochopí i malé dítě. Kdo řídí, má mít víc než ten, kdo je řízen. Dělá-li tak někdo práci za dva, dokonce nejvýše postavené činitele, tak at je náležitě odměněn. A v tomto případě za tři, vždyť k tomu náleží i vlastní funkce vedoucí sekretariátu. Pardon. takhle ne, to paní Nagya nesnášela a trvala na oslovení paní ředitelko. A měla pravdu. Když se člověk vypracuje nezměrnou pílí a úsilím z účetní na nejvyšší asistentku, zaslouží si být zařazen a titulován jako ředitelka. Tím spíše poté, co vystuduje soukromou vysokou školu, kdy si asi nikdo nedokáže představit, jak náročnou. Jen pomyšlení na to, jak nějaký zhrzený zkoušející s mizerným vysokoškolským platem vyhodí od zkoušky pravou ruku premiéra, byť tato byla skvěle připravena, je pro mě nepředstavitelné. A kromě již zmíněného nasazení nelze zapomenout ani na osobní služby premiérovi, třeba v podobě sledování jeho

jinak velmi sympatické, dnes již naneštěstí bývalé manželky, která zřejmě pana premiéra velmi ohrožovala, snad tím, že by mu nepřála co nejintenzivnější vztah s jeho asistentkou. Omlouvám se, myslím jsem ředitelku.

Pokud jde o dárky, na obhajobu paní Nagyi budu uvedeno, že zřejmě ne vždy si říkala, jaké dárky chce. Předpokládám, že v řadě případů dostávala takové, které ji skutečně překvapily, a pokud šlo z její strany o překvapení milé, měl dotyčný dárcce naději, že dosáhne svého, tedy účelu, proč jí dárek dával. Samozřejmě spousta jedinců dárky dávala, aniž tušila proč, neboť byli uvedeni v omyl jinými dárci, kteří se domnívali, že to je nutné. Většina z dárců by jistě přiznala, že tak činili bez jakýchkoliv nízkých pohnutek, prostě jen chtěli paní Nagye udělat radost a sobě vlastně také. Ostatně proč ne, že? Musí být přece povznášející obdarovat šéfu kabinetu (ať to znamená, co chce) premiéra, už ten pocit, že sedí blízko samotného premiéra, člověk by vlastně mohl tvrdit, že se už skoro s premiérem přátelí. Zájemci o bližší know-how v této oblasti získají více informací od slavného lékaře Bartáka (případně armády jeho asistentek po dobu jeho nepřítomnosti na veřejnosti).

Poskytování dáreků samozřejmě přinášelo jistá rizika. Tak např. lodičky z krokodýlí kůže za 45000 Kč byly jen zdánlivou výhodou pro nešťastného dárcce poté, co se do nich paní Nagya nevešla (nikoliv celá, jen nohy) a náhradní pár v její velikosti již nebyl k dispozici. Dotyčný nešťastník skončil ve své lukrativní pozici v okamžiku, kdy ještě zoufale zavtipkoval „tak si snad budete muset nechat užítout palec jako v té pohádce“. Rovněž tak kožích kýžených ovoce dárci nepřinesl, protože Nagye již dva stejné visely v šatníku. Jinak lze ale konstatovat, že paní Nagya nebyla přehnaně vybíravá a pokud jde o šperky, z těch od Cartier měla vždy radost a leckdy tak nefalšovanou, že si je hned vyzkoušela. A úplně nejvíc ji těšilo, když si jich všiml i pan premiér, ten pak většinou říkal: „Tedy Nagyenko, to mám opravdu

radost, že jsi tak výhodně nakoupila! Zase Ti budu muset dát nějaké odměny. A jsi úžasná, taková dřina každý den a ještě musíš na sobě tahat tyhle kila zlata a drahokamů“.

Nyní se dostávám k tomu nejpodstatnějšímu, čímž je učinit závěr, zda je výše uvedená dárková praxe v pořádku, anebo není. A zde se konečně dostávám k neocenitelné úloze advokátů, ba přímo k jejich poslání. U všech dárců, kteří nejsou advokáty a hodlají nadále obdarovávat všechny mocné, mocnější i nejmocnější ve veřejných službách, bych se přimlouval, aby tito byli pranýřováni současně s těmi, kteří brali a aby už konečně nastal čas, kdy se s tím přestane. A pokud jde o nás, advokáty, tak nechť jsou nároky ještě výrazně vyšší. Jestliže je běžné dávat v advokacii dárky klientům, jak pravil náš bývalý kolega, pak jsme ti povolání, abychom tak činili pro všechny ostatní. Konečně se jednou přestaneme přetahovat s notáři o to, co smíme a nesmíme, a získáme exkluzivitu! Dokonce odpadne i dělení kompetencí s koncipienty, dárky budeme oprávněni nadále rozdávat jen my, advokáti a nikdo jiný! Takže se radujte, šéfové velkých polostátních firem i ostatní, už nebudete nuceni rozdávat dárky podle svých finančních možností jako dosud ve snaze si uchovat Vaše lukrativní posty, nyní si budete muset povinně najmout advokáta, aby za Vás dárek předal, což už jste dnes někteří dělali tak jako tak a pár specialistů z našich řad se již takto proslavilo, nicméně od teď už bude Vaše zastoupení povinné! V čem bude tato nová praxe přínosem pro společnost? Mohu-li mluvit za drtivou většinu mých kolegů, žádné dárky se nikomu dávat nebudou, protože jsme dárky stejně nikomu nedávali a žádné zvláštní výhody tímto způsobem nezískávali. A pokud to někteří jedinci z našich řad udělali, tak šlo rozhodně o výjimky a neměl by z toho vzniknout dojem, že šlo o běžnou praxi. Argumentuje-li tedy někdo tímto způsobem v zájmu ospravedlnění vlastních aktivit, o nichž se veřejnost dozvěděla, berme to tak, že byl v tísní a pak chudák nevěděl, co to plácá, anebo měl

zrovna tu smůlu, že se pohyboval v nejvyšších patrech, kde se člověku asi snadněji zamotá hlava a z nichž je pád vždy bolestivější, takže lze předpokládat, že jen snažil onomu nevyhnutelnému pádu zamezit tím, že občas udělá radost někomu jinému, kdo vzápětí přispěje ke zvýšení jeho vlastní radosti. Stejně jako v bajce ovšem neučinil moudře, že nadbíhal kozlovi, resp. koze kamarádící se zahrádkem, protože všechny nakonec sežral lev (naštěstí nikoliv LEV 21).

Upozornění: Výše popsané události jsou čistě fiktivní a jakákoliv podoba s událostmi či živými osobami je čistě náhodná, což ostatně každý svěprávný čtenář chápe i bez tohoto upozornění, protože podobné praktiky by v naší krásné zemi, zemi české, domovu mému, samozřejmě nemohly nikdy obstát. ●

JUDr. Josef Vejmelka,
advokát
Vejmelka & Wunsch s. r. o.

 VEJMEKLA & WUNSCH
ADVOKÁTI ATTORNEYS AT LAW RECHTSANWÄLTE

asociace insolvenčních správců

-
- seznam insolvenčních správců
 - centrální evidence prodejů
 - garance odbornosti
 - důvěryhodnost
 - profesionalita

Domovní prohlídky advokátů

Téma domovních prohlídek advokátů je velmi aktuální, neboť zejména v poslední době prudce narůstá jejich počet. V roce 2013 proběhlo pětkrát více prohlídek než v roce 2012 a dosavadní vývoj v roce 2014 naznačuje další nárůst. Prohlídky se začínají týkat i problematiky střetu pravomoci orgánů moci zákonodárné, výkonné a soudní, složitějších otázek obchodního práva a tvrzených daňových úniků. Nejvyšší soud již jednou potvrdil, že orgány moci výkonné zasáhly nezákonně do pravomoci orgánů moci zákonodárné. Existují případy, kdy orgány činné v trestním řízení vyrábějí z advokátů spolupachatele jen proto, že důsledně hájí zájmy obviněných klientů. Můžeme věřit tomu, že nepříjde doba, kdy budou policejní orgány konstruovat spolupachatelství na straně soudců, kteří projednávají sledované věci?

Prudký nárůst počtu případů domovních prohlídek advokátů souvisí nejen s velkou aktivitou Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, ale též s některými novými nebezpečnými postupy policejních orgánů, které se pohybují na hraně, ale někdy i za hranou zákona. To potvrzuje i soudní praxe v případech,

kde zástupce České advokátní komory, který se prohlídek povinně účastní, neudělí orgánům činným v trestním řízení souhlas k tomu, aby se seznámili s obsahem písemností nebo jiných nosičů informací, které se nacházejí v advokátních kancelářích. Zástupce Komory takto postupoval v roce 2013 v nadpoloviční většině případů. Soudy, které následně rozhodovaly ve smyslu ustanovení § 85b trestního řádu o nahrazení souhlasu zástupce Komory, nenahradily ani v jednom z případů souhlas v celém požadovaném rozsahu. To svědčí o nezákonné snaze policejních orgánů prolomit advokátní mlčenlivost v případech, kde pro to nejsou splněny podmínky, vyžadované trestním řádem. Osobně jsem se účastnil jedné zmatené prohlídky za přítomnosti několika policejních plukovníků specializovaných útvarů, kdy rovněž nebyl udělen souhlas zástupce České advokátní komory. Všechny zapečetěné počítače se pak vracely zpět advokátovi z toho důvodu, že státní zástupce zmeškal patnáctidenní lhůtu, ve které měl podat návrh na nahrazení souhlasu zástupce Komory.

Advokáti jsou součástí justice v širším smyslu a mají, na rozdíl například od podnikových právníků, uloženu profesní mlčenlivost nikoli ve svém zájmu, ale v zájmu svých klientů. Porušení advokátní mlčenlivosti oslabuje systémové pojistky justičního systému proti zneužití a porušuje ústavní právo klientů na obhajobu. Každý má právo na nezávislou právní pomoc advokáta ale také na to, aby nemusel sám sebe usvědčovat. Není možné, aby orgány činné v trestním řízení nahrazovaly legitimní postupy tím, že budou primárně pátrat po důkazních prostředcích v komunikaci klienta s jeho advokátem. V příkazech k provedení domovních prohlídek advokátů se začaly objevovat mlhavé důvody jejich nařízení typu „Nalézt listiny, které souvisejí s trestnou činností klienta.“ To vede k obavě, že policejní orgány mohou pracovat například na objed-

návku, mohou si vybrat osobu nebo skupinu osob, které chtějí trestně stíhat (aniž zatím ví proč), a teprve následně hledat něco, co by stíhání odůvodnilo v důvěrné komunikaci těchto osob s jejich advokáty. Byť jen podezření, že k něčemu takovému může docházet, je alarmující. Cílem prohlídek advokátů může být také snaha policejních orgánů o zastrašování obhajoby anebo prostě jen znesnadnění výkonu advokacie znemožněním přístupu k počítačům. Policejní orgány zajišťují v řadě případů celé počítače, které jsou zablokovány až rok pro účely dokazování před soudem v řízení o nahrazení nesouhlasu orgánu Komory. To nelze připustit, stejně jako nelze připustit, aby se prováděly důkazy získané nezákonným prolomením advokátní mlčenlivosti. Policií nabízená náhradní varianta pořizování kopií pevných disků může být zneužita k širokému zkoumání vztahu advokáta ke všem jeho klientům.

Vážné obavy o narušení systémových pojistek justičního systému proti zneužití vedly představenstvo České advokátní komory k tomu, že se touto závažnou věcí zabývalo na svém letošním 6. zasedání. Představenstvo rozhodlo o přípravě analýzy všech zjištěných pochybení při domovních prohlídkách advokátů. Byla zpracována rešerše evropské judikatury, která řeší problematiku domovních prohlídek advokátních kanceláří v širším kontextu. Nyní se připravují kroky, které budou eliminovat nezákonné postupy orgánů činných v trestním řízení a negativní dopady prohlídek. ●

[*] Příspěvek byl původně uveřejněn v Bulletin advokacie.

JUDr. Michal Žižlavský,
advokát, člen představenstva ČAK
Žižlavský a partneři, advokátní kancelář s.r.o.

Jaroslav Havel:

„Usilujeme o komplexní právní podporu pro naše klienty po celém světě.“

Nedávno jste se rozšířili o pražský tým Norton Rose Fulbright, konkrétně pod vedením partnera Pavla Kvíčaly. Co od tohoto rozšíření očekáváte? Pocítí vůbec klienti změnu?

Odchod advokátní kanceláře Norton Rose Fulbright z českého trhu pro nás představoval ojedinělou příležitost jednorázově posílit kancelář o skupinu právníků této kanceláře, zejména jejího partnera, renomovaného advokáta Pavla Kvíčalu. Naše kancelář příchodem nových kolegů se současnými 23 partnery a více než 165 právníky dále posílila své postavení největší právníkové firmy na česko-slovenském trhu. Norton Rose Fulbright je podle tržeb třetí největší právníká firma na světě, takže jsme zároveň získali nové významné místní i globální klienty, včetně referencí z této sítě, kterou nyní zastupujeme v České republice a na Slovensku. Pro stávající klienty to dále znamená přístup k mezinárodní síti Norton Rose Fulbright ve více než 30 zemích světa. Celkově plánujeme v roce 2014, i díky rozšíření o nový tým a klientelu, zvýšit tržby o 22-25 %.

Na jakou klientelu se primárně zaměřujete, na jaké obory podnikání?

Dlouhodobým cílem naší kanceláře je poskytovat právní služby nejvýznamnějším společnostem na českém i slovenském trhu. Usilujeme o to, abychom pracovali pro fyzické a právnické osoby, které jsou nejúspěšnější, nejuznávanější a nejvlivnější v ČR a SR, které mají dobrou pověst a zároveň si naši vysoce kvalitní práce váží. Věříme, že jsme i my sami klienty uznáváni jako úspěšní a inovativní podnikatelé v oboru právních služeb, což nám usnadňuje přístup k naší cílové klientele. Ta tvoří okruh asi 2500 společností a cca 10 tis. fyzických osob v nich působících – majitelů, partnerů, manažerů a samozřejmě právníků. Klienti kanceláře jsou zejména velké mezinárodní i místní společnosti, významní investoři a také nejvyšší orgány veřejné správy. Mezi nimi je přibližně 70 z 500 největších světových společností podle publikace Fortune 500, více než 40 z Czech Top 100, 7 společností z Czech Top 10 a přibližně třetina nejbohatších Čechů a Slováků podle Motejlek.com. Jako za největší česko-slovenskou advokátní kancelář za námi přichází řada potenciálních klientů sama od sebe anebo se nám úspěšně daří klienty ke spolupráci přesvědčit snáze, než když jsme byli střední či dokonce začínající kancelář. Klientům poskytujeme služby ve všech oblastech právní specializace kromě obhajoby v trestním řízení. Oblasti specializace dále rozvíjíme a rozlišujeme dle podnikatelských oborů, jazykového vybavení a teritoriální příslušnosti klienta. V rámci naší strategie plánujeme rozšiřování portfolia poskytovaných služeb stávajícím klientům a rozšiřování klientely v současném tempu cca

sta nových klientů ročně v nejbližších třech letech. V současnosti má kancelář více než 1000 klientů.

Máte více českých anebo zahraničních klientů? A jak se to měnilo v čase?

Již od založení kanceláře jsme se zaměřovali jak na špičkovou českou, tak na zahraniční klientelu. Usilovali jsme o vybudování silné české, a později společné česko-slovenské advokátní kanceláře, která bude standardy svých služeb kvalifikovaně konkurovat velkým mezinárodním právníckým firmám ve vztahu k mezinárodní klientele, a zároveň bude umět poskytnout špičkové služby i rychle se rozvíjející české a slovenské podnikatelské komunitě a veřejnému sektoru. Díky tomuto diversifikovanému přístupu k budování klientely a neustálému hledání a náboru zajímavých kolegů z nejlepších mezinárodních kanceláří schopných sdílet naše základní vize kancelář kontinuálně rostla a získala elitní postavení na trhu. V současnosti více než 70 % naší práce zahrnuje mezinárodní prvek. Kromě mezinárodních klientů, působících v České a Slovenské republice také zastupujeme české a slovenské klienty v zahraničí. Dnes poskytujeme právní služby v 12 různých jazycích. Při transakcích přesahujících hranice České nebo Slovenské republiky velmi úzce spolupracujeme s předními evropskými a mezinárodními kancelářemi. Poskytujeme právní služby při realizaci transakcí i v zemích střední a východní Evropy, například v Polsku, Maďarsku, Rusku, na Ukrajině, v Rumunsku nebo Bulharsku. V rámci naší strategie jsme se vědomě na mezinárodní prostředí zaměřovali od začátku fungování kanceláře a hodně času strávili na pracovních cestách v zahraničí. Dnes proto můžeme říct, že máme nejkomplexnější mezinárodní podporu dostupnou pro české a slovenské advokátní kanceláře. Jsme součástí tří z deseti nejprestižnějších mezinárodních právníckých sítí: World Law Group, State Capital Group a Interlaw, které sdružují celkově více než 200 předních světových právníckých firem po celém světě. Naši klienti tak mají přístup k mezinárodním i lokálním znalostem a odbornosti prostřednictvím více než 30 tisíc právníků v přibližně 160 zemích světa.

Co je pro vás při výběru nových kolegů stěžejní?

Velmi si vážíme kvalitních pracovníků-kolegů právníků i „neprávníků“, kterých u nás působí také celá řada, včetně participace na managementu firmy. Jsme otevření i spolupráci se zajímavými právníky, kteří k nám přichází zvenčí, z jiných mezinárodních a špičkových lokálních advokátních kanceláří, veřejného sektoru, soudnictví či z firemní sféry, nicméně přednostně dáváme šanci na kariérní postup lidem

zevnitř kanceláře. Například zaměstnáváme studenty již během studia, řada z nich u nás poté zůstává natrvalo. Klíčovými předpoklady při výběru nových kolegů jsou inteligence a právnícké know-how i ochota tvrdě pracovat, schopnost se rychle učit nové věci, být týmový hráč a samozřejmě loajalita ke kanceláři. Chceme, aby naši lidé měli velký zájem o osobní rozvoj a profesní růst. Asi oproti jiným předním kancelářím získáváme do týmu relativně větší počet bývalých vysoko postavených zaměstnanců veřejné správy. Rozšiřujeme tak řady zkušených specialistů v oblastech, na které se dlouhodobě zaměřujeme.

V čem je práce v největší česko-slovenské advokátní kanceláři podle Vašeho názoru odlišná od jiných kanceláří?

Není tajemstvím, že základním předpokladem našeho úspěchu a i potřebou k udržení vedoucího postavení kanceláře na trhu, je mimořádné pracovní nasazení všech našich kolegů. Výhodou je naopak možnost pracovat v týmu špičkových právníků s možností podílet se na nejzajímavějších transakcích, o kterých se pravidelně píše na prvních stranách ekonomického tisku. Od našich zaměstnanců očekáváme neustálý růst a rozvoj, a protože věříme v úspěch a efektivitu týmové práce, klademe důraz na sdílení znalostí a zkušeností. Naši právníci jsou zvyklí na vysokou dynamiku práce u nás, naučili se být rychlí, pružní a efektivní. Podporujeme příjemné pracovní prostředí a neformální atmosféru, která kompenzuje vysoké pracovní nasazení. Na začátku roku se pražská kancelář přestěhovala do nového kancelářského centra Florentinum, které získalo cenu za nejlepší kancelářskou budovu ve střední a východní Evropě. Věříme, že jsme dobře investovali do nejlepšího a nejmodernějšího prostředí pro práci našich právníků a přijímání našich klientů. Máme pověst vynikajícího zaměstnavatele mezi právníky i studenty práv, a to i proto, že dlouhodobě dosahujeme mimořádně vysoké retence našich zaměstnanců a spolupracovníků, nejvyšší na právním trhu (průměr dobrovolné odchodovosti právníků za roky 2008-2014 byl 3 %). V letošním roce se kancelář navíc umístila na předních místech dvou prestižních průzkumů preferovaných zaměstnavatelů mezi studenty, vždy do třetího místa.

A v čem se chcete odlišit, abyste zaujali klienty?

Reakce na požadavky klientů je u nás mimořádně krátká a naše schopnost adaptovat se na nové a náročné potřeby klientů vysoká. Z klientského hlediska je také výhodou, že řada klientů nás nebere jen jako právníky, poskytovatele služeb, ale jako „jedny z nich“, rovnocenné obchodní partnery. Protože nás vnímají jako úspěšné podnikatele a manažery, mají důvěru

v praktičnost a efektivnost našich právních rad. Od doby, kdy jsme s prvními kolegy založili naši kancelář, se snažíme najít pro klienty i pro sebe přístupnou a lidskou cestu výkonu advokacie, aby nás klienti „mohli mít rádi“ a abychom skutečně byli jejich dlouhodobými partnery v byznysu. Pro nás je úspěch v podobě spokojeného klienta standardem, který dále rozvíjíme a posouváme vpřed každý rok. Abychom neustrnuli na jednom místě jako většina konkurentů v tom či onom období svého rozvoje, prochází naše společnost každoročně dvouměsíčním procesem celkového komplexního přehodnocení, zahrnujícího strategii, business development, marketing a PR, finance a další. Jde o časově a intelektuálně velmi náročnou aktivitu, kterou nikdo jiný na trhu nepodstupuje. A na závěr zmiňuji to, co nám někteří konkurenti vytýkají – ano, měli jsme a máme příznivou cenovou politiku.

Jak se změnil management kanceláře s ohledem na její velikost?

Vzhledem k dlouhodobému růstu jsme považovali za nutné zavést model firemního řízení, který bude schopen mimořádně pružně reagovat na rychle se měnící potřeby klientů. Jedná se o poměrně komplexní model řízení kanceláře, do kterého jsou zapojeni i neprávnické profesionální manažeři. Adaptovali jsme asi nejtýpější a zároveň nejmodernější systém řízení pro špičkové mezinárodní advokátní kanceláře prostřednictvím tzv. committees, specializovaných řídicích výborů pro každou jednotlivou manažerskou oblast. V každodenním chodu kanceláře má velmi silnou pozici řídicí partner. Osmičlenný řídicí výbor, tzv. Management Committee, pak v šestitýdenním intervalu projednává zásadnější rozhodnutí společnosti aplikovaná v daném finančním roce.

Jak zajišťujete naplnění vaší klíčové proklamace individuálního přístupu v tak velké kanceláři? Jak se to v tak velké kanceláři daří? Mám na mysli jak klienty, tak kolegy...

K řešení potřeb našich klientů vždy přistupujeme individuálně, každý klient má svůj tým, svého tzv. relationship partnera, někdy i více

partnerů, kteří musí klienta i jeho činnost velmi dobře znát. Potřeby každého klienta se snažíme řešit mimořádně pružně. Považujeme za samozřejmé zachování principů vzájemného respektu, důvěry a loajality vůči klientům i kolegům-právníkům. Na druhou stranu každý tým využívá celou šíři znalostí a know-how naší právní praxe a odborné zkušenosti více než 165 právníků. Klientům proto můžeme poskytnout komplexní a praktická řešení s vysokou přidanou hodnotou, a to při zachování individuálního přístupu. I při naší velikosti se za všech okolností snažíme o nadstandardní podporu podnikání klientů. Zavedli jsme proto systém řízení kanceláře nejen podle právních specializací, ale i podnikatelských oborů.

Jaké jsou nové trendy v poskytování právních služeb?

Současný trh v České republice je saturovaný a vysoce konkurenční s výrazným převisem nabídky právních služeb nad poptávkou a neustále klesajícími cenami. Zvyšuje se tlak a požadavky klientů na efektivitu, rychlost a kvalitu služeb. Celosvětově se trh konsoliduje do velkých nadnárodních právnických firem. V menších státech typicky vládou tři až čtyři největší místní kanceláře. Špička se výrazněji odděluje od středně velkých kanceláří, klienti jsou ochotni zaplatit vysoké ceny jen za premiovou službu, obvykle vysoce specializovanou. Advokátní kanceláře na špičce v oboru jsou stále větší, nabízejí velmi profesionální služby, včetně obchodních synergií, pomáhají identifikovat obchodní příležitosti. Asi není tajemstvím, že naše advokátní kancelář je klienty často vyhledávaná právě pro ochotu a úsilí řady našich partnerů a advokátů o nadstandardní podporu podnikání klientů nad rámec „pouhých“ standardních právních služeb.

V současné době je pro mladé advokáty opravdu velmi těžké vybudovat si svoji vlastní kancelář. Těžko lze vytvořit právníckou firmu takové velikosti a kvality, aby mohla aspirovat do první dvacítky, či dokonce desítky na trhu. Špičkové právnícké firmy jsou mnohem větší než byly v době, kdy jsme začínali my. Mají hlavně dlouhodobější a užší vztahy s klienty, lepší systém řízení, vyspělejší technologické

vybavení, efektivní řízení zakázek a dokáží si lépe ochránit svoji pozici na trhu.

Co znamená mission statement „úspěch spojuje“?

Naše klienty velmi respektujeme a vážíme si jich. Pracujeme pro nejúspěšnější klienty a nejvlivnější osoby v České a Slovenské republice, kteří mají dobrou pověst a váží si naší práce a její hodnoty. Věříme, že jsme našimi klienty uznávaní jako úspěšní a inovativní podnikatelé v oboru právních služeb a při výběru služeb je pro ně toto kritérium důležité, že se vzájemně intelektuálně obohacujeme a pomáháme si v podnikání. Proto se nestydíme za své výborné hospodářské výsledky, ani za to, že díky přízni našich klientů můžeme dále investovat do rozvoje kanceláře, osobního rozvoje, skvěle platit naše kolegy a dosahovat úspěchů v oboru. A to velmi upřímně přejeme všem našim klientům. ●

Autor: redakce

HAVEL HOLÁSEK
advokátní kancelář **PARTNERS**

Největší česko-slovenská advokátní kancelář s mezinárodním dosahem

Náš tým

- 170 právníků
- 450 spolupracovníků

Naše kanceláře

- Praha
- Brno
- Ostrava
- Bratislava

Naši klienti

- 1000 klientů
- 70 největších světových společností z Fortune 500
- 40 společností z Czech Top 100
- 7 společností z Czech Top 10

Mezinárodní spolupráce

- Součást tří prestižních mezinárodních právnických sítí
- Know-how 30 tisíc právníků z celého světa
- Zastoupení ve více než 160 zemích světa

Vítejte ve světě luxusního Porcelánu!

- Ruční výroba luxusního porcelánu
- Originální umělecký design
- Dekorování ruční malbou, zlatem, platinou, kobaltem
- Značení erby, monogramy, věnováním
- Tvorba pro interiér na zakázku podle požadavku klienta
- Limitované soupravy
- Exklusivní kávové a čajové soupravy
- Autorské solitéry pro klasický i moderní interiér
- Vánoční dárky designované předními výtvarníky
- Porcelánové soupravy vhodně doplňující křišťálové kolekce Moser

- Hand made luxury porcelain
- Original art design
- Decorating hand painting, gold, platinum, cobalt
- Marking with crests, monograms, dedications
- Design for custom-made interiors according to the clients' requests
- Limited kits
- Exclusive coffee and tea sets
- Copyright solitaires for classic and modern interior
- Christmas gifts designed by leading artists
- Porcelain sets suitably completing the Moser crystal collections

- Роскошный фарфор ручного производства
- Оригинальное художественное оформление
- Отделка: ручная роспись, золото, платина, кобальт
- Дополнить возможно: гербы, вензели или посвящение
- Образование дизайнов под интерьеры по желанию клиента
- Лимитированные серии
- Эксклюзивные кофейные и чайные сервизы
- Авторские работы и сочинения для классического и современного интерьера
- Рождественские подарки, разработанные ведущими художниками
- Фарфор идеально дополняет Moser Crystal Collection

www.thunstudio.cz

Tomáš Machurek:

„Nové zadávací směrnice samy o sobě nepřinášejí až tak převratnou koncepční změnu.“

Předseda Asociace pro Veřejné zakázky (AVZ), Tomáš Machurek, v rozhovoru o nových evropských směrnicích a jejich implementaci. Pomůže vůbec nový zákon o zadávání veřejných zakázek, anebo bude pro menší zadavatele stále téměř nemožné odtendrovat bez externí spolupráce s odborníkem?

Proč vlastně vznikla Asociace pro Veřejné zakázky (AVZ)?

Základním cílem AVZ je především výměna zkušeností při praktické aplikaci zákonné úpravy mezi odborníky, kteří se pohybují v oblasti veřejného investování. Od tohoto základního cíle se pak odvíjí i jednotlivé prostředky a nástroje, které AVZ pro tento záměr používá.

Výměna zkušeností byla impulsem k založení?

Přesně tak. Do roku 2006 totiž v Česku neexistovala žádná profesní organizace, která by odborníky v oblasti veřejného zadávání sdružovala, zajišťovala zvyšování odborné kvalifikace dotčených osob, a která by prezentovala své poznatky a výstupy příslušným orgánům jako zpětnou vazbu z praxe.

Podařilo se to naplnit?

Kdybych řekl, že již ano, byl bych špatný předseda. Každý správný manažer, a já svou pozici předsedy AVZ manažersky do značné míry vnímám, si přeci musí klást stále nové a nové požadavky. Nicméně musím současně dodat, že vytyčený cíl AVZ stále naplňujeme. Naším členům nabízíme stále nové služby, pořádáme čím dál více oblíbená tematická setkání, našich konferencí se účastní čím dál větší počet posluchačů. V loňském roce jsme spustili pro naše členy ojedinělou aplikaci nabízející rozhodovací praxi ÚOHS a soudů již v relevantních právních větvích řazenou

přímo k jednotlivým ustanovením zákona, nadále vydáváme pro naše členy pravidelný Bulletin. Hodně si slibujeme rovněž od naší konference pořádané 19. 6. v Praze, která se uskuteční v atraktivním prostředí na palubě lodi GolfYacht Prague v Libni, odtud mj. i příhodný název „Bezpečná plavba v nestabilních vodách aneb pojďte s námi na palubu českého zadávání. ...“. Rozhodně tedy máme stávajícím i novým členům co nabídnout a stále přemýšlíme o nových aktivitách a dalším rozvoji AVZ.

Jaký máte vlastně názor na snahu ministerstva o zcela nový zákon o zadávání veřejných zakázek v souvislosti s novými evropskými směrnicemi?

Pokud jde o nové zadávací a koncesní směrnice EU, považujeme to za jedno z hlavních témat pro AVZ a letošní rok. Přestože se zdá, že dvouletá transpoziční lhůta pro přijetí nových směrnic do našeho právního řádu je dlouhá doba, zdání klame. Z vlastní zkušenosti při zpracování návrhu ZVZ z roku 2006 vím, že práce je na novém zákonu strašně moc a čas neúprosně kvapí. Letošní rok je a bude tím rozhodným rokem, kdy se vytváří podoba nové právní úpravy. Zejména v tomto roce je tedy možné upozornit na věci, které by v nové právní úpravě neměly dle našeho přesvědčení chybět a které by bylo naopak ze stávající úpravy lépe vypustit, neboť se příliš neosvědčily. AVZ považuje za svou prioritu podílet se aktivně na legislativním procesu a předat Ministerstvu pro místní rozvoj naše poznatky a podněty. Dle našeho přesvědčení je

nezbytné, aby tvorba nového zákona o veřejných zakázkách byla podřízena zejména zjednodušení zadávání podlimitních veřejných zakázek, maximální míře transpozice směrnic pro nadlimitní zakázky a vyvarování se zbytečných „českých cest“. Již nyní je vytvořen věcný záměr nového zákona o veřejných zakázkách, ve kterém je zakotveno několik věcí, na které AVZ upozornila. Jde například právě o zjednodušení podlimitního zadávání, navrácení ekonomické kvalifikace, vypuštění povinnosti rušit řízení při jedné nabídce či zavedení jednoinstančnosti řízení před ÚOHS pro podlimitní zakázky. Na podzim by mělo být zpracováno paragrafové znění nového zákona, tak je do té doby ještě o čem diskutovat.

Tou „českou cestou“ myslíte nebyť bruselskéjší než Brusel?

Myslím tím zejména nebyť v právní úpravě zbytečně přísnější a nebyť se držet se směrnic. V Čechách se především díky výlučně negativní prezentaci veřejných zakázek v médiích vytvořilo postupem času obecné povědomí, že kdo zadává veřejné zakázky, je a priori lump. Když k tomu připočteme aktuálně všudypřítomný strach osob odpovědných za zadávání z možných trestních postihů a neočekávaných výkladů práva, je to mj. i výzva k tomu, aby se proces zadávání zjednodušil.

Názorové se tedy shodujete s vedením ministerstva, že je třeba spíše nový zákon.

Vyslovím jednu kacířskou myšlenku. Směrnice samotné nepřinášejí až tak převratnou koncepční změnu zadávání. Ano, jsou v nich zakotveny nové instituty, některé instituty se modifikují. To by se dalo ošetřit i novelizací stávajícího zákona. Nicméně, s transpozicí nových směrnic by se mohly lidově řečeno svést i další změny, které jsou v porovnání se stávajícím stavem koncepčnější. Jde např. právě o zjednodušení podlimitního zadávání, vypuštění některých institutů, které se ukázaly jako neefektivní či nesmyslné; ať již jde o povinná předběžná oznámení, odůvodnění

všech veřejných zakázek zadávaných v zadávacím řízení či povinnost rušit řízení při jedné nabídce. Tím, že se tak ve výsledku bude jednat o více změn, je nový zákon v porovnání s novelizací určitě vhodnější legislativní nástroj, který navíc přispěje i k většímu uživatelskému komfortu.

Neobáváte se toho, že se i s novým zákonem opět sklouzne k dnešnímu stavu. Tedy že nejsou „nové“ instituty využívány? Třeba pokud jde o elektronizaci...

To se samozřejmě může stát vždýcky. Pokud jde o elektronizaci jako takovou, myslím, že

důvodů většího nevyužívání je hned několik. Elektronizace je nepochybně vhodná cesta zefektivnění zadávání, ale je potřeba ji více komunikovat směrem k zadavatelské obci. Zadavatelé pomalu přichází na půvab elektronizace. Prosazování moderních technologií a postupů naráží často na zjevnou neochotu, v lepším případě jen na konzervativnost zadavatelů, což je řešitelné třeba jen lepšími a více informacemi. V nejhorším případě, pokud je na těchto procesech eminentní zájem státu, tak je třeba použít „donucovacích prostředků“ v podobě zákonných a podzákonných norem; v takovém případě musí jít ale ruku v ruce s těmito „donucovacími prostředky“ i osvěta a materiální i metodická podpora.

A je třeba něco rychle „zalepit“ v aktuální normě?

V aktuální úpravě je několik problémů, které by se měly řešit. Na druhou stranu, my jsme v české kotlině relativně dobře přizpůsobiví a jsme schopni se vypořádat i s věcmi, které nejsou zas tak dobře nastaveny. Ano, nabízí se např. vypustit povinné předběžné oznámení, které zadavatele často brzdí při zadávání a ani nemá potřebnou vypovídací hodnotu pro dodavatele, zjednodušit prokazování a posouzení kvalifikace či vyřešit otázky kolem mimořádně nízké nabídkové ceny. Nicméně nejde dle mého názoru o takové instrumenty, které by znemožňovaly zadávání. Řada problémů se navíc dá odstranit metodickou podporou, výkladovou praxí a nebo konzistentním rozhodováním. Ministerstvo pro místní rozvoj si dle mého přesvědčení svou metodickou roli uvědomilo a začalo diskutovat některá žhavá témata a publikovat stanoviska k některým důležitým výkladovým a aplikačním problémům. Mohu potvrdit z vlastní praxe, že takový přístup je ze strany odborné veřejnosti kvitován s povděkem.

Je tedy nutné dělat dílčí novely?

Nejsem o této potřebě bytostně přesvědčen, a to i s ohledem na časový aspekt. Než se novela zpracuje a projde celým legislativním procesem, uplyne hodně času. Ve výsledku proces přijímání novely může časově zabrat ne o moc méně času, než nový zákon. Na druhou stranu, pokud by se dílčí novelizace ještě před novým zákonem měla přijmout, nebudu rozhodně proti tomu nic namítat.

Jak je vlastně Česká státní správa otevřená občanským sdružením, asociacím, odborníkům?

Myslím, že jde o čím dál vstřícnější přístup. AVZ nejde ani tak o to se zviditelňovat v médiích, ale o to, aby naše poznatky a podněty byly brány v úvahu. Jde stále o základní myšlenku: vyslyšte nás, protože my sdružujeme praktiky,

my máme zkušenost a my vám můžeme dát impulsy, jak zlepšit život zadavatelům při zadávání a jak vyjasnit některé výkladové a aplikační nejasnosti. Kontakt s praxí je při legislativě, metodické podpoře i rozhodování dle mého nehlubšího přesvědčení naprosto nezbytný. V tomto ohledu je přístup Ministerstva pro místní rozvoj konstruktivní a vstřícný.

Takže není konkurence mezi sdruženími?

Vnímám velmi pozitivně, že dnes existuje více profesních sdružení v dané oblasti. Každé takové uskupení na problematiku zadávání zakázek a koncesí nahlíží trochu jinou optikou a sleduje jiné zájmy. Existence více profesních sdružení rozhodně podporuje jejich rozvoj a motivuje k stále lepší nabídce služeb pro členy takových sdružení.

Veřejné investování není jen o veřejných zakázkách. Co PPP projekty? Ministryně Věra Jourová pro časopis Veřejné zakázky řekla, že je v Česku neumíme.

PPP projektům neudělaly v minulosti zrovna dobrou reklamu velké státní projekty typu výstavby dálnice D47 či rozšíření areálu ÚVN. A to nemuselo být jen díky tomu, jak byly tyto projekty koncipovány, ale především díky tomu, že šlo o velké projekty, kolem kterých je vždy velký humbuk a objevuje se kolem nich řada protichůdných zájmů. Tyto projekty dle mého názoru pak v následujícím období vyvolaly zejména v politických kruzích paušální dojem, že PPP je něco, co se finančně nevyplatí a je příliš složité. Díky tomu se pak pro tento model spolupráce veřejného a soukromého sektoru vytratila politická podpora. A vytratila se pro tento model spolupráce se soukromým sektorem politická podpora. Obávám se bohužel, že tato pachuť z minulosti přetrvává v politických kruzích dodnes, jakkoliv pro to není v řadě případů oprávněný důvod. Jde jen o to, aby se PPP modely zvolily na vhodné projekty. Např. na municipální úrovni existuje celá řada PPP projektů, které se osvědčily a fungují. Jde o projekty v oblasti vodohospodářské infrastruktury, stravovacích či sociálních služeb, provoz sportovních a kulturních komplexů, apod. Zajímavým projektem je také např. koncese na zajištění výstavby, provozu a údržby zastávek městské hromadné dopravy. Projektů na úrovni municipalit je celá řada, jen se o nich tolik nemluví a nepřenáší se pozitivní zkušenosti s tímto modelem zajišťování veřejných potřeb.

S veřejnou správou spolupracuje celkem intenzivně i Vaše advokátní kancelář MT Legal. Jak si vysvětlujete novou tendenci odklonu od externí spolupráce s advokáty?

Pravdou je, že v poslední době řada veřejných zadavatelů skutečně tenduje k zajištění konzultačních služeb vlastními, interními silami. Pravděpodobně jsou takové tendence vedeny snahou uspořádat náklady na zajištění takových služeb. Osobně si však myslím, že takoví zadavatelé dříve nebo později přijdou na to, že určité služby prostě nelze z důvodu vyšší míry specializace zajistit interními zdroji, resp. nebude možné je zajistit v potřebné míře erudice; už jen proto, že interní zdroje musí zajišťovat širokou oborovou paletu a nemohou se logicky specializovat a rozvíjet svou odbornost v určitých oborech do potřebné hloubky. Nehledě na výhodu podstatně vyšší odpovědnosti externího poradce.

Vraťme se ale k asociaci, kolik má nyní AVZ členů?

AVZ od svého vzniku neustále roste. Jsme otevřené sdružení, kam může kdykoliv kdokoliv vstoupit. Sdružujeme jak zadavatele, dodavatele tak poradce. V současné době máme cca 40 členů, mezi kterými je celá řada významných společností. Pro AVZ a naplňování uvedeného primárního cíle v podobě výměny zkušeností je významný každý člen.

Asi ale nebude lehké najít průsečík zájmů všech...

Nikdy jsem tento problém nepocítil. Výměna zkušeností se uskutečňuje celoplošně, a to bez ohledu na to, zda se daný problém týká zadavatele, dodavatele nebo poradce. Všechny zúčastněné strany zajímají stejné problémy, jen s tím rozdílem, že každý na něj nahlíží z různého úhlu; stále jde ale o stejný problém. Jak jsem již uvedl, sledujeme praktickou aplikaci a výklad zákonných ustanovení, a to zajímá všechny osoby zúčastněné na procesu zadávání.

Proč by se začínající právníci měli zajímat o veřejné zakázky?

Je to nesmírně pestrý a dynamicky se vyvíjející obor s bohatou rozhodovací praxí. Zadávání veřejných zakázek může být pro každého začínajícího právníka velká výzva a výborná profesní škola. Konečně nelze pominout ani fakt, že jde o oblast, kde na konci služby může být i nějaký viditelný, hmatatelný výsledek. Jde přeci o hřejivý pocit, když jedete kolem stavby, kterou jste „vysoutěžili“.

A jaké jsou požadavky na právníky v této oblasti? Měli by mít i manažerské dovednosti?

Předně platí, že poskytovat právní služby v oblasti veřejných zakázek nelze bez znalosti celého právního řádu. Zákon o zadávání veřejných zakázek je jen dílčí právní regulace kontraktáč-

ního procesu mezi zadavatelem a potenciálními dodavateli. Než tento proces zahájíte, je nicméně nutné připravit zadávací podmínky, zpracovat návrh smlouvy. Tyto dokumenty jsou pokaždé jiné a musí být právně a profesně bezvadné. Nezřídka se jedná o smlouvy na několik let, s potřebou sofistikované smluvní úpravy vzájemných práv a povinností, ve značných finančních objemech. Zadávání se často dostane do správního či soudního řízení. Takže nejde jen o znalost samotného zákona o veřejných zakázkách, to by skutečně nestačilo. Právník poskytující právní služby v této oblasti musí být permanentně orientován v široké škále právních předpisů, jakož musí znát i relevantní rozhodovací praxi ÚOHS a soudů. A manažerské dovednosti jsou rozhodně rovněž žádoucí, neboť zadávání je de facto management procesu, během něhož pracujete s lidmi, delegujete práci, musíte umět argumentovat apod.

Který projekt jste si vlastně za svou praxi nejvíce užil?

Takových projektů bylo víc. Obecně mě baví všechny projekty, kde se vyžaduje určitá právní invence a které nejsou zcela rutinní. Nerozhoduje přitom, jaká je hodnota takového projektu. Odmítám mentálně diferencovat causy dle toho, jakou mají předpokládanou hodnotu. Práce musí být vždy perfektní bez ohledu na její hodnotu. Pro mě osobně je vždy osvěžující, pokud je na konci zadávacího procesu vidina nějakého hmatatelného výsledku vzešlého ze zadávání a realizace dané zakázky. V takovém případě cítím určité tvořivé uspokojení, pocit, že jsem mohl být součástí nějakého viditelného výsledku. Takové tvořivé uspokojení jsem pocítil např. při zakázce na výstavbu lanovky v Ústí n. Labem či rekonstrukci vily Tugendhat v Brně. ●

Autor: Jaroslav Kramer

Unie obhájců jako protiváha excesů žalobců

Aktuální postoj státního zastupitelství, které ani v případech zjevné nezákonnosti nepřizná chybu – to je podle sedmi zakladatelů hnací motor pro založení Unie obhájců České republiky.

jít proti celému mechanismu. Jen nám vadí, že se mohou v trestním řízení dělat zcela bez-trestně chyby. To, co nás přivedlo dohromady je vědomí, že se tu děje něco, co by se dít nemělo. Jako negativní totiž vnímám stav, kdy ti, kdo stojí na druhé straně, ztrácí kontrolu,

avizuje prezident Unie, Tomáš Sokol. „Místo omluv dochází ke snaze excesy legalizovat,“ říká k důvodu vzniku Unie viceprezident spolku, Lukáš Trojan. Státní zastupitelství podle něj potlačuje procesní práva a spravedlivý proces se tak vychyluje na stranu represivních složek. „Tento styl uvažování se pozvolna

mění v trend, kterým je snaha o disbalanci, o porušení rovnováhy,“ dodává Trojan.

Unie bude přibírat i další členy z řad advokacie – obhájce, kteří sdílí stejné hodnoty, mají stejné zkušenosti nebo pocity jako zakládající členové a chtějí s tím něco dělat,“ stojí v oficiálním prohlášení. Kromě Sokola a Trojana jsou mezi sedmi zakladateli Tomáš Gřivna, Marek Nespala, Filip Seifert, Petr Toman a Václav Vlk.

Spolek bude zpracovávat stanoviska k problematickým kauzám a mediálně je prezentovat. Bude také spolupracovat s Českou advokátní komorou. „Cíle Unie dalece přesahují to, co může Komora dělat. Má ve svém programu ale to, co můžeme jen podpořit,“ řekl ke spolupráci předseda Komory, Martin Vychopeň. ●

více info: www.uocr.cz

Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners se rozšiřuje o pražský tým Norton Rose Fulbright

Největší česko-slovenská advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners do svého týmu přivítá pražský tým Norton Rose Fulbright pod vedením partnera Pavla Kvíčaly specializující se zejména na oblast fúzí, akvizic a korporátního práva, nemovitostí a bankovní a finanční právo.

Rozšířený tým Havel, Holásek & Partners si cení skutečnosti, že bude poskytovat právní služby stávajícím klientům Norton Rose Fulbright v České republice a na Slovensku.

Důvodem tohoto našeho rozšíření je především dlouhodobý záměr Havel, Holásek & Partners rozšiřovat tým právníků i klientelu kanceláře

v České a Slovenské republice v klíčových oblastech,“ říká Jaroslav Havel, zakládající partner kanceláře a dodává: „Kromě renomovaného partnera Pavla Kvíčaly a členů jeho zkušeného týmu spojením s týmem Norton Rose Fulbright získáváme také další možnost poskytovat špičkové právní služby řadě významných globálních i místních klientů.“ Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners je největší a zároveň dlouhodobě nejrychleji rostoucí

česko-slovenskou advokátní kancelář. Vedle partnera Pavla Kvíčaly tým kanceláře Havel, Holásek & Partners získá i odborníky specializující se na fúze a akvizice, korporátní právo, nemovitostní transakce, bankovní a finanční právo a právo hospodářské soutěže.

Díky příchodu nových kolegů bude Havel, Holásek & Partners v kancelářích v Praze, Brně, Ostravě a Bratislavě zaměstnávat více než 165 právníků a stane se preferovanou kancelář pro Norton Rose Fulbright pro Českou republiku a Slovensko. Mezi klienty kanceláře nyní patří přibližně 70 z 500 největších světových společností podle publikace Fortune 500 a více než 40 společností zařazených do žebříčku Czech Top 100. V současné době má kancelář více než 1000 klientů. ●

PORSCHE DESIGN

Pařížská 21 | Prague 1
Airport Prague | Terminal 1 | Duty Free Zone
Shopping centrum Kotva | náměstí Republiky 8 | Prague 1

Advokáti z PRK Partners získali Oskara ve světě práva

Advokátní kancelář PRK Partners získala v Londýně již potřetí nejprestižnější ocenění Chambers Europe Award pro českou právní firmu. Ocenění, které je ve světě práva považováno za oborové „Oskary“, se v britské metropoli rozdává jednou za rok.

PRK Partners obhájili své „prvenství“ v konkurenci významných českých advokátních kanceláří Glatzová & Co. a Kocián Šolc Balaščík. I ony se stejně jako v sedmi předchozích ročnících

dostaly letos do nominací na ocenění pro nejlepší národní firmu a v rámci této trojice firem také byla rozdělena všechna dosavadní vítězství udělená od roku 2008. Spolu s nimi se nominovaly ještě dvě známé české kanceláře, BBH a Weinhold Legal.

Vedle ceny pro národní firmu uděluje Chambers and Partners v každé zemi také cenu pro firmu mezinárodní. Ta byla letos udělena White & Case LLP. Ceny Chambers Europe Awards uděluje uznávaná ratingová společnost Chambers and Partners a její výstupy používají firmy i advokátní kanceláře po celém světě jako zaručený zdroj informací o jednotlivých trzích právních služeb. Profesionální analytici společnosti Chambers and Partners zkoumají především odbornou kvalitu služeb advokátních kanceláří a významnost jejich transakcí, a to na základě informací ověřovaných u klientů i konkurence jednotlivých firem. ●

LYDON WELLS Legal se mění na LP Legal

Advokátní kancelář LYDON WELLS Legal mění název a nově bude nabízet své služby pod hlavičkou LP Legal. Vzniklé změny jsou způsobeny hlavně rozšířením nabídky služeb, růstem kanceláře a také příchodem nových zkušených advokátů.

LP Legal bude nadále nabízet zájemci stabilní a zavedené advokátní kanceláře s mezinárodním přesahem, avšak plánuje více akcentu věnovat lokálním klientům a jejich privátnímu servisu. Vzhledem k vývoji na trhu a zejména rostoucí po-

ptávce klientů chce také LP Legal v budoucnu zaměřit své působení více do východní Evropy.

„Klademe velký důraz na profesionální přístup k jednotlivým klientům, individuální orientaci právního poradenství v oblasti českého práva. Avizované změny však nejsou cíleny jen na lokální trh,“ říká Mgr. Alice Kubičková (Lacinová), LL.M., managing partner kanceláře a dodává, „Pro naše klienty budeme beze změny zajišťovat poskytování právních služeb v zahraničí prostřednictvím sítě našich partnerských kanceláří.“

Tým advokátní kanceláře nově rozšířila řada zkušených advokátů. Na pozici partnera nastupuje JUDr. Miroslav Pokorný, LL.M., na pozici of counsela JUDr. Marcela Marešová, Ph.D., MBA a Mgr. Lucie Novotná na pozici senior associate. Zároveň dochází k organizačnímu oddělení právních služeb od ostatních služeb poskytovaných skupinou LYDON WELLS.

„Cílem nedávných změn bylo vytvořit takovou kancelář, která disponuje dostatečným počtem zkušených odborníků pro všechny potřeby našich klientů a zaručuje, že ti, kdo jednotlivé

mandáty vedou, mají opravdový přehled o tom, jaké právní problémy v nich jednotliví právníci řeší“, vysvětluje partner kanceláře JUDr. Miroslav Pokorný, LL.M.

„Jsem ráda, že jsem se mohla stát součástí advokátní kanceláře, která nabízí individuální orientaci právního poradenství v oblasti českého práva, vysokou profesionalitu a navíc, v případě potřeby klienta, může využít služeb svých mezinárodních partnerů,“ uzavírá JUDr. Marcela Marešová, Ph.D., MBA.

Dosavadní adresa, s výjimkou e-mailových adres, které mají nově koncovku @lplegal.cz, telefonní a faxové číslo, jakož i IČ budou platit nadále beze změn. Pouze název nově zní „LP Legal, advokátní kancelář, s.r.o.“. ●

LP Legal, advokátní kancelář, s.r.o.

Žitná 1575/49

110 00 Praha 1

tel.: +420 224 240 760

e-mail: office@lplegal.cz

www.lplegal.cz

Klademe důraz na **VYSOKOU PŘIDANOU HODNOTU NAŠICH PRÁVNÍCH SLUŽEB** poskytovaných tuzemské i mezinárodní klientele.

Specializujeme se zejména na následující oblasti práva:

- obchodní a občanské právo
- právní vymáhání a správu pohledávek
- právní vztahy s mezinárodním prvkem
- medicínské a farmaceutické právo
- právo duševního vlastnictví
- pracovní právo

Našimi přednostmi jsou komplexní a strategický přístup k řešení právních případů, vysoká úroveň právní analýzy, mezinárodní zkušenosti a poskytování právních služeb v českém i anglickém jazyce na ekvivalentní úrovni.

Meet Dentons.
The new
global law
firm created
by Salans, FMC
and SNR Denton.

DENTONS

Know the way.

Oznámení o spojení firem Squire Sanders a Patton Boggs

Squire Patton Boggs, bude klientům poskytovat jednu z nejrozsáhlejších nabídek služeb jako součást globální platformy se 45 kanceláři v 21 zemích.

Squire Sanders a Patton Boggs oznámily spojení firem. Díky této fúzi se spojí uznávaná globální platforma advokátní kanceláře Squire Sanders s prestižní praxí Patton Boggs, která dominuje oblasti public advocacy, tedy oblasti vztahů s veřejnou správou a obchodní diplomacie. Toto spojení přinese klientům jedinečný servis z pohledu teritoriálního rozsahu, hloubky praxe a neobyčejných zkušeností s prolínáním práva, veřejné správy a businessu.

Pod novým názvem Squire Patton Boggs bude působit přibližně 1 600 právníků ve 45 kancelářích v 21 zemích světa. Spojení posune firmu mezi celosvětovou špičku 25 firem světa, co do počtu právníků, a na 8 místo podle počtu zemí obsáhnutých svými pobočkami podle posledního žebříčku Global 100 časopisu The American Lawyer. Firma se také zařadí mezi 10 největších firem ve Washingtonu DC, s přibližně 280 právníky, a mezi největší v USA, se zhruba 785 právníky.

Výsledkem fúze Squire Sanders a Patton Boggs bude širší a propracovanější klientská nabídka, se vzájemně se doplňujícími oblastmi činnosti a odbornými znalostmi jednotlivých oborů, které urychlí další růst. Pro firmu budou charakteristické tyto významné oblasti: korporátní právo, sporová agenda, obhajoba v oblasti white collar, duševní vlastnictví, public advocacy, regulační agenda, kapitálové trhy, pracovní právo, restrukturalizace a insolvence, nemovitosti, daňové poradenství, veřejné finance a financování infrastruktury. Firma bude nabízet špičkové služby mimo jiné pro sektor bankovních a finančních služeb, energetiky, zdravotnictví a farmacie, dopravy, technologií a telekomunikací. ●

SQUIRE
PATTON BOGGS

Weinhold Legal opětovně mezi Top 10 právníckými firmami v žebříčku Mergermarket pro M&A transakce v regionu střední a východní Evropy

Weinhold Legal se již v druhém po sobě jdoucím prvním čtvrtletí kalendářního roku zařadila mezi Top 10 právníckých kanceláří v prestižním žebříčku právních poradců pro globální M&A transakce pro celý region střední a východní Evropy (včetně Ruské federace) sestavovaném časopisem Mergermarket.

V prvním čtvrtletí roku 2013 se Weinhold Legal umístila v celém rozsáhlém regionu na sedmém místě (podle počtu uskutečněných transakcí) a v prvním čtvrtletí roku

2014 na osmém místě (podle hodnoty provedených transakcí) s celkovou kvartální hodnotou asistovaných transakcí 266 mil.USD.

Žebříček je sestavován na základě globálních M&A transakcí, jejichž hodnota přesahuje pět

milionů USD; u transakcí, kde převáděný podíl na společnosti je méně než 30%, je minimální objem transakce 100 milionů USD. Mergermarket sestavuje žebříčky pro jednotlivé regiony celého světa, a to podle počtu uskutečněných transakcí a podle objemu provedených transakcí.

Daniel Weinhold, transakční (M&A) partner Weinhold Legal, komentoval úspěch advokátní kanceláře takto: „Jsem velmi potěšen, že výše uvedené hodnocení reflektuje naše vedoucí postavení na trhu, tím spíše, že představuje porovnání značného počtu právníckých kanceláří působících ve velkém geografickém a hospodářském prostoru. ●

WEINHOLD LEGAL

White & Case se stěhuje do bývalého ústředí ČSOB

Globální advokátní kancelář White & Case stěhuje svou pražskou pobočku do bývalého ústředí Československé obchodní banky (ČSOB). Nové kanceláře na adrese Na Příkopě 14 budou zprovozněny a plně funkční od 19. května.

WHITE & CASE

Setrvání firmy v centru hlavního města podtrhuje její postavení jako jedné z předních mezinárodních advokátních kanceláří působících na českém trhu.

Bývalé sídlo ČSOB prošlo rozsáhlou rekonstrukcí a v současnosti splňuje požadavky na „ekologicky šetrnou budovu“ s certifikací LEED Gold (Leadership in Energy & Environmental Design), tj. certifikací v programu, kterým se uznávají nejlepší stavební strategie a postupy v dané třídě.

David Plich, vedoucí partner pražské advokátní kanceláře White & Case, uvedl: „Jednalo se o ideální příležitost přesunout naše pražské aktivity do modernějších a flexibilnějších kanceláří, což nám umožní zkvalitnit služby, které můžeme našim klientům nabízet na lokální úrovni, a současně vyhovět uznávaným ekologickým požadavkům. Budova Na Příko-

pě 14 splňuje i další klíčový požadavek, a sice sídlit i nadále v historickém centru Prahy, jak je u kanceláře našeho významu zvykem. Prokazujeme tím i zájem dále rozvíjet naše aktivity na českém trhu a na ostatních trzích v rámci střední a východní Evropy.“

White & Case si své nové kancelářské prostory v Praze pronajala od LORDSHIP a.s. a IMMO-FINANZ Group a opouští své současné prostory na adrese Na Příkopě 8. Firma v minulosti sídlila rovněž v historické budově na pražském Staroměstském náměstí. ●

**White & Case (Europe) LLP,
organizační složka**

Na Příkopě 14
110 00 Praha 1
tel.: +420 255 771 111
fax: +420 255 771 122
e-mail: info@prague.whitecase.com
www.whitecase.com

Glatzová & Co. slaví 20. výročí svého založení

Již 20 let nabízí advokátní kancelář Glatzová & Co. právní služby svým klientům. Se stejným nadšením a elánem jako na samém počátku stojí stále v jejím čele zakladatelka Vladimíra Glatzová.

GLATZOVÁ & Co.
Advokátní kancelář - Law firm

Před 20 lety, přesně 1. dubna 1994, Vladimíra Glatzová spojila znalost českého práva se svými zahraničními zkušenostmi a založila v Praze kancelář, která mohla konkurovat zahraničním pobočkám velkých mezinárodních kanceláří a která se velmi záhy stala jednou z předních českých kanceláří.

V průběhu dvaceti let se podařilo vybudovat skvělý pracovní tým sestávající z tří desítek právníků, včetně šesti partnerů, kteří byli vždy nominováni z vlastních řad. Jen dva roky po založení kanceláře se druhým partnerem stal Vít Horáček. Od 1. ledna 2005 je partnerkou kanceláře Dana Schweigelová, která stála ještě jako studentka pražské právnické fakulty v roce 1994 u vzniku Glatzová & Co. V roce 2008 a 2009 se stali partnery i Jiří Sixta a Martin Dančišin. Řadu partnerů rozšířil v loňském roce také Jindřich Král. „Mám z kanceláře opravdu dobrý

pocit,“ říká Vladimíra Glatzová a spokojeně dodává: „Za dvacet let se nám podařilo postavit tým, který nemá slabé články. Všichni naši lidé jsou nejen excelentní právníci, ale i slušní lidé, kteří si vážící klientů i sebe navzájem.“

Glatzová & Co. si získala vynikající pověst pro své detailní znalosti právního řádu, citlivý přístup k obchodním zájmům klientů a pozitivní postoj k řešení právních problémů. Mnohaleté bohaté zkušenosti kanceláři umožňují poskytovat právní služby v kvalitě splňující ty nejvyšší standardy.

Glatzová & Co. je již čtvrtým rokem po sobě opakovaně hodnocena jako Nejlepší česká kancelář nezávislými mezinárodními studii a ratingovými publikacemi, které provádějí hodnocení trhu právních služeb, včetně Chambers Global, Chambers Europe, European Legal 500 a IFLR1000 – International Financial Law Review. ●

zavolejte nám:

+420 466 310 691

napište nám:

advokati@advokatijelinek.cz

VELMI DOPORUČOVANÁ
REGIONÁLNÍ KANCELÁŘ

KDO JSME?

NAŠE ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ BYLA OCENĚNA V KATEGORII VELMI DOPORUČOVANÁ PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU 2012 PRO REGIONÁLNÍ KANCELÁŘ V RÁMCI CELÉ ČESKÉ REPUBLIKY. PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU 2012 byla pořádána společností EPRAVO.CZ pod záštitou předsedy vlády ČR, ministra spravedlnosti ČR a České advokátní komory.

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK s.r.o.

Naše advokátní kancelář je silná rozvíjející se společnost, největší v Pardubickém kraji, s více než patnáctiletou tradicí. Jako všestranná kancelář poskytujeme právní služby a poradenství ve všech oblastech práva. Nabízíme nejen komplexní právní servis, ale i dílčí právní úkony, a to jak podnikatelským, tak fyzickým osobám na území České republiky i v zahraničí.

Naším cílem je zajistit právní služby na nejvyšší odborné úrovni.

Naší prioritou je spokojenost klienta, naprostá diskrétnost a nadstandardní ochrana informací.

Právní poradenství a služby na nejvyšší úrovni poskytujeme našim klientům prostřednictvím sebraného týmu složeného z advokátů různých zaměření. Pro potřeby klientů disponujeme spolupracujícími advokáty na území Slovenska, Maďarska i Německa. Právní služby poskytujeme v jazyce českém, anglickém, německém, francouzském, ruském a ukrajinském.

www.advokatijelinek.cz

BĚLINA & PARTNERS ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ S.R.O. PATŘÍ MEZI VÝZNAMNÉ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE NA ČESKÉM TRHU. PROSTŘEDNICTVÍM ČLENSTVÍ V PRESTIŽNÍ MEZINÁRODNÍ ORGANIZACI INTERNATIONAL PRACTICE GROUP, SDRUŽUJÍCÍ ADVOKÁTY, AUDITORY A DAŇOVÉ PORADCE Z CELÉHO SVĚTA, SOUČASNĚ ZAJIŠŤUJE PRÁVNÍ POMOC I V ZAHRANIČÍ.

NÁŠ TÝM JE SLOŽEN ZE ZKUŠENÝCH PRÁVNÍKŮ, Z NICHŽ NĚKTEŘÍ SE VĚNUJÍ ADVOKACII JIŽ VÍCE NEŽ 20 LET.

POSKYTUJEME PRÁVNÍ SLUŽBY VE VŠECH STĚŽEJNÍCH OBORECH PRÁVA. NAŠÍ SPECIALIZACÍ JE ZEJMÉNA:

- » OBCHODNÍ PRÁVO, PŘEMĚNY SPOLEČNOSTÍ, FÚZE A AKVIZICE,
- » PRACOVNÍ PRÁVO,
- » PRÁVO VEŘEJNÝCH ZAKÁZEK,
- » SPORNÁ AGENDA VČETNĚ ROZHODČÍHO ŘÍZENÍ.

Bělina & Partners advokátní kancelář s.r.o.

Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8

Tel: +420 226 287 000

Fax: +420 226 287 001

Email: recepce@belinapartners.cz

Web: www.belinapartners.cz

Člen International Practice Group

www.ipg-online.org

Bělina & Partners
advokátní kancelář

Advokátní kancelář PIERSTONE oslavila 10leté výročí od svého založení na českém trhu

Advokátní kancelář PIERSTONE oslavila v dubnu letošního roku 10leté výročí od svého založení na českém trhu. Při příležitosti tohoto výročí poděkovala za dosavadní spolupráci svým klientům, obchodním partnerům a kolegům na recepci konané dne 3. dubna v prostorách pražské kanceláře.

Za desetileté období svého působení na českém trhu se PIERSTONE etablovala jako přední kancelář v oblastech práva informačních technologií, telekomunikací, soutěžního práva, veřejných zakázek jakož i M&A transakcí a vedení sporů v technologickém sektoru. Advokátní kancelář PIERSTONE je od svého založení pravidelně řazena nezávislými mezinárodními žebříčky advokátních kanceláří jako Legal 500 a Chambers Global mezi nejlepší české kanceláře ve svém oboru.

Partneři kanceláře Jana Pattynová a Tomas Schollaert jsou těmito žebříčky hodnoceni jako přední odborníci v oblasti technologií, médií a telekomunikací. Partnerka kanceláře Lenka Suchánková je renomovanou právníč-

kou v oblasti práva informačních technologií. PIERSTONE M&A tým vede Iva Zothová, která patří mezi přední české korporátní a transakční právníky.

Mezi klienty kanceláře patří velké nadnárodní korporace, významné české společnosti, finanční instituce, orgány státní správy i mezinárodní organizace. Aliance advokátních kanceláří PIERSTONE působí kromě Prahy i v Londýně, Bruselu a Moskvě. ●

PIERSTONE

Takový servis jste ještě neměli!

Mercedes-Benz C220 Bluetec 125 kW

17 798 Kč*

měsíčně a žádné další náklady

LeasePlan Go je nejlepší způsob, jak si pořídit auto pro podnikání na bázi dlouhodobého pronájmu. Výše splátek je finální a obsahuje pravidelný servis, pneumatiky, kompletní havarijní i povinné pojištění, dálniční známky, řešení STK, palivovou kartu se slevou na palivo atd. Navíc vše zařídíte snadno po internetu a celou splátku si dáte do nákladů. Přesvědčte se sami, jak výhodné to je.

*Orientační cena bez DPH. Fotografie jsou pouze ilustrativní.

Více na **www.leaseplango.cz**

 LeasePlan Go

lidé

Pavel Kvíčala

Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners posílila tým o čtyři nové právníky a jednoho partnera

Advokátní kancelář Havel, Holásek & Partners se rozšířila o členy pražského týmu mezinárodní kanceláře Norton Rose Fulbright pod vedením partnera Pavla Kvíčaly specializujícího se zejména na oblast fúzí, akvizic a korporátního práva, nemovitostí, bankovního a finančního práva, včetně exportního financování. Kancelář dále rozšířila řady o Richarda Nováka, specializujícího se na oblast fúzí a akvizic, korporátní právo a exportní financování a Alberta Tatra se zaměřením na oblast mezinárodního financování a transakce v realitním sektoru. Ve skupině nových kolegů je také Adam Řezníček, zabývající se oblastí fúzí a akvizic či korporátním právem a Eva Bušková se specializací na problematiku hospodářské soutěže.

Richard Novák

Albert Tatra

Pavel Kvíčala před příchodem do Havel, Holásek & Partners působil šestnáct let v pražském týmu mezinárodní advokátní kanceláře Norton Rose Fulbright, od roku 2006 jako její partner. Zodpovídal především za poradenství českým i mezinárodním bankám, a to v oblasti privatizačních a restrukturalizačních projektů. Podílel se na řešení mezinárodních sporů, na významných mezinárodních transakcích v oblasti fúzí a akvizic, private equity, obchodního práva, nemovitostí, a také bankovního a finančního práva, včetně exportního financování. V Havel, Holásek & Partners se zaměřil na rozvíjení vztahů se stávajícími klienty kanceláře i klienty Norton Rose Fulbright v České republice a na Slovensku. Pavel Kvíčala vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Hovoří plynule anglicky.

Richard Novák působí v advokacii již desátým rokem. Více než čtyři roky byl členem týmu advokátní kanceláře Norton Rose Fulbright. Předchozí profesní zkušenosti získal jak v českých, tak v mezinárodních advokátních kancelářích v České republice. V Havel, Holásek & Partners se bude specializovat na korporátní právo, akcionářské vztahy, přeměny a zahraniční akvizice a řešení sporů. V rámci svého působení v Norton Rose Fulbright získal cenné zkušenosti v oblasti projektového financování, zejména pak exportního financování. Vystudoval Západočeskou univerzitu v Plzni. Richard Novák hovoří plynule anglicky.

Albert Tatra před svým příchodem do Havel, Holásek & Partners působil téměř pět let v advokátní kanceláři Norton Rose Fulbright. Bohaté zkušenosti získal mimo jiné i z předchozího působení u mezinárodních advokátních kancelářích a přední mezinárodní banky. V advokacii se pohybuje již sedmým rokem. V minulosti se podílel na mnoha realitních projektech či projektech spojených

se solární energetikou a dále na akvizicích v rámci due diligence, na které se bude zaměřovat i v Havel, Holásek & Partners. Albert Tatra úzce spolupracoval s Pavlem Kvíčalou na mezinárodním financování a transakcích. Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy. Albert Tatra hovoří anglicky, rusky a německy.

Adam Řezníček

Adam Řezníček působí v advokacii sedmým rokem. Před svým příchodem do Havel, Holásek & Partners pracoval v advokátní kanceláři Norton Rose Fulbright, kde poskytoval právní poradenství převážně zahraničním klientům především v souvislosti s významnými M&A transakcemi a nemovitostními projekty. Vystudoval Univerzitu Karlovu v Praze a na University of Cambridge získal Diploma in English and European Law. Adam Řezníček hovoří anglicky, německy a rusky.

Eva Bušková

Eva Bušková přišla do Havel, Holásek & Partners z pražské pobočky advokátní kanceláře Norton Rose Fulbright, kde čtyři roky poskytovala právní poradenství v oblasti zdravotnického, soutěžního a korporátního práva. Dříve působila také v Evropské komisi a v advokátních kancelářích v Bruselu. Eva Bušková se zaměřuje na oblast hospodářské soutěže, farmacie a regulace. Vystudovala Univerzitu Karlovu v Praze a Queen Mary University of London. Eva Bušková hovoří anglicky a německy. ●

ALLEN & OVERY

Spletitý problém. *Vyřešíme.*

Výsledkem globalizace je stále propojenější svět. Nicméně znalost místního práva je nutností. Díky naší síti 43 kanceláří ve 30 zemích světa nabízíme dokonalou kombinaci místních zkušeností a světového rozhledu. Naši úspěšnost potvrzuje fakt, že se 70 % naší práce týká dvou či více zemí. Právo se stále rychleji mění a přeshraniční transakce se stávají standardem. Naš přístup proto klientům poskytuje jasnou vizi, kterou potřebují pro další rozvoj svého podnikání.

Igor Augustinič

Igor Augustinič se stal partnerem mezinárodní advokátní kanceláře **bpv Braun Partners**

Mezinárodní advokátní kancelář bpv Braun Partners, působící v České republice a na Slovensku, jmenovala JUDr. Igora Augustiniče, Ph.D. svým partnerem. Igor Augustinič se ve své advokátní praxi zaměřuje především na bankovní a finanční právo, právo nemovitostí a soutěžní právo. Věnuje se ale i fúzím a akvizicím a právu obchodních společností. V nové roli partnera se bude také podílet na vedení slovenské pobočky v Bratislavě, kde působil od června roku 2012 jako vedoucí advokát.

Igor Augustinič přišel do bpv Braun Partners po předchozím působení v prestižních mezinárodních kancelářích Gleiss Lutz a CHSH v Praze a Bratislavě. Během své bohaté praxe se podílel na řadě významných transakcí pro domácí i mezinárodní společnosti, a to především v oblasti bankovníctví, realit, energetiky, fúzí a akvizic

a soutěžního práva. V řízení kanceláře na Slovensku podpoří Fritjofa Winkelmana, který bratislavskou pobočku dosud vedl.

„Jmenování lokálního partnera v bratislavské pobočce je dalším logickým krokem, který nám umožní posílit naši úspěšnou přítomnost na slovenském trhu“, říká Arthur Braun, Managing Partner bpv Braun Partners. „Ve střednědobém horizontu plánujeme přijímat nové členy do našeho týmu a jsme nakloněni i příchodu zkušených profesionálů, kteří rozšíří řady našich partnerů v Praze i v Bratislavě“, dodává. ●

Alex Cook

Pražská kancelář **Clifford Chance** má nového vedoucího partnera

Novým vedoucím partnerem pražské pobočky advokátní kanceláře Clifford Chance byl s účinností od 1. května 2014 jmenován Alex Cook. Alex se stal partnerem firmy v roce 2007. Funkci vedoucího partnera přebírá od Vlada Petruše, partnera pro finanční praxi, který se kromě oblasti bankovníctví, kapitálových trhů a insolvence, jimž se věnuje v současné době, nadále zaměřil na vybudování stálé praxe zaměřující se na oblast soudních sporů a arbitráží.

Alex Cook v Clifford Chance působí od roku 2005, kdy nastoupil na pozici counsel. Dříve pracoval pro advokátní kancelář Allen & Overy v Londýně a v Budapešti. Jako právník s kvalifikací v oboru anglického práva a partner pražské korporátní praxe má rozsáhlé zkušenosti v oblasti fúzí a akvizic, private equity a joint ventures. Alex se podílel na transakcích ve většině zemí střední, východní a jihovýchodní Evropy – v regionu působí již patnáct let. V roce 2013 byl právní publikací Chambers Europe označen za „jednoho ze špičkových specialistů na mezinárodní transakce.“

Odstupující vedoucí partner Vlado Petrus, který pražskou kancelář v roce 1995 zakládal a v roce 1997 byl zvolen jejím vedoucím partnerem, řekl: „Velice mě těší, že ode mne po sedmnácti letech pozici vedoucího partnera převezme právě Alex Cook. Díky jeho jedinečným zkušenostem z mezinárodního prostředí a také díky dlouholeté praxi v České republice i v rámci celého regionu, má ty nejlepší předpoklady, aby pražskou kancelář úspěšně vedl. V tomto konání ho plně podpořím já, ostatní partneři pražské kanceláře i celá firma.“

Alex Cook ke svému jmenování uvedl: „Ze svého jmenování vedoucím partnerem naší pražské kanceláře mám velkou radost. Od roku 2005, kdy jsem do firmy nastoupil, je stále úspěšnější. Téměř každá naše praxe je ve svém oboru jedničkou na trhu, poskytující právní služby klientům v České republice, na Slovensku, v rámci širšího regionu střední, východní a jihovýchodní Evropy a také po celém světě. Mám v úmyslu na tento trend navázat, abychom se stali lídrem na trhu ve všech oblastech naší činnosti a nadále nabízeli našim klientům ty nejlepší právní služby.“ ●

Blanka Vítová

Blanka Vítová posiluje tým advokátní kanceláře **DOHNAL PERTOT SLANINA**

Tým advokátní kanceláře DOHNAL PERTOT SLANINA posílila **JUDr. Blanka Vítová, Ph.D., LL.M.** na pozici Of counsel. Blanka byla od roku 2007 členkou rekodifikační komise Ministerstva spravedlnosti pro přípravu nového občanského zákoníku a působí jako členka a tajemník Czech Association of European Studies.

Jako přední odbornice českého práva v oblasti ochrany spotřebitele publikovala několik odborných monografií na toto téma a několika desítek článků. Je odbornou asistentkou a školitelkou studentů v doktorském studijním programu na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, kde v roce 2001 promovala. Absolvovala rovněž Juridiska fakulteten Stockholms Universitet ve Švédsku (obor soutěžní právo), kde v roce 2004 dokončila studium Magister legum (LL.M.). V témže roce složila i rigorózní zkoušku na Právnické fakultě Masarykovy Univerzity. Postgraduální doktorské studium

v oboru Občanské právo absolvovala rovněž na Právnické fakultě Masarykovy Univerzity v Brně v roce 2006.

Pravidelně publikuje v českých i zahraničních odborných časopisech, bádá v rámci vědecké a mezinárodní vědecké projektové činnosti, přednáší na prestižních mezinárodních konferencích a jako jeden ze spoluautorů se rovněž podílí na tvorbě prestižních komentářů k občanskému zákoníku (Beck, Leges, ANAG). Hovoří plynule anglicky a německy, pasivně rovněž italsky a švédsky. Jako přední odbornice na tuto problematiku v ČR pracuje pro klienty v oblasti právního poradenství v oblasti poskytování služeb a prodeje zboží fyzickým osobám (obchodní podmínky, e-shopy, reklamační procesy, due diligence) a nastavení interních procesů pro dodržení náročných pravidel ochrany spotřebitele. ●

Tomáš Doležil

JŠK jmenovala nového partnera

JŠK, advokátní kancelář, s.r.o. (dříve Johnson Štastný Kramařík) přijala nového partnera Tomáše Doležila. Přichází z advokátní kanceláře Clifford Chance, kde působil na pozici „counsel“. Tomáš strávil v Clifford Chance více jako osm let a předtím téměř stejnou dobu pracoval pro pražskou kancelář Linklaters. V roce 2008 působil půl roku v rámci praxe private equity kanceláře Clifford Chance ve Frankfurtu nad Mohanem.

Tomáš Doležil je absolventem Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně a držitelem titulu LL.M. Eur v oboru evropského práva z Evropského institutu v německém Saarbrückenu. Rovněž získal titul PhD. na Vysoké škole ekonomické v Praze a v roce 2002 byl zapsán do seznamu advokátů České advokátní komory.

Tomáš se specializuje na problematiku fúzí a akvizic, private equity, korporátní/obchodní právo a oblast technologií, médií a telekomunikací (TMT). Má bohaté zkušenosti s transakcemi jak na mezinárodní, tak na domácí úrovni, přičemž mnohé z nich patřily v uplynulém desetiletí k těm nejvýznamnějším.

Tomáš je dále aktivním členem Poradní skupiny pro legislativu a daňovou problematiku a bývalým členem

představenstva asociace Czech Private Equity and Venture Capital Association (CVCA), která podporuje firmy působící v oboru private equity a venture kapitálu. Tomáš byl rovněž členem rekodifikační komise Ministerstva spravedlnosti k novému zákonu o obchodních korporacích a je jedním z hlavních spoluautorů komentáře k tomuto zákonu (Wolters Kluwer).

Tomáš pravidelně přispívá do odborných periodik se zaměřením na právo a obchod a působí jako předseda redakční rady časopisu Jurisprudence. Je autorem knihy týkající se koncernového práva a pravidelně přednáší na téma korporátního práva a fúzí a akvizic.

Jak uvedl Roman Kramařík, zakládající partner JŠK: „JŠK jsme před 10 lety zakládali s vizí vytvořit firmu, která sloučí to nejlepší z obou světů – mezinárodních i lokálních firem. Firmu, která poskytne přívětivé a přitom vysoce profesionální zázemí zejména elitním advokátům odcházejícím z mezinárodních advokátních kanceláří. Příchod Tomáše potvrzuje, že strategie, kterou jsme k dosažení naší vize zvolili, byla správná.“ ●

Milada Kürtösiová

Milada Kürtösiová a Kateřina Slováčková novými advokátkami KŠB

Dvě nové advokátky rozšířily 1. dubna 2014 řady advokátní kanceláře Kocián Šolc Balaščík (KŠB). Jsou jimi Milada Kürtösiová a Kateřina Slováčková. Obě již dříve v KŠB působily jako advokátní koncipientky.

Milada Kürtösiová vystudovala vedle Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze (2010) také Fakultu mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické (2007). Ve své praxi se zaměřuje hlavně na pracovní právo, farmaceutické právo a ochranu osobních údajů. Také se věnuje publikační činnosti. Hovoří anglicky.

Kateřina Slováčková

Kateřina Slováčková je absolventkou Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně (2009). Specializuje se především na veřejné zakázky, správní řízení včetně správního soudnictví, soudní spory a rozhodčí řízení a závazkové právo. Hovoří anglicky a francouzsky a věnuje se i přednáškové a publikační činnosti. ●

Mgr. Petra Čichoňová

Nové posily pro MSB Legal

Mgr. Petra Čichoňová dokončila v roce 2011 studium Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, přičemž od téhož roku pracuje jako advokátní koncipientka. Zkušenosti z právní praxe získala již v průběhu studia jako praktikantka v různých advokátních kancelářích a taktéž stáží na Nejvyšším soudu ČR. Soustředí se především na občanské a obchodní právo, kdy se v rámci své dosavadní praxe specializovala především na právo nemovitostí a vedení různorodé soukromoprávní sporné agendy. V advokátní kanceláři MSB Legal se věnuje zejména právu korporátnímu. Mluví plyně anglicky a je držitelem certifikátu ILEC z právní angličtiny.

Ing. Tereza Tylová

Ing. Tereza Tylová promovala v roce 2012 na Univerzitě Jana Amose Komenského v Praze obor Evropská hospodářsko-správní studia. Současně je také studentkou Právnické fakulty Univerzity Karlovy. V advokátní kanceláři MSB Legal se specializuje na problematiku v oblasti trestního práva. Mezi její koníčky patří sport, fotografování, kynologie a cestování. ●

Michael Mullen

Michael Mullen se stal partnerem PwC Legal

Michael Mullen, vedoucí partner právních služeb PwC v regionu střední a východní Evropy, se stal partnerem a spoluvlastníkem advokátní kanceláře PwC Legal. Zastává zde zároveň funkci jednatele společnosti. Své dlouholeté zkušenosti a znalosti z oblasti korporátního práva, nemovitostí a fúzí a akvizic hodlá nyní intenzivněji sdílet s klienty PwC Legal v České republice.

„PwC Legal se rychle zařadila mezi nejvýznamnější advokátní kanceláře v Česku. Díky mým zkušenostem s řízením některých z nejvýznamnějších transakcí v této zemi a regionu střední a východní Evropy chci přispět k jejímu dalšímu rozvoji, zejména v oblasti transakcí a korporátního práva,“ říká Michael Mullen, vedoucí partner právních služeb PwC v regionu střední a východní Evropy.

Michael Mullen má více než 20 let právní praxe, z toho více než 15 let v regionu střední a východní Evropy. Působil nejen v České republice a na Slovensku, ale také v USA, Rusku, Turecku, Maďarsku a Rumunsku. Specializuje se zejména na právní aspekty fúzí a akvizic, private equity, rizikového kapitálu a nemovitostních transakcí. Věnuje se rovněž právním auditům a due diligence, pracovnímu právu, ochraně osobních údajů, právu duševního vlastnictví a oblasti IT. Je členem České advokátní komory a také advokátních komor v Illinois a New Yorku.

Radí předním českým i nadnárodním společnostem a fondům private equity při akvizicích, divesticích, nákupu či prodeji firem, nemovitostí a dalších aktiv a financování těchto transakcí. Před příchodem do PwC byl partnerem největší advokátní kanceláře na českém a slovenském trhu a působil rovněž více než sedm let v mezinárodních právních firmách jako Altheimer & Gray nebo White & Case. Michael Mullen je ženatý, má tři děti. Volný čas tráví především s rodinou, jezdí na kole a věnuje se vínu. ●

PROFIL ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘE **Sládek & Partners, v.o.s.**

Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. je veřejnou obchodní společností advokátů, která byla založena v roce 2002 jako nástupnická advokátní kancelář původně samostatně působícího advokáta Mgr. et Mgr. Václava Sládka. Společnost založili a dosud jsou jejími společníky advokáti Mgr. et Mgr. Václav Sládek a Mgr. Ivana Sládková. Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. je advokátní kancelář střední velikosti s generální praxí a dynamickým, mladým pracovním kolektivem advokátů, advokátních koncipientů a ostatních pracovníků.

Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. poskytuje právní služby v podstatě ve všech oblastech práva, nejčastěji pak v:

- **oblasti korporátního práva**, kdy mezi nejběžnější situace patří zejména kompletní zajištění vytvoření obchodních korporací, převody podílů v obchodních korporacích, přeměny obchodních korporací a právní poradenství a servis ve spojení se záležitostmi chodu obchodních korporací;
- **oblasti občanského práva**, v jejímž rámci je řešena, ať již podle současné nebo staré

úpravy, především, avšak nikoliv výlučně, veškerá související sporná agenda, agenda rodinného práva, mimo jiné rozvody, stanovení a úprava výživové povinnosti, úpravy styku rodiče s dítětem, dále pak poskytování právního poradenství a zastupování v oblasti absolutních a relativních majetkových práv, s tím, že některým specifickým podoblastem byl přiřazen samostatný prostor s ohledem na jejich objemnost;

- **oblasti procesního práva**, jež je asi nejpodstatnější náplní práce při fungování advokátní kanceláře a kam spadá zastupování před soudy a orgány veřejné správy ve všech stupních řízení včetně řízení před Ústavním soudem ČR, jakož i vypracovávání příslušných podání nutných pro řízení před Evropským soudem pro lidská práva;
- **oblasti vymáhání pohledávek**, pro kterou, s ohledem na její specifičnost, funguje specializovaný tým na vymáhání jednotlivých i hromadných pohledávek, s tím, že v rámci tohoto týmu fungují i specialisté na exekuční právo a exekuční řízení;
- **oblasti práva nemovitostí a stavebního práva**, s převody nemovitostí pod vedením

specialistů, právní pomoc v problematice bytového (i družstevního) práva podle staré i nové právní úpravy, právní poradenství pro nájemní vztahy k nemovitostem, a v neposlední řadě i s možností právního poradenství a zastupování v řízeních podle stavebního zákona;

- **oblasti advokátní úschovy**, jejíž služby využívají zejména realitní kanceláře a realitní frančizové kanceláře, a kdy její samotný provoz je uzpůsoben a řízen tak, aby bylo naplněno její označení „bezpečná úschova“, a to nejen v rámci práva nemovitostí, ale i v jiných případech zřízení úschovy, s tím že systém kontrol je nastaven na absolutní nemožnost přiřazení úschovy k nesprávnému závazku, její neoprávněné výplatě nebo dokonce jejímu zneužití;
- **oblasti trestního práva** se zajištěním komplexního právního servisu po celý průběh všech fází a typu řízení podle trestního zákona;
- **oblasti pracovního práva** s bohatými zkušenostmi při zastupování a právním poradenství ve všech aspektech pracovního práva nevyjímaje podoblast kolektivního vyjednávání a odborové pracovněprávní agendy;

- **oblasti insolvenčního práva** při právním poradenství a zastupování jak věřitelů dlužníků, u nichž bylo zahájeno insolvenční řízení, tak dlužníků při vypracování návrhu na zahájení insolvenčního řízení a při veškerých následujících úkonech;
- **oblasti práva cenných papírů** se zkušenostmi v zastupování ve věcech vykonávání práv spojených s cennými papíry, právním servisu při převodech cenných papírů a právním poradenství a zastupování ve věcech směnečného práva;
- **oblasti práva duševního vlastnictví** při poskytování právního poradenství a zastupování v problematikách této oblasti, zejména pak v podoblastech autorského práva, práva průmyslového vlastnictví, spolu se zastupováním před příslušnými orgány veřejné správy.

S ohledem na každodenní potřeby ve výše uvedených oblastech práva má společnost Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s.

úzké profesní vztahy a spolupracuje s řadou exekutorů a notářů, kteří jsou s ohledem na vzájemnou dlouhodobou spolupráci připraveni přizpůsobit se co možná nejvíce požadavkům jejich klientů. Společnost Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. v tomto smyslu dále aktivně spolupracuje též s auditorskými, daňově-poradenskými a účetními kancelářemi, jakož i soudními znalci z oblasti cenných papírů, nemovitostí, účetnictví a dalších specializací.

Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. se dále snaží zvyšovat právní vědomí široké veřejnosti, zejména podnikatelů, publikační činností právnických textů týkajících se jednotlivých specifických právních problémů a právními analýzami různých závažných ekonomicko-podnikatelských případů v médiích apod.

V rámci soustavného dodržování jednoho z hlavních pravidel společnosti Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s., kterým je poskytování právních služeb v co nejvyšší úrovni kvality,

je společnost Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. držitelem řady prestižních certifikátů jako je certifikace ISO 9000:2008, certifikace ISO 14001:2004 a certifikace ISO 27001:2006.

Pro každého klienta a pro každý konkrétní případ vytváří kancelář specializovaný tým právních odborníků se zaměřením na příslušnou problematiku. Každý tým má k dispozici profesionální administrativní zázemí, díky čemuž je advokátní kancelář schopna vždy zajistit maximální podporu, efektivitu a vzájemnou zastupitelnost při řešení individuálních potřeb klientů.

Tým advokátní kanceláře Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. tvoří v současné době především advokáti Mgr. et Mgr. Václav Sládek a Mgr. Ivana Sládková, kteří jsou současně jejími společníky, a šest dlouhodobě spolupracujících advokátů, kteří mají dále k dispozici tým advokátních koncipientů a podpůrný administrativní aparát.

Mgr. et Mgr. Václav Sládek
SPOLEČNÍK

Mgr. et Mgr. Václav Sládek je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, kde roku 1996 získal magisterský titul. Předtím také vystudoval Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy v Praze, kde roku 1992 získal magisterský titul. Mgr. et Mgr. Václav Sládek pracoval jako samostatný advokát od roku 2000, kdy byl zapsán do seznamu advokátů. V roce 2002 společně s Mgr. Ivanou Sládkovou založil společnost Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. jakožto nástupnickou kancelář jeho samostatné praxe. Mgr. et Mgr. Václav Sládek se zejména specializuje na oblasti korporátního práva, občanského práva, správního práva, práva cenných papírů, insolvenčního práva, práva k nemovitostem, bytového a stavebního práva, práva duševního vlastnictví.

Mgr. Ivana Sládková
SPOLEČNÍK

Mgr. Ivana Sládková absolvovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze a získala zde roku 1999 magisterský titul. Mgr. Ivana Sládková úspěšně složila advokátní zkoušky a byla zapsána do seznamu advokátů v roce 2002. V návaznosti na zapsání do seznamu advokátů s Mgr. et Mgr. Václavem Sládkem založila společnost Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. v létě 2002. Mgr. Ivana Sládková se specializuje zejména na oblasti práva nemovitostí, korporátních záležitostí a sporné agendy.

JUDr. Michal Filip
PARTNER

JUDr. Michal Filip je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, kde získal v roce 2006 magisterský titul a v roce 2009 titul doktora práv, na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze studoval obor ekonomie. Ve společnosti Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. začal roku 2006 pracovat jako advokátní koncipient a od roku 2009, kdy složil advokátní zkoušky, pokračuje ve spolupráci jako advokát – partner. JUDr. Michal Filip se v rámci své advokátské praxe specializuje na spornou i obchodní agendu, trestní právo, rodinné právo a právo nemovitostí.

Mgr. Daniel Kaucký

PARTNER

Mgr. Daniel Kaucký absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze a získal zde magisterský titul v roce 2002. Jeho spolupráce se společností Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. začala již v roce 2002 na pozici advokátního koncipienta a po úspěšném složení advokátních zkoušek v roce 2005 pokračuje nadále na pozici advokáta – partnera. Mgr. Daniel Kaucký se specializuje na oblasti občanského práva a pracovního práva a na komplexní řešení korporátní klientely.

Mgr. Adam Kopecký

PARTNER

Mgr. Adam Kopecký je absolventem Právnické fakulty Západočeské Univerzity v Plzni, kde roku 2010 obdržel magisterský titul. Ve společnosti Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. pracoval od roku 2013 jako advokátní koncipient a v současné době je nejnovějším přírůstkem do řad partnerů. Specializací Mgr. Adama Kopeckého jsou zejména oblasti civilní sporné agendy a obhajoby v trestních věcech.

Mgr. Petra Pavlišťová

PARTNERKA

Mgr. Petra Pavlišťová absolvovala Právnickou fakultu Masarykovy Univerzity v Brně a roku 2006 zde získala magisterský titul. Se společností Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. spolupracuje od roku 2009, kdy začala na pozici advokátního koncipienta a v roce 2010 po úspěšném složení advokátních zkoušek přešla na pozici advokátka – partnerka. Mgr. Petra Pavlišťová se specializuje zejména na oblasti pracovního práva a korporátního práva, ale věnuje se všem oblastem práva.

JUDr. Sylva Skočková

PARTNERKA

JUDr. Sylva Skočková vystudovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, kde roku 2010 získala magisterský titul, zároveň během studia strávila rok na zahraniční stáži na Malte v rámci programu ERASMUS, titul doktora práv pak získala v roce 2014. Se společností Sládek & Partners, advokátní kancelář, v.o.s. zahájila spolupráci v roce 2011 jako advokátní koncipient a od roku 2013 v ní pokračuje jako advokátka – partnerka. Mezi specializace JUDr. Sylvy Skočkové patří oblasti občanského práva, korporátního práva a práva nemovitostí.

Mgr. Zuzana Zlatohlávková

PARTNERKA

Mgr. Zuzana Zlatohlávková úspěšně ukončila studium na Právnické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci roku 2010. V průběhu studia absolvovala v Salcburku rakousko-český seminář v rámci Masterstudiums European Union Studies, dále pak i odbornou praxi na Krajském soudě v Ostravě, pobočka v Olomouci, na trestním odvolacím oddělení a následně 5měsíční studijní pobyt na Právnické fakultě Universität Potsdam, Německo. Po složení státních zkoušek nastoupila praxi advokátní koncipientky, v rámci které mimo

jiné absolvovala odbornou studijní a pracovní stáž v Evropském parlamentu. Od ledna 2012 do června 2013 byla koncipientkou Sládek & Partners, advokátní kancelář, kde se po složení advokátních zkoušek v červnu roku 2013 se stala spolupracující advokátkou – partnerkou. Zaměřuje se na správní právo, ale věnuje se i ostatním odvětvím práva. ●

**SLÁDEK & PARTNERS,
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ, V.O.S.**

Janáčkovo nábřeží 39/51,
150 00 Praha 5 – Malá Strana

www.ak-sladek.cz
sekretariat@ak-sladek.cz
T: +420 251 119 311
F: +420 251 119 318

NA HŘEBENKÁCH
REZIDENCE

PRODEJ ZAHÁJEN
exkluzivní lokalita Praha 5

www.RezidenceNaHrebenkach.cz
tel.: 725 992 555

NOVA VOICE®

PROFESIONÁLNÍ SOFTWARE PRO PŘEVOD MLUVENÉHO SLOVA DO TEXTU

NEPÍŠU, UŽ JEN DIKTUJI!

VÝHODY PŘI POUŽITÍ PROGRAMU:

Zrychlení práce při tvorbě dokumentů.

Program je vždy k dispozici.

invex

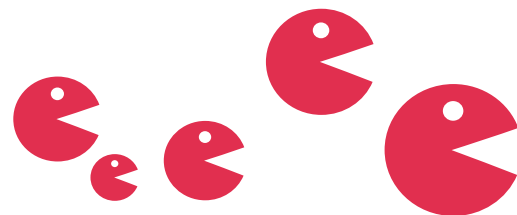

Na veletrhu INVEX 2008 získal produkt
ocenění „Křišťálový disk“

„Česká hlava“ 2009

Produkt byl oceněn v soutěži

Consulting Company Novasoft, a. s.
Cedrová 1236, 252 42 Jesenice u Prahy, Tel: +420 261 220 064
e-mail: novavoice@ccnovasoft.cz

WWW.NOVAVOICE.cz

Kouzelná hůlka jménem RPSN. Nenechte se ošálit

Roční procentní sazba nákladů, známé RPSN, by teoreticky měla spotřebiteli, jenž si bere u finanční instituce úvěr například na auto, ukázat, jak je úvěr drahý. Je to tak opravdu vždycky? Česká obchodní inspekce to zamotala ještě víc.

Poskytovatelé úvěrů nemají poslední dobou na různých ustláno. A není to v důsledku vysokého počtu podvodů, kvůli krachu trhu nebo pro nezáměr lidí o úvěry. Poté, co Ústavní soud i Nejvyšší soud rukou společnou a nerozdílnou „zabily“ nesmyslnou iniciativu týkající se vracení poplatků za vedení úvěrových účtů, objevilo se nové téma – údajně chybně uvedená roční procentní sazba nákladů na spotřebitelský úvěr (tzv. RPSN). Podle zpráv z médií se to má týkat řady společností působících na trhu. O co jde? Na první pohled to vypadá spíše jako otázka pro matematika – spočítali náklady správně, nebo je počítali chybně? Přitom je to však otázka bytostně právní. V hlavní roli je poplatek za poskytnutí úvěru. Co je vlastně zač?

Chcete si třeba koupit auto za 100 tisíc Kč. Nemáte na něj, proto vám prodejce nabídne, že si můžete vzít úvěr od společnosti, se kterou spolupracuje. Je to byznys výhodný pro všechny – prodejce udělá obchod, klient získá své auto a společnost má zisk z poskytnutého úvěru. Prodejce však za „zprostředkování“ úvěru požaduje provizi. To je onen poplatek za poskytnutí úvěru (třeba 30 tisíc Kč). Společnost tyto peníze zaplatí prodejci a navýší o ně úvěr poskytnutý klientovi, který s tím souhlasí. Klient pak vše (130 tisíc Kč plus úroky) splácí v měsíčních splátkách. A jaký má tento poplatek vztah k RPSN?

Uvádět řádně RPSN požaduje zákon o spotřebitelském úvěru. Co stanoví? Že RPSN jsou „celkové náklady spotřebitelského úvěru pro spotřebitele, vyjádřené jako roční procentní podíl z celkové výše spotřebitelského úvěru“ a že mezi náklady je třeba počítat veškeré náklady, včetně úroků, provizí, daní a veškerých dalších poplatků. Příloha zákona pak uvádí

vzorec, jak RPSN počítat. Tot vše. Je tedy zřejmé, že poplatek za poskytnutí úvěru má být do RPSN zahrnut. O tom není spor. Spor se vede o to, jakým způsobem se to má stát.

Lidé se často mylně domnívají, že RPSN jim ukazuje, jak je úvěr drahý, tedy to, co navíc zaplatí. Ukazatel RPSN se ale nerovná navýšení, je totiž závislý na dalších aspektech, např. na počtu splátek či době splacení. Dá se říci, že ukazuje výhodnost úvěru. Když si půjčíte na jeden rok 100 tisíc Kč s tím, že za rok zaplatíte 110 tisíc Kč, je u takového úvěru RPSN nižší, než v případě úvěru, při kterém musíte částku vrátit ve dvou půlročních splátkách po 55 tisících Kč, což je méně výhodné. Přitom navýšení je vždy stejné – 10 tisíc Kč. Výši RPSN tak ovlivní, zda do vzorce dosadíte poplatek jako vstupní náklad, nebo jako plnění rozložené do měsíčních splátek, anebo jej tam dokonce dosadíte dvakrát (to je ale zcela absurdní, klient nevrací peníze dvakrát, ale jen jednou). Jaká byla dosavadní praxe?

Dá se říci, že nejistá. Část společností na trhu postupovala jedním způsobem, část společností druhým způsobem. Zákon je sice velmi přesný v určení vzorce, ale jaké hodnoty a jak do něj mají být dosazeny, už vůbec jisté není. Žádná vyhláška či nařízení nestanoví, jak to dělat. Neexistuje ani žádná metodika (v tomto směru lze spatřovat určité selhání státních orgánů, zejména České obchodní inspekce či Finančního arbitra). Je proto logické, že poskytovatelé úvěrů většinou volili přístup zdravého rozumu vycházející z ekonomické racionality. Splácí-li klient celou výši úvěru v měsíčních splátkách, mělo by to být i takto promítnuto do RPSN. Poplatek za poskytnutí úvěru totiž není v ekonomickém smyslu slova poplatkem placeným společností, ale ta tu funguje jen jako zprostředkovatel platby provize pro prodejce.

Nyní se dozvídáme, že postupovat podle zdravého rozumu bylo zřejmě špatné. Přitom ČOI i v minulých letech prováděla kontroly, zda společnosti dodržují pravidla stanovená zákonem o spotřebitelském úvěru, a nikdy neshledala v takovém způsobu výpočtu RPSN problém. Z právního hlediska tak lze hovořit o tzv. ustálené správní praxi. To je termín, který lze lapidárně vysvětlit takto: pokud správní orgán dlouhodobě postupuje určitým způsobem, opakovaně potvrzuje určitý výklad a používání právních předpisů, je takovou svojí praxí vázán a soukromníci se na ni mohou spolehnout. Můžeme to nazývat různě – legitimní očekávání, právní jistota... V našem případě je to vlastně to jediné, na co se mohli poskytovatelé úvěrů spolehnout. Vložili si dané pravidlo, řádně vyplnili vzorec pro výpočet RPSN, klientům nic nezamlčeli, chovali se transparentně a po kontrole provedené ze strany státního orgánu si oddechli – děláme to správně. Nikde není psáno, že se určitá správní praxe nesmí změnit. Ale může k tomu dojít pouze pro budoucí případy, nikdy ne zpětně.

Domnívám se, že postupem České obchodní inspekce, která dle publikovaných zpráv v médiích již začala s ukládáním sankcí, je ustálená správní praxe porušena. To je nebezpečný signál. Navíc v dnešní době mediálních zkratk a rychlých odsudků se tím poškozuje pověst daných společností na trhu. Co naplat, že za pár let soudy rozhodnou, že vše bylo v pořádku? Nikoho to již nebude zajímat. ●

Mgr. Robert Němec LL.M., Partner
PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář

Předžalobní výzva k plnění podle § 142a občanského soudního řádu

Zdánlivě nemůže být pro věřitele či jeho advokáta nic jednoduššího, než sepsat a dlužníkovi zaslat předžalobní výzvu ke splnění povinnosti. Ani samotné ustanovení § 142a občanského soudního řádu nepůsobí na první pohled zvláště složitě. K tomu, aby byla žalobci přiznána proti žalovanému i náhrada nákladů řízení, totiž nestačí, že žalobce byl v řízení o splnění povinnosti úspěšný, ale vedle toho musí být splněna rovněž podmínka, že žalobce žalovanému zašle nejmeně 7 dnů před podáním žaloby výzvu k plnění, a to na jeho poslední známou adresu pro doručování. Pokud tak žalobce neučiní, soud mu náhradu nákladů řízení proti žalovanému nepřizná, ledaže by pro to byly důvody zvláštního zřetele vhodné.

Toto zákonné ustanovení bylo začleněno do občanského soudního řádu s účinností od 1. ledna 2013 novelou provedenou zákonem č. 396/2012 Sb. a po více než roce jeho aplikace v soudní praxi lze konstatovat, že věřitelé světlé zítřky spojené s lepší a rychlejší vymahatelností práva zřejmě nečekají. Původní chvályhodný záměr zákonodárce, vycházející ze snahy zabránit bagatelním sporům zahajovaným proti překvapeným dlužníkům s cílem „vydělávat“ na nákladech řízení, měl a nadále jistě má svá pozitiva. Předžalobní výzva však v mnoha případech přinesla těžkosti jiným věřitelům, zejména větším či menším podnikatelům, kteří již tak dost těžko vymáhají pohledávky vůči svým odběratelům či zákazníkům. Soudy totiž přistoupily k výkladu daného ustanovení velice formalisticky, až nadměrně pečlivě a v mnoha případech také bez patřičného zohlednění povahy toho daného sporu. Jak tedy napsat správnou předžalobní výzvu, u které se procento úspěšnosti přiznání náhrady nákladů řízení zvýší? Pokusíme se uvést alespoň ty nejzásadnější požadavky, které by měla předžalobní výzva vždy splňovat, a přehled chyb, kterých by se žalobci měli zvláště vyvarovat,

neboť jsou to oni, kdo nesou důkazní břemeno ohledně splnění požadavků kladených v § 142a občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“).

V jakých případech předžalobní výzvu zasílat?

Ustanovení § 142a o.s.ř. vyžaduje po žalobci, aby předžalobní výzvu zaslal v případě, že bude žalovat o splnění povinnosti. Nemusí se přitom nutně jednat pouze o žaloby na peněžitá plnění, ale i o jiné druhy plnění, například na vydání věci atp. Pokud si věřitel není jistý, je tedy vždy lepší výzvu zaslat. Ve většině případů soudy požadují doložení výzvy i v rozhodnutích Krajského soudu v Plzni, sp. zn. 14 Co 262/2014 ze dne 31. května 2013), a to včetně řízení směnečných. Obzvlášť u posledně jmenovaných řízení je dle našeho názoru tento požadavek přinejmenším diskutabilní, neboť již samotná prezentace směnky je fakticky výzvou k plnění. Pokud se tedy směnečný dlužník k předložení směnky nedostaví anebo sice dostaví, ale směnečný peníz neuhradí, je zřejmé, že další výzva je již pouhou nadbytečnou formalitou, která brzdí „rychlost“ směnečného

řízení. Nicméně s odkazem na to, že předžalobní výzva je institutem práva procesního, kdežto prezentace směnky má hmotněprávní charakter (přičemž důkazní břemeno o předložení nese vždy směnečný dlužník) a nelze tyto dva aspekty zaměňovat, soudy zaslání předžalobní výzvy prozatím vyžadují (lze odkázat např. na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 23. října 2013, č. j. 2 Cmo 200/2013-52). Nelze přitom spoléhat na to, že by soudy právě v těchto věcech shledávaly důvody zvláštního zřetele vhodné k tomu, aby náhradu nákladů přiznávaly.

Komu zaslat výzvu?

Předžalobní výzva musí být adresována dlužníkovi a pokud je dlužníků více, tak samozřej-

mě každému z nich zvlášť, a to včetně ručitelů. Opatrnost je nutná zejména v případech, kdy mají být žalováni právě i ručitelé. Podle předchozí právní úpravy v občanském a obchodním zákoníku a podobně i v novém občanském zákoníku je věřitel povinen nejdříve dlužníka vyzvat písemně k uhrazení dluhu v přiměřené lhůtě a až poté se může domáhat splnění dluhu na ručiteli. Předsoudní výzva ručiteli by tak dle našeho názoru měla následovat až po uplynutí přiměřené lhůty stanovené věřitelem dlužníku hlavním. Pro úplnost je třeba dodat, že podle zrušeného obchodního zákoníku, ale i nového občanského zákoníku, nemusí věřitel hlavním dlužníku písemnou výzvu s přiměřenou lhůtou zasílat, je-li nepochybné, že dluh nesplní. Toto ustanovení však nelze zaměňovat s předžalobní výzvou dle § 142a o.s.ř. Máme za to, že je jistější i takovému hlavním dlužníkovi zaslat předžalobní výzvu dle § 142a o.s.ř. a raději nespolehat na to, že okolnosti, ze kterých se může zdát nepochybné dle hmotněprávní úpravy, že dlužník nesplní, budou postačovat k naplnění „důvodů zvláštního zřetele hodné“ vyžadované procesní úpravou v § 142a odst. 2 o.s.ř.

Kam zaslat výzvu?

Z dikce § 142a odst. 1 o.s.ř. vyplývá, že výzva musí být odeslána na poslední známou adresu žalovaného, resp. dlužníka. V praxi to znamená, že soudy zpravidla vyžadují zaslání písemné výzvy nejlépe poštovní přepravou na adresu, která zejména vyplývá již z obsahu důkazního materiálu přiloženého k žalobě (například adresa uvedená ve smlouvě). Pokud žalobce uvede ve výzvě jinou adresu (kupříkladu i tu, kterou mu dlužník sdělil telefonicky), musí se připravit, že soud bude požadovat, aby prokázal, že byla skutečně adresou jemu poslední známou. V praxi jsme se však již také setkali s následujícím případem. Ze všech smluvních dokumentů, stejně jako ze zápisu v obchodním rejstříku, adresa dlužníka (právnícké osoby), na kterou byla výzva zaslána, jednoznačně vyplývala. Soud ale i přesto po žalobci vyžadoval, aby prokázal, že taková adresa je skutečně jemu poslední známou adresou.

Jak zaslat výzvu?

V každém případě lze doporučit zaslat výzvu takovým způsobem, aby byl věřitel schopen prokázat soudu, že byla skutečně odeslána. Pro tyto účely soudy vyžadují předložení minimálně podacího listku či záznamu doručovatele v knize odchozí pošty. Samozřejmě, že písemná dodejka či doručeníka datové schránky s potvrzením, že byla dlužníkovi výzva skutečně doručena, je důkazem par excellence. Mnohdy se ale písemnost vrátí s poznámkou o nedoručení. Zákonné ustanovení vyžaduje nicméně pouze „zaslání“, nikoliv doručení dlužníkovi. Základem je tedy dostat výzvu do sféry dispozice dlužní-

ka na věřiteli poslední známé adrese. Pokud se dlužník na takové adrese nevyskytuje či si poštu nevyzvedává, nemělo by to jít k tíži žalobce.

Dovolíme si poznamenat, že v obchodní i běžné denní praxi 21. století je naprosto obvyklé, že spolu věřitel s dlužníkem komunikují elektronickou cestou. Zpráva zasláná přes datovou schránku či email podepsaný elektronickým podpisem by požadavek zákona na „zaslání“ předžalobní výzvy splňovat mohla. Nicméně v běžné soukromoprávní sféře se tyto způsoby komunikace vyskytují zatím poměrně vzácně.

Co se týče zasilání výzev „obyčejnými“ emaily, přikláněli bychom se k větší opatrnosti. Výše popsanému formalistickému přístupu soudů ohledně prokazování skutečného zaslání výzvy a jejího určení na poslední známou adresu by běžná emailová komunikace nemusela vyhovovat.

Kdy zaslat výzvu?

Ustanovení § 142a o.s.ř. jednoduše stanoví, že by měla být výzva odeslána nejméně 7 dnů před podáním žaloby. Takové určení samozřejmě vyvolává otázku, kdy nejdříve je možné výzvu zaslat a jak dlouho může být ještě postačující pro přiznání nákladů řízení. Odpovědí na první z nich je, že je nejlepší vyzývat až poté, co se dostane dlužník do prodlení. Zaslání výzvy před splatností může přinést v soudním řízení problém. Co se týče otázky druhé, lze doporučit výzvu co nejvíce aktuální. Pokud sice věřitel dlužníka vyzve k plnění a žaloba například podá až za dva roky (typicky těsně před promlčením), hrozí, že výzva nebude dostatečně splňovat svůj základní účel. Tím je upozornění dlužníka na riziko, že pokud nesplní svoji povinnost ve stanovené době, bude podána žaloba. Jsme ale toho názoru, že pokud dlužník, například po dvou letech od doručení výzvy, jaksi „zapomene“ na svůj dluh, nemělo by to jít automaticky k tíži věřitele. Každý je povinen své dluhy plnit a dodržovat povinnosti, k nimž se smluvně zavázal. V bagatelních sporech může mít sankce nepřiznání náhrady nákladů řízení pro nezaslání aktuální výzvy svůj význam, ale zvláště ve vztazích mezi podnikateli si jsou dlužníci dobře vědomi svých závazků.

Jakou částku do výzvy napsat?

Odpověď na tuto otázku velmi úzce souvisí s předchozí. Základem je tedy vyzvat dlužníka k uhrazení splatného závazku. Ten je samozřejmě dobré řádně specifikovat (například odkazem na smlouvu, fakturu) a vyčíslit případné i s příslušenstvím. Problém může nastat, pokud dluh postupem času narůstá (například před podáním žaloby se stane splatným další

nájemné či splátka, zvyšuje se postupně škoda apod.). Praxe soudu je taková, že pokud částka v předžalobní výzvě neodpovídá částce žalované (zejména je žalovaná částka vyšší), je nutné předložit soudu pádné argumenty, proč tomu tak je. Lze tedy doporučit výzvy posílat nejen krátce před podáním žaloby (tedy minimálně 7 dnů), ale také v nich uvést, že se blíží splatnost další částky (splátky), škoda se denně zvyšuje o alespoň přibližně určenou částku apod., ačkoliv se to samozřejmě musí každému jevit logické. Doplňme pouze, že součástí předžalobní výzvy by zajisté měla být i určitá lhůta k plnění (minimálně 7 dnů), jejímž marným uplynutím věřitel může alespoň s relativním klidem zahájit vymáhání u soudu.

Je pohrůzka soudem nutnou náležitostí?

Ačkoliv občanský soudní řád přímo nestanoví, že je nutné v předžalobní výzvě „pohrozit“ přímo soudním řízením, v odborné sféře se objevují názory, že i v případě absence takové pohrůžky nesplňuje výzva zákonné náležitosti, respektive její zákonný účel. Vzhledem k tomu, že uplatnění nároku věřitele cestou soudní žaloby je jedinou legální cestou jak se domoci plnění za předpokladu, že se s dlužníkem nelze dohodnout jinak, jsme toho názoru, že člověku průměrného rozumu musí být jasné, že tato alternativa může nastat a že je s tím spojena i náhrada nákladů řízení. Pokud by soud odmítl přiznat žalobci náklady řízení právě z důvodu výslovného neuvedení pohrůžky soudem, bylo by možné toto pokládat již opravdu za zbytečný, až absurdní formalismus. Nicméně v praxi budou takové případy vzácné.

Výše jsme se pokusili čtenáře provést alespoň základními úskalími, které jsou spojeny s předžalobními výzvami podle § 142a občanského soudního řádu. Další nástrahy, kterých se bude muset potencionální žalobce vyvarovat, přinese jistě další soudní praxe. Můžeme tak doufat, že se soudy přikloní při posuzování předžalobních výzev k méně formálnímu přístupu a budou reflektovat aspekty konkrétního sporu. Stále je totiž nutné mít na paměti, že je to především dlužník, který nesplnil svoji povinnost a zapříčinil tak, že věřitel musí vynakládat nemalé částky a energii na vymáhání plnění dlužníka. ●

JUDr. Pavel Koukal, advokát/Associate Partner
Mgr. Lenka Hanková, advokátka
Rödl & Partner, v.o.s.

Rödl & Partner

Jak oddlužit korporaci? Nové možnosti reorganizace

V poslední době prudce roste počet osobních bankrotů a zvyšuje se i počet úpadků korporací. Osobní bankroty dosáhly masového měřítko z jednoduchého důvodu. Lidé zjistili, že je pro ně výhodné oddlužení. Když člověk není schopen splácet své dluhy, oddlužení mu dává možnost uhradit jen část závazků a zbytek se mu odpustí. To lidé pochopili velmi dobře a také je známo, že poslední velká novela insolvenčního zákona[1] přináší novinku, která dále zvýší počty osobních bankrotů – oddlužení lidí, kteří podnikají živnostenským způsobem.[2] Oddlužení fyzických osob ale není předmětem tohoto článku. Ten se věnuje méně známé možnosti faktického oddlužení korporací, tedy obchodních společností a družstev.[3]

Počty korporátních úpadků nerostou tak rychle jako počty osobních bankrotů, ale postihují větší počet věřitelů, zvyšují nezaměstnanost a způsobují druhotnou platební neschopnost. Na rozdíl od lidí, kteří řeší svou situaci oddlužením, majitelé a členové statutárních orgánů obchodních společností a družstev často nevědí o tom, že mají k dispozici podobný nástroj k oddlužení korporací. Tím nástrojem je soudní reorganizace. Korporace v tísní může dosáhnout zániku části svých závazků na základě soudem schváleného reorganizačního plánu. Jde sice o náročnější řešení, vyžadující kvalifikovaný postup, ale výsledek je pro právnické osoby stejný, jako je tomu v případě oddlužení fyzických osob.

Právní rámec řešení

Manažeři firmy, která se nachází v úpadku, musejí přijmout opatření k ozdravení podniku, aby uchovali jeho současnou hodnotu pro majitele a věřitele. Vnitřní pohled na kondici firmy může být zkreslený. Přání bývá otcem myšlenky. Má-li reorganizace splnit svůj účel, vyžaduje nezávislou objektivní analýzu situace. Základním předpokladem efektivního řešení

a ochrany před firemními i osobními riziky je nastavení správného právního rámce prováděných změn. Zejména jde o to, zda je ještě možná neformální restrukturalizace nebo je nutné zahájit insolvenční řízení a postupovat cestou soudní reorganizace.

Obchodní společnosti a družstva v úpadku nesmějí provádět restrukturalizaci mimo insolvenční řízení. Když ji provádí, mívá to negativní důsledky. Uzavírané smlouvy jsou neúčinné. Fúze a akvizice se zastavují podáním insolvenčního návrhu. Až pět let zpětně může být převedený majetek zahrnut do insolvenčního řízení.[4] Rizika nedovolené restrukturalizace dopadají nejen na korporace, ale také na konkrétní osoby, které za ně jednají.[5] To se týká jak managementu, tak všech osob, které s obchodní společností nebo družstvem realizovaly příslušné transakce.[6] Nový zákon o obchodních korporacích zavádí také ručení majitelů za závazky korporace.[7] Dovolenou variantou zakázané neformální restrukturalizace firmy v úpadku je formální restrukturalizace v rámci insolvenčního řízení – soudní reorganizace.[8]

Konkurs nebo reorganizace?

Úpadek obchodní společnosti nebo družstva lze řešit jediné konkursem nebo reorganizací. Ze statistik[9] plyne, že počty konkursů se pohybují ročně v řádu tisíců a počty reorganizací zatím jen v řádu desítek případů. To je velmi málo, i když se nečekalo, že by měl počet reorganizací odpovídat počtu konkursů. Reorganizace je řešení, které se hodí jen pro funkční podniky určité velikosti. V konkurech naopak často končí „prázdné skořápky“, které již neprovozují podnik a odkud již zmizel veškerý majetek. Tyto případy má ale omezit nový zákon o obchodních korporacích, který zpřísňuje pravidla správy korporací a postihy manažerů a majitelů za pozdní řešení úpadku. Ti dnes odpovídají vlastním majetkem v širším rozsahu za dluhy, které není schopna uhradit obchodní společnost nebo družstvo.[10] Zvýšení počtu reorganizací má naopak pomoci poslední novela insolvenčního zákona, která dává nové možnosti jak dlužníkům, tak věřitelům.

Nové možnosti

Nové možnosti přináší novela menším korporacím v úpadku. Došlo k podstatnému rozšíření počtu případů, kdy je přípustná nekonsenzuální varianta reorganizace, tedy reorganizace pojatá jako ochrana dlužníka před věřiteli. Od počátku roku 2014 je reorganizace bez prvotní podpory věřitelů dostupná všem podnikatelům, kteří mají roční obrat nad 50 milionů korun českých[11] nebo mají více než 50 zaměstnanců.[12] Snížila se tak tzv. kvanti-

tativní vstupní brána do nekonsenzuální reorganizace, neboť dříve muselo jít o podnikatele s ročním obratem nad 100 milionů korun českých nebo s více než 100 zaměstnanci. Proces reorganizace tak nyní mohou zahájit i menší firmy, než tomu bylo dříve, a to i tehdy, když se jim z počátku nedaří přesvědčit věřitele o vhodnosti tohoto řešení. Větší počet korporací v potížích se nyní také může bránit věřitelskému insolvenčnímu návrhu, spojenému s návrhem na likvidační řešení úpadku cestou konkursu. Management korporací v úpadku získává více času na to, aby zpracoval reorganizační plán a přesvědčil věřitele o tom, že je pro ně reorganizace výhodnější než konkurs. Půjde-li o kvalitní návrh, může dokonce dosáhnout prolomení nesouhlasu některých věřitelských skupin rozhodnutím soudu.

Jak v případě malých, tak i velkých korporací vytváří novela insolvenčního zákona možnost „věřitelské“ reorganizace. Věřitelský výbor nyní může při splnění zákonných podmínek odvolat a jmenovat (volit) nové členy statutárního orgánu a dozorčí rady dlužníka.[13] O věřitelskou variantu reorganizace jde proto, že tím věřitelé legálně přebírají iniciativu v insolvenčním řízení dlužníka, který ještě provozuje podnik. Nejde přitom o nedovolené ovládnutí dlužníka s negativními důsledky pro věřitele. Věřitelská reorganizace ale vyžaduje aktivní a kvalifikovaný postup věřitelů. Ti musejí mimo jiné buďto sami podat věřitelský návrh na povolení reorganizace nebo alespoň odejmout dlužníkovi většinovým hlasováním právo sestavit reorganizační plán na schůzi věřitelů.[14] Věřitelská reorganizace přichází v úvahu i v případě, kdy dlužník sám oznámí soudu, že nehodlá předložit reorganizační plán.[15]

Přes nové možnosti, které aktuálně přináší poslední novela insolvenčního zákona, je skutečností, že do současné doby se využívalo soudní reorganizace málo. Je pravda, že náš polistopadový právní řád zná konkurs o sedmáct let déle než reorganizaci. Účastníci řízení se za tu dobu logicky naučili konkurs využívat více než reorganizaci. Také se hovoří o byrokracii a zdlouhavosti reorganizace. Praxe ale ukazuje, že průtahy nejčastěji působí základní neznalostí účastníků řízení. Ti si neuvědomují, že soudní proces má jiná pravidla než mimosoudní transakce. Při kvalitní přípravě soud rozhodne o povolení reorganizace do patnácti dnů od podání insolvenčního návrhu a navíc ustanoví insolvenčním správcem osobu, určenou reorganizačním plánem, která může efektivně jednat v zájmu jeho předkladatelů.[16] Je pravda, že plnění reorganizačního plánu trvá zpravidla déle než rok. Jde ale o ozdravný proces, který umožňuje průběžné uspokojování pohledávek věřitelů a zachování obchodních vztahů.

Cui bono? (v čí prospěch)

Proč se tedy u nás dostatečně nevyužívá možnost soudní reorganizace k oddlužení korporací? Myslím, že je to proto, že na rozdíl od občanů, kteří se oddlužují, manažeri, majitelé a věřitelé korporací, ale ani investoři zatím neobjevili všechny výhody tohoto řešení.

Reorganizace, která je provedena u vhodného typu podniku včas, umožňuje manažerům a majitelům korporací dočasně zastavit placení starých závazků, udržet provoz podniku a legálně oddlužit firmu. Omezuje také jejich osobní rizika, která posilují nová pravidla správy korporací a osobní ručení majitelů za závazky insolventních korporací.[17]

Manažeri často nemají dostatečné zkušenosti s řešením úpadku obchodních společností nebo dlužstev. Někdy jen spoléhají na pokyny věřitelských bank. Často se s nimi snaží nejprve vyjednat mimosoudní narovnání a dosáhnout odkladu splátek dluhů nebo odpuštění částí úroků. Tato jednání bývají problematická s ohledem na rozpor zájmů nadřazených a podřazených věřitelů, akcionářů a zaměstnanců a přináší rizika jak manažerům, tak bankám. Zájem korporací v úpadku nemusí být vždy totožný se zájmy bank, které zastaví úvěrové financování a směřují k rychlému vrácení úvěrových prostředků. Bankám zase hrozí, že je soud vyhodnotí jako ovládající osoby, když se budou účastnit mimosoudní restrukturalizace insolventní firmy, jak se to ukázalo v případě úpadku Oděvního podniku v Prostějově.[18]

Někdy dává smysl, aby se firma nejprve neformálně dohodla s majoritními věřiteli na restrukturalizačním plánu a teprve potom vyhlásila úpadek a dosáhla formální reorganizace, posvěcené insolvenčním soudem. Kromě jistoty legálního řešení a odstranění rizika zvýhodňování některých věřitelů na úkor poškození jiných zde bývá další výhodou vyjasnění okruhu sporných závazků firmy prostřednictvím soudního přezkumu pohledávek, odstranění rizika neznámých závazků ze směnek a jiných kostlivců ve skříni po předchozím vedení firmy, omezení rizika pozdějších sporů a získání daňových výhod.

Úspěšná reorganizace přináší benefity nejen manažerům a majitelům korporací. Zvyšuje také naději podřazených věřitelů na uspokojení jejich pohledávek a dává jim možnost dalšího pokračování obchodních vztahů. Investor, který uskutečnil v insolvenčním řízení textilní firmy Sametex horizontální fúzi, měl například tak silný zájem na udržení vztahů s obchodními partnery, že převzal v plné výši závazky k nezajištěným věřitelům.[19] Je pravdou, že nadřazeným věřitelům, zejména bankám, se někdy může jevit reorganizace problematičtější. Záleží

nejen na rozsahu a způsobu zajištění jejich pohledávek, ale také na obsahu navrhovaného věcného řešení. I zde ale existují případy, kdy reorganizace přináší bankám lepší a bezpečnější řešení, než jakého by dosáhly jinak. Může to být například tehdy, když se jim vytvoří prostor pro rychlý prodej jejich pohledávek investorovi, který chce vstoupit do kapitálové struktury insolventní korporace a koupí pohledávek získává vliv na výsledek insolvenčního řízení.

Z toho plyne další okruh osob, které mohou zajímat reorganizace, a těmi jsou investoři. Investoři mohou získat profit z korporací v úpadku tím, že v bezpečném právním rámci koupí legálně oddlužený podnik bez potřeby provádění náročného due diligence. Na nabyvatele podniku v insolvenčním řízení totiž ze zákona nepřecházejí staré závazky. Nebo mohou vstoupit do kapitálové struktury korporace, která se oddluží na základě reorganizačního plánu. Reorganizační plán představuje privativní novaci, na základě které zanikají všechny závazky, které v něm nejsou obsaženy.[20] Konečně finanční investoři mohou poskytnout jen bezpečné úvěrové financování s prioritním právem na vrácení poskytnutých prostředků s dohodnutým úro-

kem. Firma v reorganizaci potřebuje dodatečný pracovní kapitál, který jí poskytují buď stávající zajištění věřitelé nebo externí investoři. Insolvenční zákon jim dává velmi silné postavení a prioritní (super prioritní) právo na vrácení poskytnutých prostředků.[21]

Jak na to?

A co potřebujete, abyste využili výhod reorganizace? Myslím, že důležité jsou tři věci. Tou první jsou praktické zkušenosti v oblasti podnikové ekonomiky, zejména v oblasti řízení pracovního kapitálu. Jde o efektivní práci s oběžným majetkem a krátkodobými závazky. Velkou výhodou jsou zkušenosti s krizovým řízením pracovního kapitálu korporace v insolvenčním řízení. Druhou věcí je přijetí faktu, že reorganizace insolventního podniku může legálně probíhat jedině v rámci insolvenčního řízení, což je soudní proces, který vyžaduje národní právní znalosti. Probíhá-li řízení u českého soudu, musíte zkrátka dobře znát reálnou praxi českých soudů. Podle českých procesních předpisů také platí, že můžete mít v insolvenčním řízení jen jednoho zvoleného právního zástupce a že jemu udělenou procesní plnou

moc nelze omezit.[22] A z toho plyne třetí důležitá věc, která se podceňuje nejvíce. Odbornost a zejména praktické zkušenosti advokáta, kterého pověříte zastupováním, ovlivní zásadním způsobem výsledek reorganizace. Čas a kvalifikovaný postup je při úpadku korporace klíčový. Nejen podnikovým právníkům korporací, ale i širšímu zaměřeným advokátním kancelářím prospěje, když svůj tým doplní o zkušeného specialistu pro zastupování v insolvenčním řízení. Těch není v České republice mnoho. Než jej vyberete, ptejte se proto na jeho konkrétní zkušenosti v oblasti českého insolvenčního procesu. Ptejte se na konkrétní řízení, ve kterých zastupoval a ověřte si to z veřejného insolvenčního rejstříku. Pro úspěch reorganizace u českých soudů nestačí standardizované ekonomické a právní znalosti. Jde o sofistikovaný proces, který vyžaduje týmovou práci a zapojení specializovaných advokátů. ●

[*] Příspěvek byl původně uveřejněn v Bulletin advokacie.

JUDr. Michal Žižlavský,
advokát, člen představenstva ČAK
Žižlavský a partneři, advokátní kancelář s.r.o.

Poznámky

- [1] Jde o velkou revizní novelu, provedenou zákonem č. 292/2014 Sb., účinnou od 1. 1. 2014
- [2] Zejména viz § 389 odst. 2 insolvenčního zákona.
- [3] Legální definici obchodních korporací obsahuje § 1 zákona o obchodních korporacích. Nejsou tím míněny právnické osoby – nepodnikatelé ve smyslu § 389 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona.
- [4] Majetek může být zahrnut do majetkové podstaty dlužníka až pět let zpětně od zahájení insolvenčního řízení, a to zejména na základě odpůrcích žalob, které vycházejí z naplnění skutkových podstat úkonů bez přiměřeného protiplnění dle § 240, zvýhodňujících úkonů ve smyslu § 241 anebo úmyslné zkracujících úkonů dle § 242 insolvenčního zákona.
- [5] Statutární orgán, ale například i likvidátor dlužníka, který je právnickou osobou, odpovídá osobně a neomezeně za škodu vzniklou nepodáním nebo opožděným podáním insolvenčního návrhu ve smyslu § 99 ve vazbě na § 98 insolvenčního zákona a mohou se dopustit také trestného činu zvýhodňování věřitele dle § 223 trestního zákoníku
- [6] Například povinnost vydat plnění do majetkové podstaty dlužníka se týká nejčastěji osob, které majetek nabyly (§ 237 odst. 1 insolvenčního zákona) a které také mohou být účastníky trestného činu zvýhodňování věřitele dle § 223 trestního zákoníku

- [7] § 76 odst. 3 ve vazbě na § 68 zákona o obchodních korporacích
- [8] § 316 an insolvenčního zákona
- [9] Oficiální statistiky na <http://insolvennci-zakon.justice.cz/expertni-skupina-s22/expertni-skupina.html>
- [10] Kromě odpovědnosti za škodu vzniklou nepodáním nebo opožděným podáním insolvenčního návrhu dle § 99 insolvenčního zákona jde nově zejména o ručení členů orgánů korporace dle § 68 zákona o obchodních korporacích a o povinnost vydat veškerý prospěch z výkonu funkce, přijatý za posledních dva roky dle § 62 zákona o obchodních korporacích. V případě majitelů korporací jde o ručení za závazky korporace na základě § 76 odst. 3 zákona o obchodních korporacích.
- [11] Je míněn celkový roční úhrn čistého obrátu korporace podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů.
- [12] § 316 odst. 4 insolvenčního zákona
- [13] § 333 odst. 2 insolvenčního zákona
- [14] § 333 odst. 2 ve vazbě na § 339 odst. 3 insolvenčního zákona
- [15] § 333 odst. 2 ve vazbě na § 339 odst. 2 insolvenčního zákona
- [16] Vyžaduje to ovšem splnění řady podmínek ještě před podáním dlužnického insolvenčního návrhu, neboť spolu s insolvenčním návrhem a návrhem na povolení reorgani-

zace musí dlužník v souladu s § 148 odst. 2 insolvenčního zákona předložit formálně správný reorganizační plán, vyjednaný a přijatý alespoň polovinou zajištěných a nezajištěných věřitelů, počítanou podle výše jejich pohledávek. Jen při splnění všech podmínek, plynoucích ze zákona a prováděcích předpisů soud povolí reorganizaci již ve lhůtě patnácti dnů dle § 134 věta druhá insolvenčního zákona a ustanoví insolvenčním správcem osobu, určenou reorganizačním plánem dle § 25 odst. 1 věta druhá insolvenčního zákona. Vadné nebo opožděné návrhy ale soud odmítá nebo zamítá.

- [17] Například § 51 a následující ustanovení zákona o obchodních korporacích, zejména § 62, § 63, § 68 a § 76 odst. 3 zákona o obchodních korporacích
- [18] Insolvenční rejstřík KSBK 37 INS 398/2010
- [19] Insolvenční rejstřík KSUL 43 INS 2132/2012
- [20] Novelizované ustanovení § 356 odst. 1 insolvenčního zákona již stanoví výslovně, že není-li zákonem nebo reorganizačním plánem stanoveno jinak, zanikají účinnosti plánu práva všech věřitelů vůči dlužníkovi, a to i v případě, že svou pohledávku do insolvenčního řízení nepřihlásili.
- [21] Zejména § 42 a § 357 insolvenčního zákona
- [22] Ustanovení § 24 odst. 1 a § 28a odst. 1 občanského soudního řádu za užití § 7 insolvenčního zákona

Insolvence a restrukturalizace

- služby insolvenčních správců a advokátů
- restrukturalizace korporací
- akvizice v insolvenci
- zastupování věřitelů
- majetkové spory
- obrana dlužníků
- expertizy

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

Rekodifikace soukromého práva v judikatuře soudů

V tomto příspěvku bychom Vás rádi seznámili s judikaturou Nejvyššího soudu („NS“), která již reflektuje existenci nových předpisů soukromého práva, tedy zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník („NOZ“) a zákona č. 90/2012 Sb., zákon o obchodních korporacích („ZOK“). Zmíníme se i o jednom nedávném rozhodnutí Ústavního soudu, které dále zpřísňuje požadavky na obsah obchodních podmínek, a to dle našeho názoru dokonce nad rámec nových omezení pro překvapivá ujednání obchodních podmínek dle § 1753 NOZ a nepovolený obsah adhezních smluv dle § 1798 a násl. NOZ.

V uplynulých letech se judikatura Nejvyššího soudu vyjadřovala k ustanovením NOZ a ZOK tehdy, když měl soudce rozhodovat o určitém právním problému, který byl ve staré právní úpravě upraven určitým způsobem (nebo pravidla upravující tento problém byla soudci určitým způsobem ustáleně vykládána), a rekodifikace přinesla jasnou změnu právní úpravy či alespoň změnu právního myšlení. V několika případech Nejvyšší soud pod vlivem větší liberálnosti nového civilního práva svůj ustálený výklad starých pravidel revidoval.

Postup uzavírání smlouvy a akceptaci mlčením je možno sjednat?

Soudci Nejvyššího soudu například v uplynulých letech několikrát konstatovali, že postup pro uzavírání smluv upravený zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník („SOZ“) je kogentní a není povoleno si smluvně pravidla pro uzavření smlouvy sjednat odchýlně.^[1] NOZ možnost sjednání vlastních pravidel pro uzavření smlouvy naopak připouští. To vyplývá z § 1770 NOZ, který stanoví podpůrné užití pravidel pro uzavírání smlouvy na základě nabídky a jejího přijetí v případě, že si strany ujednají pro uzavření smlouvy jiný (rozuměj než zákonem upravený) postup.

V lednu loňského roku velký senát Nejvyššího soudu vydal rozhodnutí spis. zn. 31 Cdo 1571/2010, kde v konkrétním případě modifi-

kaci postupu pro uzavření smlouvy dohodou stran připustil. Konkrétně NS dospěl k závěru, že „účinnost přijetí návrhu na uzavření smlouvy může být dohodou stran určena k jinému okamžiku, než k okamžiku, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde zpět navrhovateli smlouvy“ (doručení akceptace). Pravidla SOZ[2] určující účinnost přijetí návrhu na uzavření smlouvy tedy NS posoudil jako dispozitivní. Obecně dále NS v odůvodnění tohoto rozhodnutí vyslovil důležitou myšlenku. Dle NS totiž „při pochybnostech, zda je občanskoprávní norma kogentní nebo dispozitivního charakteru, je třeba dát v souladu se zásadami, kterými jsou občanské právo a občanský zákoník ovládnuty (srov. zejména princip obecné svobody - autonomie jednání zakotvený v článku 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod), přednost závěru, že norma má dispozitivní charakter“. Jde o důležitý posun v přístupu Nejvyššího

soudu. V předešlé době totiž Nejvyšší soud naopak často a snadno docházel k závěru, že pravidla občanského zákoníku jsou kogentní.

V rozsudku spis. zn. 23 Cdo 1098/2012 z února 2013 NS připustil v rámci odůvodnění rozhodnutí akceptaci změny obchodních podmínek navržených jednou stranou prostým doručením změny druhé straně, a to v případě že takto bylo mezi účastníky smlouvy předem ujednáno. Nejvyšší soud měl tedy zřejmě na mysli (text rozhodnutí není z tohoto pohledu dostatečně precizní) ujednání stran o tom, že mlčení (nereakce) jedné strany na nabídku zaslanou druhé straně bude v konkrétním případě přijetím nabídky. Možnost „předjednané“ akceptace mlčením vyplývá z výkladu pravidla, podle kterého mlčení nebo nečinnost samy o sobě přijetím nejsou. Argumentem opaku z tohoto pravidla plyne, že mlčení či nečinnost mohou za určitých

podmínek přijetím nabídky být, například pokud si takový důsledek strany smlouvy předem ujednají.

Pravidlo je shodně formulováno jak ve staré (§ 44 odst. 1 SOZ), tak v nové právní úpravě (§ 1740 odst. 1 NOZ). Do nedávna byl však kladen důraz na negativní, zákazovou stránku tohoto pravidla (mlčení není souhlas). Teprve v souvislosti s rekodifikací soukromého práva se začala akcentovat i možnost smluvní modifikace tohoto pravidla (mlčení může být souhlas, pokud si to strany ujednají).

Nové právo není důvod pro změnu staré judikatury

V jiných případech Nejvyšší soud naopak odmítl aplikovat některé principy vyjádřené v nové úpravě při posuzování případů řídicích se starou právní úpravou s odvoláním na to, že stará právní úprava taková pravidla nezná. Tak tomu bylo například v rozhodnutí NS spis. zn. 29 ICdo 31/2012 z listopadu 2012, kde Nejvyšší soud odmítl posoudit jako platné ujednání o tzv. anatocismu (úročení dlužných úroků). Tato ujednání judikatura v minulých letech vcelku pravidelně odmítala[3], pokud nebyla sjednána kapitalizace (dlužné úroky se staly součástí jistiny). NOZ naopak brání úroků z úroků výslovně povoluje. Nejvyšší soud však přesto konstatoval, že „budoucí právní úprava úročení sjednaných úroků (úroky z prodlení v § 1806 nového občanského zákoníku) nemůže být (není) důvodem ke změně výkladu podaného ke stávajícímu znění občanského zákoníku.“ V jiném rozsudku spis. zn. 30 Cdo 1653/2009 NS již v roce 2010 odmítl závěr, že příliš nízká kupní cena sama o sobě je důvodem neplatnosti smlouvy. NS konstatoval, že „platné právo neobsahuje právní institut neúměrného zkrácení (laesio enormis) řešící případy, kdy došlo ke sjednání příliš nízké kupní ceny, pokud taková cena není v rozporu s cenovými předpisy“. Institut neúměrného zkrácení je jedna z novinek, kterou zavádí nový občanský zákoník, a to v § 1793. Uplatní se (za dále stanovených podmínek) v případě smluv, podle nichž strany vzájemně plní a mezi plněními existuje hrubý nepoměr. Při aplikaci nové právní úpravy by tak NS v posuzovaném případě mohl dospět k odlišnému právnímu závěru.

Mezi Ústavním soudem a NS je již delší dobu veden spor o to, zda kupující nemovitosti, který v dobré víře vychází při koupi z údajů zjištěných z katastru nemovitostí („KN“), má být chráněn pro případ, kdy stav zápisu v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnosti a prodávající není vlastníkem nemovitosti, byť je jako vlastník v KN zapsán. Ústavní soud deklaruje, že má být chráněna dobrá víra nabyvatele a kupující se má stát vlastníkem nemovitosti

a má tedy nabyt nemovitost i v případě, že kupuje od nevlastníka. NS oproti tomu dlouhodobě brání stanovisko, že dobrá víra sama o sobě není titulem k nabytí od nevlastníka a kupující se může stát vlastníkem nemovitosti případně pouze až po uplynutí příslušné výdržecí lhůty (10 let), pokud není jeho dobrá víra dříve narušena.

Nový občanský zákoník v § 984 upravuje ochranu osoby, která v dobré víře nabývá věcné právo (tedy nejen vlastnictví, ale i zástavní právo, věcná břemena apod.) za úplatu i v případě, že údaje zapsané v KN neodpovídají skutečnosti. Takový nabyvatel se přímo stává vlastníkem (nabývá věcné právo). Pravidla NOZ tedy odpovídají přístupu Ústavního soudu. Nejvyšší soud nicméně v závěru roku 2013 vydal dva rozsudky, kde jasně zdůraznil, že úprava v novém občanském zákoníku nikterak neovlivní jeho právní závěry ve vztahu k právním vztahům vzniklým a řídicím se dosavadní právní úpravou. V rozsudku ze dne 23. 10. 2013, spis. zn. 30 Cdo 2433/2013 NS rozhodl takto: „Vyjma zákonem stanovených případů nelze při pouhém zjištění osoby jednající v dobré víře v zápis do katastru nemovitostí, která uzavřela (absolutně) neplatnou převodní smlouvu, přistoupit k právně kvalifikačnímu závěru, že i v takovém případě došlo k nabytí vlastnického práva k nemovitosti od nevlastníka, neboť pro takový závěr zde absduje příslušné hmotněprávní ustanovení občanského zákoníku či jiného právního předpisu, jenž by takovou situaci reglementoval.“ Stejný závěr pak NS potvrdil i v rozhodnutí ze dne 8. října 2013, spis. zn. 30 Cdo 2017/2013.

Přechodná ustanovení NOZ v rozhodnutí Nejvyššího soudu

Od 1. 1. 2014 se v rozhodnutích Nejvyššího soudu objevuje argumentace ohledně pravidel, která bude soud při rozhodování používat, tedy zda bude případ posuzovat podle pravidel staré právní úpravy nebo zda již použije NOZ a ZOK (aplikace tzv. přechodných ustanovení NOZ). Nepřekvapivě je drtivá většina případů (tedy skutečnosti, které nastaly a spory, které vznikly před 1. 1. 2014) posouzena podle právní úpravy účinné do 1. 1. 2014. V rozsudku z letošního února nicméně Nejvyšší soud již aplikoval pravidla nového občanského zákoníku i při posouzení „starého“ právního vztahu. Došlo k tomu díky ustanovení § 3030 NOZ, které stanoví, že základní zásady NOZ (§1-14) se použijí i na práva a povinnosti, které se posuzují podle dosavadních právních předpisů.

NS měl za úkol pro vztah řídicí se starým obchodním zákoníkem vyložit, zda částečným

plněním došlo k uznání závazku. Při výkladu jednání použil NS §2 a 6 NOZ a dospěl k následujícímu závěru: „V dané věci je namístě vyložit ustanovení zákona o uznání závazku částečným plněním zejména ve smyslu § 2 a § 6 O.Z. (tedy NOZ).“ Nejvyšší soud dospěl k závěru, že: „Smyslem a účelem ustanovení zákona o uznání závazku částečným plněním bylo zakotvit zásadu, že pokud osoba bez dalšího částečně plní na svůj dluh, je jejím úmyslem plnit na existující dluh, jestliže výslovně neuvede, že částečným plněním dluh plně neuznává. Naopak druhá strana závazkového vztahu (věřitel), na jejíž dluh je plněno, je s ohledem na zásadu poctivosti formulovanou v § 6 O.Z. oprávněna očekávat, že dlužník, který bez dalšího plní na existující dluh částečným plněním, a to i prostřednictvím třetí osoby se souhlasem dlužníka, závazek vůči ní uznává.“

Uvedené rozhodnutí je tedy první významnější vlastovkou a náhledem do praxe soudů při výkladu a aplikaci ustanovení nového soukromého práva. Zároveň reflektuje usnesení civilního kolegia NS ohledně zkratk, kterými bude v judikatuře NS (a lze očekávat, že tuto uzanci budou dodržovat i další soudy) označován SOZ a NOZ. Dle usnesení NS bude pro občanský zákoník č. 40/1964 Sb. používána zkratka „obč. zák.“, pro občanský zákoník č. 89/2012 Sb. bude používána zkratka „o. z.“.

Co může být obsahem spotřebitelských obchodních podmínek?

Posledním soudním rozhodnutím, které stojí za povšimnutí, je náleze Ústavního soudu z konce loňského roku, kde se soud zabýval platností ujednání o smluvní pokutě v obchodních podmínkách u spotřebitelské smlouvy. Ústavní soud konstatoval, že ve spotřebitelském právu je dodavatel ve fakticky výhodnějším postavení. Dle soudu lze proto „od dodavatele také očekávat (případně i vyžadovat), že se ve vztahu ke spotřebiteli bude chovat v obecné poloze poctivě. V praxi se zásada poctivosti projevuje mimo jiné tím, že text spotřebitelské smlouvy, obzvláště jedná-li se o smlouvu formulářovou, má být pro průměrného spotřebitele dostatečně čitelný, přehledný a logicky uspořádaný. Například smluvní ujednání musí mít dostatečnou velikost písma, nesmějí být ve výrazně menší velikosti než okolní text, nesmějí být umístěna v oddílech, které vzbuzují dojem nepodstatného charakteru. Uvedená zásada poctivosti dopadá i na aplikaci všeobecných obchodních podmínek.“

I ve spotřebitelských smlouvách je možno všeobecné obchodní podmínky uplatnit, nicméně

taková aplikace má nejen uvedená formální omezení, nýbrž i omezení obsahová. Obchodní podmínky ve spotřebitelských smlouvách, na rozdíl třeba od obchodních smluv, mají sloužit především k tomu, aby nebylo nezbytné do každé smlouvy přepisovat ujednání technického a vysvětlujícího charakteru. Naopak nesmějí sloužit k tomu, aby do nich v často nepřehledné, složité formulované a malým písmem psané formě skryl dodavatel ujednání, která jsou pro spotřebitele nevýhodná a o kterých předpokládá, že pozornosti spotřebitele nejspíše uniknou (například rozhodčí doložka nebo ujednání o smluvní pokutě). Pokud tak i přesto dodavatel učiní, nepočíná si v právním vztahu poctivě a takovému jednání nelze přiznat právní ochranu“.

Tyto závěry zdá se významně, byť nejasně (co je ujednání technického a vysvětlujícího charakteru?) omezují možný obsah obchodních podmínek u spotřebitelských smluv a jdou i nad rámec ochrany, kterou poskytuje nový občanský zákoník v rámci ustanovení § 1753 proti tzv. překvapivým ujednáním obchodních podmínek, případně ochrany proti nesrozumitelným či nevýhodným ustanovením adhezních smluv (včetně obchodních podmínek) v § 1798 a násl. ●

František Korbel, Partner
Jana Buršíková, Senior advokátka
Havel, Holásek & Partners s.r.o.,
advokátní kancelář

HAVEL HOLÁSEK
advokátní kancelář **PARTNERS**

Poznámky

- [1] 1 Rozsudek spis. zn. 30 Cdo 4817/2008, 30 Cdo 1244/2009 či 30 Cdo 2722/2010.
- [2] Konkrétně § 43c odst. 1 a 2 a § 45 odst. 1 SOZ.
- [3] Rozsudek velkého senátu NS ze dne 24. března 2004, spis. zn. 35 Odo 101/2002, rozsudek NS ze dne 30. srpna 2006, spis. zn. 29 Odo 689/2006 apod.

Srdce hledá krásu, rozum hledá jistotu

Atraktivní investice

Diamant je vynikající komoditou pro dlouhodobé uchování majetku. Je konzervativní a bezpečnou investicí díky své stabilní hodnotě, dlouhodobě odolávající hospodářským cyklům, krizím. Ať se stane cokoliv, diamant si svoji hodnotu podrží. To se již v historii mnohokrát potvrdilo.

Diamant, unikátní investice pro celé generace

Tento nejtvrďší nerost je považován za skvělý doplněk investičního portfolia, a to nejen díky své stabilně rostoucí hodnotě, ale také krásě a exkluzivitě. Unikátnost diamantů lze definovat slovy kapitál, mobilita, jistota a věčnost...

Kapitál

Diamant je komoditou s největší koncentrovaností bohatství, např. diamant o hmotnosti 3 karáty v nejvyšší kvalitě D/IF, který váží 0,6 gramů a má průměr okolo 9,4 mm se nyní obchoduje za 300 000 USD. Po srovnání: ekvivalent této hodnoty by ve zlatě vážil 5,5 kg.

Mobilita

Certifikované broušené diamanty nepodléhají speciální registraci

ani embargům. Nastane-li situace, kdy je zapotřebí urychleně přesunout vlastní majetek, pak diamanty jsou nejjednodušší možností. V malém objemu je koncentrováno obrovské bohatství, které se snadno transportuje.

Jistota

Diamanty nepodléhají spekulacím jako akciové trhy či v posledních letech i zlato. Jedná se o velmi konzervativní investici pro dlouhodobé uchování hodnoty. Jsou symbolem bohatství. Diamanty jsou jako lidé, každý je jedinečný ve své krásě, velikosti a kvalitě.

Proč jsou lidé diamanty tak fascinováni?

Odpověď je přímo banálně jednoduchá. Srdce hledá krásu, rozum hledá jistotu.

Diamant, bezpečná investice

Významným faktorem, který mluví ve prospěch diamantů je jejich trvalý růst. Za posledních sto let došlo pouze ke dvěma větším poklesům ceny. Kameny více než obstály v průběhu stále ještě ne zcela zažehnané globální ekonomické krize. Uvážlivými investory jsou diamanty ve vyspělých ekonomikách považovány za nedílnou součást správně rozvrženého investičního portfolia.

Kromě atraktivního a dlouhodobě stabilního zhodnocení nabízí kameny ještě celou řadu dalších kladů. Jsou velmi diskrétní formou bohatství.

V tomto ohledu nemají kameny prakticky konkurenci, neboť do řádově milimetrových rozměrů lze ukrýt majetek dosahující milionových hodnot.

Máte-li zájem o další a podrobnější informace ke zhodnocení a problematice diamantů domluvte si schůzku s certifikovaným odborníkem společnosti DIC.

- | SEMINÁŘE
- | VZDĚLÁVÁNÍ "NA MÍRU"
- | EXPERTNÍ POSUDKY
- | KONZULTACE

- | Konkrétně zaměřená školení připravená na základě průzkumu aktuálních trendů práva, poptávky našich klientů a jejich potřeb.
- | Nejdiskutovanější témata rekodifikace soukromého práva, která přinášejí nejvíce obtíží a mají pro teorii i praxi největší význam.
- | Všeobecně uznávaní lektori a experti na nové soukromé právo, kteří se podíleli na jeho tvorbě, jsou autory velkých komentářů, lektory Justiční akademie a členy poradních orgánů Ministerstva spravedlnosti a vlády.
- | Moderní výukové prostory pražského Florentina, které bylo vyhlášeno v prestižní mezinárodní soutěži Central & Eastern European Real Estate Quality Awards nejlepším kancelářským prostorem ve střední a východní Evropě.

18. 6. 2014

Nájem bytu, ubytování a timeshare

25. 6. 2014

Aktuální vývojové tendence občanského zákoníku

Bytová družstva ve světle zákona o obchodních korporacích

Množství změn, které k 1. 1. 2014 přinesl do českého právního řádu zákon o obchodních korporacích (dále také „ZOK“) se netýká pouze obchodních společností. Obchodní korporací podle tohoto zákona se rozumí mimo jiné i družstvo, včetně družstva bytového. Mezi nejzásadnější z těchto změn patří zejména povinnost družstva přizpůsobit do 30. 6. 2014 své stanovy kogentním ustanovením ZOK, změny v odměňování a odpovědnosti členů orgánů družstva, neomezitelnost převodu a přechodu družstevního podílu a výslovné zákonné stanovení minimální výše vypořádacího podílu.

Obecně k bytovým družstvům

Ačkoliv jsou bytová družstva právníkou osobou a subsidiárně se na ně použijí obecná ustanovení nového občanského zákoníku o právnických osobách, je určité pozitivní změnou, že komplexní úprava bytových družstev je obsažena v ZOK, a to včetně úpravy nájmu družstevního bytu.

Zákon nyní výslovně stanoví, že bytové družstvo má jako svůj předmět činnosti, za jehož účelem bylo založeno, zajišťování bytových potřeb svých členů. Z tohoto důvodu ZOK v ustanovení § 750 omezuje použití případného zisku bytového družstva pouze k uspokojování bytových potřeb členů a k dalšímu rozvoji bytového družstva. S tím úzce souvisí také výše nájemného, které by v souladu s ustanovením § 744 ZOK pro členy družstva mělo být pouze v takové výši, která hradí účelně vynaložené náklady bytového družstva, jako například náklady na provoz, údržbu a příspěvky na tvorbu zdrojů na opravy a investice.

Povinnost přizpůsobit stanovy

Mezi nejdůležitější změny, na které je třeba si dát hned zkrata účinnosti ZOK pozor, patří povinnost družstev přizpůsobit znění stanov kogentním ustanovením ZOK a tyto stanovy do 30. 6. 2014 doručit do sbírky listin. Ustanovení stanov, která jsou v rozporu s kogentními ustanoveními ZOK nejenže nejsou podle ustanovení § 777 odst. 1 ZOK již od 1. 1. 2014 účinná, ale jejich neodstranění v šestiměsíční lhůtě může mít za následek až zrušení a likvidaci družstva.

Obligatními ustanoveními stanov jsou nyní vedle těch, která obsahoval již původní obchodní zákoník, také způsob svolání členské schůze, pravidla jejího rozhodování a podmínky vzniku členství v družstvu. Navíc stanovy bytového družstva musí dále obsahovat podmínky, za kterých vznikne členovi družstva právo na uzavření nájemní smlouvy a podrobnější úpravu práv a povinností členů družstva spojených s užíváním bytu.

Vedle toho, že družstva musí své stanovy přizpůsobit do konce června kogentním ustanovením ZOK, připouští nová zákonná úprava, aby se družstva ve svých stanovách v mnohých otázkách od zákona odchýlila a své vnitřní poměry si uspořádala dispoziitivně podle svých potřeb. Nejvýznamnější z těchto možných modifikací popisují v další části tohoto článku.

Výkon funkce členů orgánů

Vedle přizpůsobení stanov je zásadně pozměněna také nová úprava odměňování členů orgánů družstev. Uzavření smlouvy o výkonu funkce se členem orgánu družstva ani nadále není ze zákona povinné. Zásadní novinkou však je, že pokud smlouva o výkonu funkce uzavřena není, je výkon funkce člena orgánu bezplatný. Po 1. červenci 2014 nebudou mít ná-

rok na odměnu ani ti členové orgánů, kteří sice smlouvu o výkonu funkce s družstvem uzavřeli, ale její ustanovení budou nově právní úpravě odporovat. Člen orgánu nemůže nyní rozhodovat o vlastní odměně bez souhlasu členské schůze, jelikož smlouva o výkonu funkce musí být členskou schůzí schválena.

Novinkou je také povinnost členů orgánů družstev jednat s péčí řádného hospodáře a zavedení pravidla podnikatelského úsudku. V případě porušení těchto pravidel pak zákon stanoví záklonné sankce, jako je povinnost člena orgánu vydat družstvu prospěch, jež z takového jednání získal. V některých případech soud může dokonce stanovit i to, že člen orgánu osobně ručí za závazky družstva, nebo mu zakázat fungovat jako statutární orgán jakékoli obchodní korporace, a to až na dobu tří let.

Dispozice s družstevním podílem a zánik členství

Zásadní novinkou, kterou nová právní úprava přináší, je výslovná neomezenost převodu a přechodu družstevního podílu, ale i všech práv a povinností s družstevním podílem souvisejících. Zatímco dosavadní úprava neobsahovala výslovnou úpravu přechodu práv k uzavření smlouvy o nájmu družstevního bytu pro případ převodu členského podílu a judikatura dovodila, že tato práva spolu s převodem podílu na nabyvatele nepřechází, ustanovení § 736 odst. 2 ZOK výslovně říká, že s převodem družstevního podílu, s nímž byl spojen nájem družstevního bytu, dochází i k převodu nájmu družstevního bytu, anebo převodu práva na uzavření nájemní smlouvy včetně všech práv a povinností s tím spojených, tedy zejména dluhů převodce vůči družstvu.

Nová právní úprava také vyřešila problematickou otázku možnosti zastavení podílu v bytovém družstvu, neboť ustanovení § 32 ZOK odst. 3 říká, že zastavovat podíly v obchodních korporacích je možné jen za podmínek, za jakých je možné podíl převést, tuto možnost ale mohou u bytového družstva omezit či dokonce vyloučit stanovy. Lze očekávat, že na tuto změnu budou reagovat banky a že bude usnadněno získávání úvěrů k financování odkupu družstevního podílu.

Podle ustanovení § 42 odst. 1 ZOK jsou výslovně zakázána jakákoliv omezení přechodu družstevního podílu v bytovém družstvu. Podobně jako na nabyvatele i na dědice přechází s družstevním podílem i všechna práva a povinnosti s členstvím spojená, tedy i nájem družstevního bytu.

V případě zániku členství v bytovém družstvu má člen družstva nárok na vypořádací podíl. Zákonná úprava je ohledně vypořádacího po-

dílu poměrně dispozitivní, když jako jediný požadavek ustanovení § 748 uvádí, že stanovy nesmí určit výši vypořádacího podílu nižší, než kolik je částka vyjadřující rozsah splněné vkladové povinnosti. Tedy součet základního členského vkladu a dalších členských vkladů vložených do družstva daným členem a jeho právními předchůdci. Způsob výpočtu vypořádacího podílu je tedy omezen pouze spodní hranicí a dále musí být v souladu s dobrými mravy. Neurčí-li stanovy způsob výpočtu, je vypořádací podíl roven výši splněného členského vkladu.

Zákon o obchodních korporacích zachovává také možnost vyloučení člena z družstva z důvodu hrubého porušování povinností vyplývajících z nájmu, popřípadě spáchal-li člen družstva úmyslný trestný čin na družstvu, osobě bydlící v domě nebo na majetku v tomto domě. Ustanovení nového občanského zákoníku o výpovědi nájmu se však na družstevního nájemníka nepoužijí. Nově tedy není možné, aby byl členovi družstva vypovězen nájem a takový člen družstva zůstal nebydlícím členem družstva.

Větší volnost zákonné úpravy

Nová zákonná úprava dává družstvům větší volnost v úpravě jejich vnitřních poměrů podle jejich představ. K založení družstva je nyní potřeba pouhých tří osob bez ohledu na to, jednali-li se o osoby fyzické či právnické. Podobně jako u společností s ručením omezeným je nyní zcela na zakládajících členech družstva, v jaké výši určí základní, popřípadě další členské vklady, přičemž zákon nepožaduje žádnou minimální výši základního kapitálu družstva. Zajímavou novinkou, kterou zavedl ZOK, je možnost, aby stanovy připustily, že nepeněžitým vkladem mohou být také služby a práce. Je však otázkou, jak moc bude tento praktický institut ve skutečnosti využíván, neboť takový vklad musí být nejprve oceněn znalcem a poté schválen členskou schůzí, což jeho užití do značné míry zkomplikuje.

Hlasování per rollam, dosud známé zejména z valných hromad akciových společností a společností s ručením omezeným, nová zákonná úprava výslovně dovoluje i družstvům. Tato novinka dává možnost, jak realizovat členskou schůzi bez fyzické přítomnosti členů v určitém čase na jednom místě, což v praxi usnadní konání členských schůzí u družstev, u kterých bylo jejich konání pro neusnášeníschopnost často velmi obtížné. V takovém případě osoba oprávněná ke svolání členské schůze zašle všem členům družstva návrh na rozhodnutí, lhůtu pro doručení vyjádření člena a podklady potřebné pro přijetí rozhodnutí. V případě, že se člen družstva ve stano-

vené lhůtě nevyjádří, platí, že hlasuje proti návrhu.

Podobně jako u předchozí úpravy je k usnášeníschopnosti členské schůze potřeba přítomnosti nadpoloviční většiny všech členů majících většinu hlasů. Stanovy mohou určit, že členové bytového družstva, kteří jsou nájemci družstevních bytů, mají na členské schůzi vyšší počet hlasů než ostatní členové. Stanovy však také mohou určit, že pro určité otázky je k usnášeníschopnosti potřeba vyššího počtu přítomných členů. Podobně u náhradní členské schůze mohou nově stanovy určit kvórum usnášeníschopnosti, pokud tak stanovy neurčí, je náhradní členská schůze usnášeníschopná za přítomnosti byt jediného člena družstva.

Stanovy družstva mohou také svým členům vedle základních povinností, jakými jsou zejména povinnosti dodržovat stanovy a rozhodnutí orgánů družstva, uložit povinnost přispět na úhradu ztráty družstva, a to na základě rozhodnutí členské schůze. Tuto povinnost je možné ukládat i selektivně pouze těm členům, kteří ztrátu způsobili.

Závěr

Zákon o obchodních korporacích přinesl v oblasti bytových družstev několik významných novinek, přičemž nejzásadnější z nich je neomezenost převodu a přechodu členského podílu a s tím související přechod práv spjatých s členstvím v družstvu, tedy zejména práva na uzavření nájemní smlouvy k družstevnímu bytu. To v praxi umožní snadnější prodej družstevních bytů. Další z významných změn je nová úprava odměňování členů orgánů družstva, jednoznačné zakotvení jejich povinností jednat s péčí řádného hospodáře a zavedení sankcí a osobního ručení za závazky družstva v případě porušení této povinnosti. Vůbec nejaktuálnější povinnosti družstev podle ZOK však je povinnost přizpůsobit do 30. 6. 2014 své stanovy kogentním ustanovením ZOK. Družstva tedy mají nejvyšší čas začít se svými stanovami a jejich souladem se ZOK zabývat. ●

Michael Koliha
Holubová advokáti s.r.o.

holubova.cz

K novým nejasnostem při udělování souhlasu s převodem podílu v s. r. o.

Zákon o obchodních korporacích dispozitivně podmiňuje převod podílu na osobu, která není společníkem, souhlasem valné hromady. Mlčí-li v této věci zakladatelské právní jednání společnosti s ručením omezeným, která vznikla po 1. 1. 2014 nebo která se podřídila zákonu o obchodních korporacích jako celku, uplatní se toto zákonné omezení. Jaké náležitosti budou muset být splněny, aby byl podíl na nabyvatele bezpečně převeden?

K potřebné většině hlasů podle ObchZ

Obchodní zákoník ve svém posledním znění otázku většiny požadované pro přijetí rozhodnutí o udělení souhlasu s převodem podílu řešil zcela jasně. Stanovil, že rozhodnutí valné hromady (mimo jiné) o udělení souhlasu s převodem podílu se nepovažuje za rozhodování o změně společenské smlouvy (§ 141 odst. 1). To znamenalo, že k přijetí rozhodnutí v této záležitosti se obecně vyžadovala prostá většina hlasů společníků přítomných na zasedání valné hromady. Při kvoru poloviny hlasů všech

společníků tak za určitých okolností postačoval i souhlas těsně nad 25 % všech.

... a podle ZOK

Zákon o obchodních korporacích však takovou výslovnou úpravu neobsahuje. Nenajdeme v něm ustanovení o tom, která rozhodnutí valné hromady se nepovažují za rozhodování o změně společenské smlouvy. Nabízí se tak aplikace ustanovení § 171 odst. 1 písm. b) ZOK, podle kterého se k rozhodnutí, jehož důsledkem se mění společenská smlouva, kogentně vyžaduje souhlas alespoň dvoutřetinové většiny hlasů všech společníků.

Mění se společenská smlouva v důsledku udělení souhlasu s převodem podílu?

Při odpovědi na položenou otázku lze argumentovat, že nikoliv. Příčinou převodu podílu, a tedy změny společenské smlouvy ohledně jejího subjektu, je obecně smlouva o převodu podílu. Udělení souhlasu valnou hradou je pouze podmínkou účinnosti takového převodu (§ 208 odst. 1 ZOK). Dvoutřetinová většina hlasů všech společníků by se při tomto výkladu nevyžadovala.

Proti tomu je však potřeba postavit argument, že obchodní zákoník udělení souhlasu valné hromady s převodem podílu vnímal jako rozhodnutí o změně společenské smlouvy. Pro účely stanovení požadované většiny bylo z uvedeného režimu rozhodování valné hromady o této otázce výslovně vyňato novelou obchodního zákoníku provedenou zákonem č. 370/2000 Sb. Ta zavedla právní fikci, že nejde o rozhodování o změně (obsahu) společenské smlouvy.

V zákoně o obchodních korporacích však takovou fikci nenajdeme. Hrozí proto výklad, že rozhodnutí o udělení souhlasu s převodem podílu bude považováno za rozhodnutí, jehož důsledkem se mění společenská smlouva (ohledně jejího subjektu). Kdo chce být opatrný, měl by k takovému rozhodnutí zajistit souhlas alespoň dvoutřetinové většiny hlasů všech společníků.

Forma rozhodnutí o udělení souhlasu

Platí-li výše uvedený závěr, že v důsledku udělení souhlasu valné hromady s převodem podílu se mění společenská smlouva, bude se i podle zákona o obchodních korporacích k ta-

kovému rozhodnutí vyžadovat forma notářského zápisu (§ 172 odst. 1 ZOK). Nově však bude možné vyhnout se tomuto požadavku pomocí rozhodování valné hromady per rollam. Postačí totiž, aby byly podpisy společníků na jejich vyjádřeních k navrhovanému rozhodnutí úředně ověřeny (§ 175 odst. 3 ZOK).

Co však s jediným společníkem?

Mlčí-li zakladatelská listina v otázce převoditelnosti podílu na třetí osoby, uplatní se zákonný požadavek souhlasu valné hromady, a tedy i jediného společníka (§ 208 odst. 1 ZOK). Obchodní zákoník problém udělování souhlasu jediného společníka sobě samému řeší ustanovením, podle kterého byl v případě jednolenné společnosti podíl vždy převoditelný na třetí osoby (§ 115 odst. 2). Menší zmatky do klidných vod sice vneslo rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 29 Cdo 282/2010. To nedopatřením vztáhlo pravidla o rozhodování jediného společníka o převodu podílu vyloučeného společníka, včetně povinnosti dodržet formu notářského zápisu, i na převod podílu jediného společníka, který nebyl ze společnosti vyloučen. Ze samotného Nejvyššího soudu však poté férově zazněly neformální hlasy, že šlo o omyl.

Zákon o obchodních korporacích jednoznačnou výjimku z uvedeného pravidla neobsahuje. V § 14 pouze stanoví, že u jednolenné společnosti se nepřihlíží k zákazům nebo omezením (mimo jiné) převoditelnosti podílu ujednaným v zakladatelské listině. O zákazech či omezeních zakotvených v zákoně není v tomto ustanovení zmínka. Závěr, že ustanovení se vztahuje opravdu pouze na smluvní limity, navíc potvrzuje i odborná literatura: „Tento limit se vztahuje pouze k těm ujednáním, která obsahuje společenská smlouva, nikoliv k případným omezením ex lege nebo z úředního rozhodnutí“.[1]

To by však znamenalo, že v případě mlčení zakladatelské listiny v otázce převoditelnosti podílu na třetí osoby či v případě převzetí zákonné úpravy, by si jediný společník musel souhlas s převodem udělit. Na rozdíl od společnosti s několika společníky by však nemohl využít výhody rozhodování per rollam. Musel by tak učinit rozhodnutí ve formě notářského zápisu nebo v této formě uzavřít samotnou smlouvu o převodu podílu (§ 12 odst. 2 ZOK).

Tento závěr by mohl někoho nepříjemně překvapit. Překonání by jej snad bylo možné za pomoci § 2 odst. 2 občanského zákoníku. Podle něj se nikdo nesmí dovolávat slov právního předpisu proti jeho smyslu. Zda se touto cestou vydají rejstříkové soudy, je těžké předví-

dat. Z opatrnosti proto opět nelze než doporučit, aby si jediný společník v případě převodu podílu raději souhlas ve formě notářského zápisu uděлил.

Závěr

Zákon o obchodních korporacích přináší do úpravy udělování souhlasu s převodem podílu ve společnosti s ručením omezeným několik výkladových otázek. Mlčí-li společenská smlouva o převoditelnosti podílu na třetí osoby nebo zákonnou podmínku souhlasu valné hromady kopíruje, bude jistější rozhodnutí o udělení souhlasu s převodem podílu na třetí osobu přijmout alespoň dvoutřetinovou většinou hlasů všech společníků. U jednolenné společnosti bude v tomto případě bezpečnější, když si jediný společník udělí souhlas s převodem podílu, a to ve formě notářského zápisu. Jediný společník, který chce v budoucnu ušetřit náklady za převod podílu, by měl raději do zakladatelské listiny při její nejbližší změně výslovně zakotvit i jeho neomezenou převoditelnost. ●

Mgr. Milan Prieložný,
advokátní koncipient
Glatzová & Co., s.r.o.

GLATZOVÁ & Co.
Advokátní kancelář - Law firm

Poznámka

[1] Štenglová, I., Havel, B., Čileček, F., Kuhn, P., Šuk, P. Zákon o obchodních korporacích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 29.

Kolektivní správa autorských práv ve světle aktuálního nálezu Ústavního soudu

Média nedávno informovala o výsledku ankety o absurditu roku 2014, ve které obsadila první místo povinnost hudebníků a pořadatelů koncertů předem informovat Ochranný svaz autorský (OSA) o písních, které na hudební produkci zazní. Ve stejný den vyhlásil Ústavní soud České republiky důležitý nález sp. zn. II ÚS 3076/13 ohledně posuzování žalob kolektivních správců na vydání bezdůvodného obohacení za nakládání s autorským dílem bez licence. Obě aktuální události naznačují, že si tato oblast autorského práva zaslouží bližší pozornost.

Kolektivní správa v ČR

Postavení kolektivních správců a související otázky upravuje v České republice zákon č. 121/2000 Sb., autorský zákon. V minulosti tuto oblast reguloval zvláštní zákon č. 237/1995 Sb., o hromadné správě autorských práv a práv autorskému právu příbuzných a obecná úprava autorského práva tak byla oddělena. Koncepte zvláštního zákona se dodnes využívá např. ve Spolkové republice Německo. Některé prvky kolektivní správy totiž vykazují výrazné rysy veřejného práva, a přestože české právo zdůrazňuje soukromoprávní postavení kolektivních správců, mají tyto organizace poměrně významné pravomoci připomínající orgány veřejné správy.

Účelem kolektivní správy je hromadné uplatňování a ochrana majetkových práv autorských a majetkových práv souvisejících s právem autorským a umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti. V této souvislosti můžeme identifikovat základní vztahy, které při výkonu kolektivní správy vznikají: jde o vztah kolektivního správce a zastupovaného umělce a vztah kolektivního správce a zájemce o užití díla (uživatel). Veřejný zájem pak nalézáme v účelu šíření kultury a zpřístupňování děl veřejnosti. Zájmy různých stran těchto vztahů se pak v určitých situacích nevyhnutelně dostávají do vzájemného konfliktu a tyto střety pak mohou být předmětem soudních sporů a výkladových nejasností.

Nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 3076/13

Povědomí o činnosti kolektivních správců se mezi veřejností v poslední době přeci jen zvyšuje, mnohdy však na základě negativních zkušeností umělců či uživatelů autorských děl. V této souvislosti se poměrně často diskutují např. náhradní odměny kolektivních správců z nenahraných nosičů (tzv. výpalné), nově se pozornost obrací i k žalobám na vydání bezdůvodného obohacení. A právě touto problematikou se nyní zabýval i Ústavní soud ve svém rozhodnutí z 15. dubna 2014.

Ústavní stížností se stěžovatelka (prodejce cyklistického vybavení) domáhala zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým jí byla uložena povinnost vydat bezdůvodné obohacení ve výši 2 093,20 korun s příslušenstvím kolektivnímu správci, Ochraně asociací zvukařů – autorů (OAZA), a to z titulu neuhrazení licenčního poplatku za sdělování díla veřejnosti. Stěžovatelka argumentovala tím, že rádio vlastnila a pouštěla zaměstnankyně, a to pouze nepravděpodobně, nikoliv za účelem dosažení jakéhokoliv obchodního prospěchu.

Hospodářský prospěch jako podmínka licenčního poplatku?

Nejvyšší soud[1] již v minulosti judikoval, že pouhé provozování zařízení umožňujícího sdělování díla veřejnosti nepředstavuje automaticky sdělování díla veřejnosti ve smyslu § 18 autorského zákona. Ústavní soud si při posouzení této otázky vzal na pomoc i judikaturu Soudního dvora Evropské unie, konkrétně rozhodnutí C-135/10 („případ Del Corso“), podle kterého je nutné v každém případě zvlášť zkoumat, zda je provozování vysílání[2] součástí činnosti provozovatele, respektive zda je takové provozování způsobilé přinášet mu přímý či nepřímý hospodářský efekt (např. zvýšení počtu zákazníků). Podle Ústavního soudu se neprokázalo, že stěžovatelka vůbec užívala díla umělců zastupovaných OAZA, zda se tak dělo po celou dobu, a především zda byla splněna podmínka získání prospěchu. Rozhodnutí krajského soudu tak Ústavní soud zrušil jak z důvodů procesních, tak materiálních.

Ústavní soud v roli odvolacího soudu

Na zmíněném rozhodnutí je zajímavé i to, že se s ohledem na hodnotu uplatněného nároku jednalo o tzv. bagatelní spor, přičemž za normálních okolností by Ústavní soud stížnost odmítl pro zjevnou neopodstatněnost. Soud se tak nejprve musel vypořádat i s otázkou samotné přípustnosti ústavní stížnosti. Na příkladu rozdílných výsledků obdobných soudních řízení poukázal na rozkolísanost judikatury soudů prvního stupně, která ve svém výsledku porušuje právo na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a stížností se proto meritorně zabýval. Jedním z rozhodujících argumentů, na který poukazovala i stěžovatelka, byla skutečnost, že tentýž krajský soud ve skutkové obdobném případě žalobu kolektivního správce zamítl. Vzhledem k nepřipustnosti řádných opravných prostředků sehrál v tomto případě Ústavní soud v podstatě přezkumnou roli obecného soudu.

K žádoucímu sjednocení judikatury zatím nedochází

Organizace kolektivních správců hrají důležitou roli při zpřístupňování autorských děl veřejnosti a mohou významně usnadňovat život samotným hudebníkům. Z tohoto pohledu je dobře, že se k problematice vyjádřil i Ústavní soud. Bohužel se ale nelze domnívat, že tento

nález zásadním způsobem přispěje ke kžitému sjednocení judikatury, neboť zejména posouzení, kdy provozování rozhlasového vysílání přináší nějaký hospodářský prospěch, bude pro provozovatele, kolektivní správce a soudy velmi náročné a v mnoha případech nejednoznačné. ●

Viktor Dušek, advokát
Filip Horák, advokátní koncipient
KPMG Legal s.r.o., advokátní kancelář

Poznámky

[1] 30 Cdo 2277/2007

[2] Viz § 23 autorského zákona

Studujte program **MBA** nebo **LL.M.** a přidejte se k úspěšným!

Získejte při podání přihlášky
slevu

18 150 Kč

více informací na www.ustavprava.cz

- Benefitní karta zdarma
- 3 semestry (12-14 měsíců)
- 4 splátky školného
- Česky nebo slovensky
- Akreditace IES a IADL

Commercial Law

Řízení lidských zdrojů a personální management

Finanční management podnikání

Management obchodu

Public Law

Business Development (ENG)

Public Relations a Marketing

Management ve zdravotnictví

Leadership

Strategický management

Mezinárodní obchod a právo

Law Litigation Arbitrator

Mezinárodní obchod a právo

MBA pro pedagogy a ředitele škol

Pojišťovnictví

Mezinárodní vztahy a evropská studia

Korporátní právo

International Commercial Law (ENG)

Institut tzv. procesního podpůrcovství v civilním procesu

Jelikož občanský zákoník přináší řadu nových institutů a zároveň modifikuje instituty stávající, bylo nutné novinky a změny v oblasti soukromého práva hmotného přenést mimo jiné i do civilního procesu, jehož úprava je od 1. ledna 2014 „roztříštěna“ do více právních předpisů - občanského soudního řádu, insolvenčního zákona, zákona o zvláštních řízeních soudních a zákona o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob. Jednou z takových novinek je institut procesního podpůrcovství.

Institut procesního podpůrce je odrazem hmotněprávní úpravy nápomoci při rozhodování obsažené v ustanoveních § 45 – 48 NOZ, která má být vyjádřením principu ochrany slabšího.

Účelem nápomoci při rozhodování je dle důvodové zprávy k NOZ zajistit osobě, které duševní porucha působí potíže, dostatečnou míru svobodného jednání na základě její vůle a možností. Předchozí právní úprava brala totiž v úvahu jen případy, kdy člověk nebyl pro duševní poruchu schopen právně jednat buď jen v některých případech, nebo vůbec. Nápomoc při rozhodování tedy může využít člověk, je-li duševní porucha působí obtíže, a přitom nebyl omezen ve svéprávnosti. V těchto pří-

padech postačí asistence jiné osoby účastníci se právních jednání podporované osoby, bez zásahu do její svéprávnosti. Podpůrce totiž na rozdíl od opatrovníka nejedná namísto této osoby, ale společně s ní.

Smlouva o nápomoci

Proti zneužití tohoto institutu zákonodárce podmiňuje účinnost smlouvy o nápomoci schválením soudem, a to v řízení upraveném v § 31 – 33 zákona o zvláštních řízeních soudních, upravujících řízení o některých podpůrných opatřeních. Podle § 32 ZŘS lze rozhodnout o schválení smlouvy o nápomoci jen na návrh podporovaného nebo podpůrce, přičemž smlouva musí být přiložena k návrhu; není-li uzavřena v písemné formě, musí být její podstatný obsah zachycen v protokolu.

Předpokladem pro uzavření samotné smlouvy o nápomoci je existence duševní poruchy u člověka, jemuž má být nápomoc poskytnuta. Ke zjištění duševní poruchy a skutečnosti, že tato porucha v daném případě působí této osobě obtíže, je zapotřebí odborných znalostí. Z toho důvodu by tato fakta měla být během řízení o schválení smlouvy o nápomoci prokázána znaleckým posudkem nebo odborným vyjádřením. Zákon však pro jejich prokázání znalecký posudek výslovně nepožaduje (na rozdíl např. od řízení o svéprávnosti). To může mít za následek, že se soudní praxe přikloní k tomu, kdy k jejich prokázání postačí pouze zpráva ošetřujícího lékaře. Vše za předpokladu, že ustanovení podpůrce je v zájmu podporovaného.

Soud během řízení dále zjišťuje, zda bude nápomoc podpůrce pro právní jednání podporovaného přínosná, zejména s ohledem na jeho osobní vlastnosti a dosavadní míru styků s podporovaným, kvalifikaci, a důvěry mezi podporovaným a podpůrcem.

Podporovaný je soudem chráněn i po schválení takové dohody. Kromě možnosti odvolání podpůrce soudem na návrh podporovaného může být totiž podpůrce soudem odvolán zvláště při porušování svých povinností ze smlouvy, a to i bez návrhu.

Role u jednání soudu

Právo na účast podpůrce u jednání soudu vyplývá i z ustanovení § 46 odst. 1 NOZ, podle něhož se smlouvou o nápomoci podpůrce zavazuje podporovanému, že bude s jeho souhlasem přítomen při jeho právních jednáních, že mu zajistí potřebné údaje a sdělení a že mu bude nápomocen radami.

Úpravu procesního podpůrcovství zákonodárce poněkud nelogicky včlenil do pasáže občanského soudního řádu upravující jednání (§ 116a) namísto toho, aby se objevila u zastoupení. Už jen proto, že ustanovení § 116a odst. 1 OSŘ na § 23 o zákonném zastoupení odkazuje a podpůrce podporovanému pomáhá, tedy je de facto zastupuje.

Účastník má podle § 116a odst. 2 OSŘ během jednání právo na konzultace s podpůrcem; je-li takových osob více, což zákon nevylučuje, zvolí si jednu z nich, tj. jednu osobu požádá o konzultaci. Na základě § 28 odst. 3 OSŘ lze analogicky dovodit, že podporovaný může při dalším úkonu požádat o radu jiného podpůrce, podobně jako si během řízení může zvolit jiného zástupce. Zároveň procesní předpis říká, že ustanovení § 23 OSŘ upravující zákonné zastoupení není procesním podpůrcovstvím dotčeno. Nadále tedy soud může, bez ohledu na to, zda účastníkovi pomáhá podpůrce, jmenovat procesního opatrovníka, přestože se jedná o věc, v níž by plně nesvéprávný účastník mohl s ohledem na jednoduchost případu jednat samostatně. Teoreticky se tedy může stát, že v jednacím síni bude sedět účastník, jeho podpůrce i soudem ustanovený opatrovník, případně zvolený či ustanovený advokát.

Role soudu ve vztahu k podpůrci je v zásadě pasivní. Soud nemá ani povinnost podpůrce k prvnímu jednání předvolat (§ 115 odst. 1 OSŘ), případně mu doručovat soudní písemnosti (zejm. rozhodnutí), které je jinak povinen doručit účastníkovi či jeho zástupci nebo opatrovníkovi. Jestliže však účastník požádá o účast svého podpůrce, měl by soud jednání odročit. V praxi by tedy hypoteticky mohlo docházet i k záměrnému zdržování soudního řízení účastníkem, který bude při prvním jednání trvat na účasti svého podpůrce. Jinak je ovšem zásadně na podporovaném účastníkovi, aby zajistil přítomnost podpůrce při jednání (či jiném úkonu). Jeho jedinými povinnostmi je účastnit se jednání a zasahovat do jeho průběhu pouze poskytováním rad podporovanému účastníkovi.

Neplatnost právního jednání podporovaného

Výjimku z „poradní“ funkce podpůrce a možnost samostatného jednání navenek pak upravuje § 116a odst. 2 OSŘ. Podle tohoto ustanovení je podpůrce oprávněn vlastním jménem namítnout neplatnost právního jednání podporovaného (nejčastěji půjde o neplatnost relativní), a to bez ohledu na to, zda si to podporovaný přeje, či nikoliv (například pro obavy z chování protistrany). Potom je soud povinen k takové námitce přihlídnout a vypořádat se s ní při svém rozhodnutí.

Podpůrce má dále právo podat též žalobu, jejímž cílem je vyvození následků neplatnosti hmotněprávního úkonu podporovaného. V takovém případě podpůrce bude účastníkem řízení. Za předpokladu, že by se podporovaný k žalobě nepřipojil, stál by, možná trochu paradoxně, na straně žalované, i když žaloba směřuje v jeho prospěch.

Závěrem

Výše uvedené lze shrnout tak, že institut procesního podpůrce je „čímsi mezi“ zástupcem, účastníkem a opatrovníkem. Jeho využitelnost v civilním procesu je zatím nejasná, a to především z hlediska záruky včasného uplatnění všech práv účastníka soudního řízení. Pokud je totiž účastník zbaven či omezen ve svéprávnosti, soud mu určí opatrovníka, zástupce, který by měl hájit jeho zájmy dle svého nejlepšího vědomí a svědomí. V opačném případě jej pak soud odvolá. Pokud účastník potřebuje někoho, kdo mu má být nápomocen při rozhodování v případě, že mu duševní choroba toto ztěžuje, nelze než doporučit obrátit se na právního zástupce, osobu dostatečně kvalifikovanou, která bude hájit jeho práva a zastupovat jej svědomitě ze všech sil. Na rozdíl pak od výše zmíněného procesního podpůrce, který mu sice může nějakým způsobem poradit, aniž by jej zastupoval, ale účastník nemůže mít mnohdy jistotu, že jedná správně. Procesní podpůrcovství lze tedy doporučit spíše pro jednoduché soudní spory. ●

**Mgr. Monika Kretková, advokátní koncipientka
Mališ Nevrla Legal, advokátní kancelář**

Mališ Nevrla Legal

Weil

Weil, Gotshal & Manges s.r.o. advokátní kancelář

	NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ MEZINÁRODNÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ PŮSOBÍCÍ V ČESKÉ REPUBLICE (Chambers Europe 2013, 2009, 2008)			
	PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU PRO MEZINÁRODNÍ KANCELÁŘ (epravo.cz 2013, 2012, 2011) a současně PRÁVNICKÁ FIRMA ROKU V KATEGORIÍCH: ■ Fúze a akvizice (epravo.cz 2013, 2012, 2011, 2010) ■ Řešení sporů a arbitráže (epravo.cz 2013, 2012, 2011, 2010)			
	NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ STŘEDNÍ A VÝCHODNÍ EVROPY V OBLASTI M&A (Financial Times/Mergermarket 2011, 2007)			
	NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ V ČESKÉ REPUBLICE (International Financial Law Review/Euromoney 2011, 2006, 2004)			
	NEJLEPŠÍ ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ V ČESKÉ REPUBLICE DLE VÝBĚRU KLIENTŮ (International Law Office 2008)			
			Děkujeme našim klientům	
			Křižovnické nám. 193/2 110 00 Praha 1 tel.: 221 407 300, fax: 221 407 310	

Dopad nového občanského zákoníku na občanské soudní řízení

Tento článek se zabývá dopadem nového občanského zákoníku na občanské soudní řízení, a to konkrétně na možnost přezkumu rozhodnutí soudu o schválení úkonu za nezletilého před účinností nového občanského zákoníku a po ní. Před zodpovězením této otázky však bude nejprve nutné věnovat pozornost staré a nové právní úpravě z hmotněprávního hlediska.

Do 31. 12. 2013 byla právní úprava jednání za nezletilého z hlediska hmotného práva poměrně roztržštěná, když určitá část právní úpravy byla zakotvena v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen

„starý občanský zákoník“) a část v zákoně č. 94/1963 Sb., o rodině (dále jen „zákon o rodině“), a to následovně.

Ve smyslu § 9 starého občanského zákoníku platilo, že „nezletilí mají způsobilost jen k takovým právním úkonům, které jsou svou povahou

přiměřené rozumové a volní vyspělosti odpovídající jejich věku“. § 26 starého občanského zákoníku potom stanovil, že „pokud nejsou fyzické osoby k právním úkonům způsobilé, jednají za ně jejich zákonní zástupci“, přičemž § 27 starého občanského zákoníku v otázce, kdo je zákonným zástupcem nezletilého dítěte, odkazoval na zákon o rodině[1]. Ve smyslu § 28 starého občanského zákoníku bylo k platnosti právního úkonu učiněného za nezletilého vyžadováno schválení soudem, pokud zákonný zástupce tímto úkonem nakládal s majetkem nezletilého a s ohledem na skutkové okolnosti konkrétního případu se nejednalo o běžnou záležitost.[2]

Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „nový občanský zákoník“) tuto problematiku upravuje ve srovnání se starou právní úpravou poněkud podrobněji, a to v části první, hlava I, § 31 až 36, kde řeší otázku svéprávnosti nezletilých a možnosti udělení souhlasu zákon-

ného zástupce nezletilému k tomu, aby nezletilý sám právně jednal, a dále v části druhé, hlavě II, § 892 až 905, kde je upravena otázka zastoupení dítěte a péče o jeho jmění. Souhlas soudu nutný k „právnímu jednání, které se týká existujícího i budoucího jmění dítěte nebo jednotlivé součásti tohoto jmění“ je od 1. 1. 2014 zakotven v § 898 nového občanského zákoníku, přičemž zákonodárce (ve srovnání s § 28 starého občanského zákoníku) zvolil opačný princip, když dle § 898 odst. 1[3] nového občanského zákoníku rodiče, disponují-li jméním dítěte, zásadně potřebují souhlas soudu, s tím, že výjimku z tohoto pravidla představují zde uvedené jednání. V § 898 odst. 2[4] nového občanského zákoníku potom zákonodárce uvádí demonstrační výčet právního jednání, ke kterému je třeba souhlasu soudu, a ve smyslu odst. 3 tohoto ustanovení se právnímu jednání rodiče, k němuž schází potřebný souhlas soudu, nepřihlíží – je tedy stíhán absolutní neplatností.

Z hlediska procesního bylo schválení úkonu nezletilého soudem do 31. 12. 2013 zakotveno v § 179 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Hmotněprávní rekodifikace však vyžadovala i novelizaci v oblasti občanského soudního řízení, kdy zákonodárce zejména z důvodu rozdílnosti sporného řízení na straně jedné a řízení nesporného a jiných zvláštních řízení na straně druhé zvolil rozdělení civilních soudních řízení do dvou zákonů. Sporné řízení je nadále upraveno v o. s. ř. a nesporná a jiná zvláštní řízení jsou od 1. 1. 2014 upravena v zákoně č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních (dále jen „zákon o zvláštních řízeních soudních“). Z tohoto důvodu doznal změny i § 238 o. s. ř., jehož odst. 1 písm. a) do 31. 12. 2013 zněl: „Dovolání podle § 237 není přípustné ve věcech upravených zákonem o rodině, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičov-

ské zodpovědnosti nebo pozastavení jejího výkonu, o určení (popření) rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení“. Do 31. 12. 2013 tedy o. s. ř. připouštěl dovolání ve věcech schválení úkonu nezletilého, neboť tato problematika, jak vyplývá z výše uvedeného, byla upravena ve starém občanském zákoníku a nikoli v zákoně o rodině. Od 1. 1. 2014 je řízení ve věcech péče o nezletilé upraveno v zákoně o zvláštních řízeních soudních, konkrétně v jeho hlavě páté druhé části (§ 466 až 491), přičemž dle § 466 odst. 1 písm. m) zákona o zvláštních řízeních soudních soud v rámci těchto řízení rozhoduje i ve věcech péče o jmění nezletilého dítěte. Dovolání je však v těchto věcech ve smyslu § 30 zákona o zvláštních řízeních soudních vyloučeno, když ve smyslu zmíněného ustanovení „dovolání není přípustné proti rozhodnutí podle hlavy páté části druhé tohoto zákona, ledaže jde o rozsudek o omezení nebo zbavení rodičovské odpovědnosti, pozastavení nebo omezení jejího výkonu, o určení nebo popření rodičovství nebo o nezrušitelné osvojení.“ Do § 30 zákona o zvláštních řízeních soudních byl sice v podstatě doslovně převzat § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2013, ovšem v důsledku zařazení schválení úkonu učiněného za nezletilého do hlavy páté druhé části zákona o zvláštních řízeních soudních byla vyloučena možnost podat v těchto věcech dovolání. Pro úplnost lze uvést, že možnost podat dovolání ve věcech rodinných upravených v druhé části nového občanského zákoníku vylučuje i o. s. ř. [5], který se ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o zvláštních řízeních soudních použije subsidiárně.

Nová hmotněprávní úprava a s ní ruku v ruce jdoucí novelizovaná procesní úprava tak ve svém důsledku vyjmulu otázku schvalování úkonu učiněného za nezletilého z možnosti přezkumu Nejvyšším soudem, který však byl dle předchozí právní úpravy přípustný. V této sou-

vislosti lze poukázat na určitou dvojkolejnost v úpravě schválení úkonu učiněného za nezletilého ve srovnání s úpravou schválení úkonu učiněného za zastoupeného, resp. opatrovan- ce, které je upraveno v § 461 nového občanského zákoníku. V těchto věcech totiž dovolání přípustné je, neboť řízení v těchto věcech bude vedeno dle první hlavy druhé části zákona o zvláštních řízeních soudních upravující řízení ve věcech opatrovnictví člověka, ve kterých dovolání ve smyslu § 30 zákona o zvláštních řízeních soudních přípustné je. ●

**Mgr. Jana Vlková, advokátka
TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s. r. o.**

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
www.iustitia.cz

Poznámky

[1] § 36 odst. 1 zákona o rodině: „Rodiče zastupují dítě při právních úkonech, ke kterým není plně způsobilé.“

[2] § 28 starého občanského zákoníku: „Jestliže zákonní zástupci jsou povinni též spravovat majetek těch, které zastupují, a nejde-li o běžnou záležitost, je k nakládání s majetkem třeba schválení soudu.“

[3] § 898 odst. 1 nového občanského zákoníku: K právnímu jednání, které se týká existujícího i budoucího jmění dítěte nebo jednotlivé součásti tohoto jmění, potřebují rodiče souhlas soudu, ledaže se jedná o běžné zále-

žitosti, nebo o záležitosti sice výjimečné, ale týkající se zanedbatelné majetkové hodnoty.“

[4] § 898 odst. 2 nového občanského zákoníku: „Souhlasu soudu je třeba zejména k právnímu jednání, kterým dítě

- nabývá nemovitou věc nebo její část a kterým s ní nakládá,
- zatěžuje majetek jako celek nebo jeho nikoli nepodstatnou část,
- nabývá dar, dědictví nebo odkaz nikoli zanedbatelné majetkové hodnoty, nebo takový dar, dědictví nebo odkaz odmítá,

nebo takový dar nebo dar představující nikoli nepodstatnou část jeho majetku poskytuje, nebo

- uzavírá smlouvu zavazující k opětovnému dlouhodobému plnění, smlouvu úvěrovou nebo obdobnou, nebo smlouvu týkající se bydlení, zejména nájmu.“

[5] § 238 odst. 1 písm. a) o. s. ř. s účinností od 1. 1. 2014 zní: „Dovolání podle § 237 není přípustné ve věcech upravených v části druhé občanského zákoníku, je-li řízení o nich vedeno podle tohoto zákona a nejedná-li se o manželské majetkové právo.“

Sekuritizace aktiv po rekodifikaci

Financování prostřednictvím sekuritizace aktiv je na českém trhu poměrně vzácnou záležitostí. Přesto je možné pozorovat, že po globálním útlumu tohoto typu transakcí spojeného s finanční krizí se tento druh financování začíná opět více využívat. K jeho dalšímu rozvoji mohou napomoci i nové možnosti v souvislosti s rekodifikací soukromého práva.

Sekuritizace aktiv je proces, v rámci kterého dochází k přeměně určitého (většinou poměrně velkého a dostatečně jednotného) souboru aktiv, např. pohledávek z hypotečních nebo spotřebitelských úvěrů, generujícího budoucí výnosy (peněžní toky), na obchodovatelné (typicky dluhové) cenné papíry.

Postoupení pohledávek na SPV a vydání cenných papírů

Nejtypičtější metodou provádění sekuritizace je převod daného souboru pohledávek na uměle vytvořenou právnickou osobu, tzv. SPV (angl. „Special Purpose Vehicle“). Toto SPV je vytvořeno za účelem odkoupení

a shromáždění takových typů aktiv od jejich původních vlastníků, tzv. originátorů (angl. „originator“).

Aby sekuritizace řádně fungovala a neohrožovala subjekty do ní zapojené, mělo by být SPV vytvořeno tak, aby bylo odolné vůči úpadku, čehož bývá dosaženo zejména skutečným převodem aktiv (tzv. true sale) do SPV, což zajistí, že tato aktiva nebudou vtažena do majetkové podstaty originátora v případě jeho úpadku.

K samotnému financování odkupu pohledávek ze strany SPV dochází prostřednictvím vydávání cenných papírů, které jsou nabízeny investorům.

Proč financovat prostřednictvím sekuritizace?

Pro originátora spočívá výhoda předně v možnosti využití alternativní formy financování, díky níž získává celou hodnotu jím doposud vlastněných aktiv ihned, tj. bez nutnosti čekání, až se pohledávka stane splatnou, či až dlužník uhradí veškeré splátky (což může například u hypotečních úvěrů trvat roky).

Další výhodou představuje skutečnost, že rating cenných papírů není vázán na úvěrové riziko originátora (jako při klasickém úvěrovém financování), ale na kvalitu portfolia pohledávek v držení SPV. V konečném důsledku pak může dojít k situaci, kdy cenné papíry vydané SPV budou mít vyšší ratingové hodnocení než originátor, díky němuž může originátor získat finanční prostředky ve srovnání s úvěrem při nižších nákladech.

soukromého práva. V souvislosti s rekodifikací soukromého práva účinnou od 1. ledna 2014 nacházíme určité kvalitativní posuny také ve výše zmíněných institutech, které bývají u těchto transakcí využívány.

Postupování celého souboru (i budoucích) pohledávek

Originátor může v novém režimu i nadále celou pohledávku nebo její část postoupit smlouvou na SPV, a to i bez souhlasu dlužníka dané pohledávky.

Příjemnou novinkou pro proces sekuritizace je možnost využití nového institutu postoupení souboru pohledávek, a to jak současných, tak budoucích, pokud je v rámci postupní smlouvy takový soubor dostatečně identifikován. Půjde zejména o případy pohledávek stejného druhu (např. pohledávky ze spotřebitelských úvěrů), vznikající originátorovi v určité době. Nebo o různé pohledávky z téhož právního důvodu (např. pohledávky za konkrétním dlužníkem z dané spotřebitelské smlouvy představující jednotlivé splátky jistiny poskytnutého úvěru).

Díky tomuto institutu odpadají nejasnosti ohledně možnosti postoupení budoucích pohledávek a poněkud kostrbatých řešení ve formě postupování již existujících pohledávek na pravidelné (často denní) bázi podle doby jejich vzniku. K postoupení každé pohledávky z daného souboru tak dojde automaticky okamžikem jejího vzniku.

Nespornou výhodou je nově možnost učinit postoupení pohledávky (a to i celého souboru pohledávek) ústní formou. Tímto odpadají pro-

stitut svěřenského fondu. Český zákonodárce výslovně předpokládá, že takový fond může být zřízen k soukromému účelu a ku prospěchu určité osoby (investora) s tím, že jej lze zřídit rovněž za účelem investování pro dosažení zisku.

Originátor se může rozhodnout vyčlenit příslušný soubor pohledávek jako část majetku ze svého vlastnictví do svěřenského fondu (jako SPV) a svěřit jej svěřenskému správci, který bude majetek vlastním jménem na účet tohoto fondu držet, spravovat a vykonávat k němu vlastnické právo.

Vznikem takového svěřenského fondu dojde ke vzniku odděleného a nezávislého vlastnictví vyčleněného majetku, který se svojí povahou podobá konceptu trustu známého v zahraničních jurisdikcích, který bývá v rámci sekuritizačních transakcí využíván.

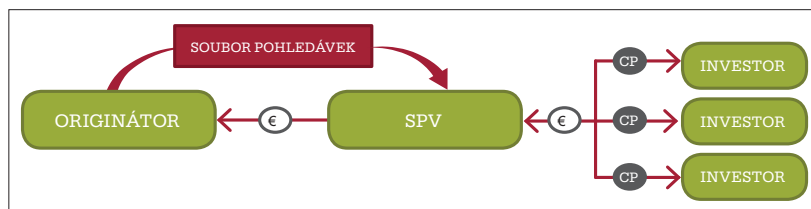
Přestože tento zajímavý institut může pomoci při tvorbě SPV dle českého práva, jeho využití v rámci sekuritizace aktiv zůstává prozatím nejisté, např. s ohledem na jeho neprověřenost v praxi nebo limitovanou možnost právnických osob působit v roli správce svěřenského fondu. Nicméně, zavedení svěřenského fondu do českého právního řádu považujeme za pozitivní krok kupředu s jistě zajímavým potenciálem do budoucna.

Závěr

Domníváme se, že rekodifikace přináší některé nové možnosti pro strukturování sekuritizačních transakcí na českém trhu, které mohou pomoci dalšímu rozvoji a usnadnění tohoto druhu financování.

I přes jejich zavedení je ovšem nadále potřeba jakékoli potenciální právní problémy, s ohledem na absenci specifického právního rámce, eliminovat prostřednictvím promyšleného smluvního strukturování celé transakce. ●

Mgr. Tomáš Brožek, LL.M.,
advokátní koncipient
Mgr. David Reiterman,
advokátní koncipient
Baker & McKenzie, v.o.s., advokátní kancelář

Zjednodušené schéma sekuritizační transakce

Nové možnosti při sekuritizaci aktiv po rekodifikaci

Jelikož v České republice neexistuje specifický právní rámec, který by upravoval sekuritizaci aktiv, bývají sekuritizační transakce strukturovány mj. s odkazem na obecná ustanovení

blémy při písemné specifikaci převáděných pohledávek a nejasnosti okolo písemného převodu např. prostřednictvím e-mailové korespondence.

SPV jako svěřenský fond

Rozvoji sekuritizačních transakcí na našem území může napomoci také nově zavedený in-

Řízení před rozhodčí komisí spolku a nový Statut Rozhodčí komise Českého olympijského výboru (ČOV)

Rozhodčí komise je orgánem spolku, který rozhoduje sporné otázky náležející do spolkové samosprávy. V souvislosti s účinností zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“) doznala i úprava vztahující se k rozhodčí komisi změn, a to zejména s ohledem na to, že na řízení před rozhodčí komisí se nově použije zákon č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „ZRŘ“). Důsledkem takového přístupu je tedy např. vykonatelnost rozhodčího nálezu.

Rozhodčí komise spolku podle NOZ

Podle § 265 NOZ platí, že je-li zřízena rozhodčí komise, rozhoduje sporné záležitosti náležející do spolkové samosprávy v rozsahu určeném stanovami. Pokud stanovy působnost rozhodčí komise neurčí, rozhoduje rozhodčí komise (i) spory mezi členem a spolkem o placení členských příspěvků a (ii) přezkoumává rozhodnutí o vyloučení člena ze spolku. Dále lze uvažovat např. o působnosti rozhodčí komise v oblasti

sporů o rozsah nebo výkon členských práv a plnění členských povinností, řešení vzájemných sporů mezi členy apod.

Ustanovení § 265 NOZ je dispozitivní povahy, záleží tedy na stanovách spolku, zda rozhodčí komisi jako orgán spolku zřídí, či nikoliv.

Neurčí-li stanovy jinak, má rozhodčí komise tři členy, které volí a odvolává nejvyšší orgán spolku. NOZ v § 266 odst. 2 jasně definuje požadavky na členy rozhodčí komise, kterými jsou: (i) bezúhonnost^[1] (vzhledem k tomu, že tento

termín NOZ nedefinuje, analogicky se uplatní § 1205 odst. 2 NOZ, podle kterého se za bezúhonnou považuje osoba, která je bezúhonná ve smyslu zákona o živnostenském podnikání), (ii) zletilost a plná svéprávnost (podle § 30 NOZ se plně svéprávným stává člověk zletilostí a zletilost se nabývá dovršením osmnáctého roku věku), (iii) neslučitelnost funkce s funkcí člena statutárního orgánu nebo kontrolní komise a (iv) obecné požadavky na člena voleného orgánu dle § 159 NOZ.

Řízení před rozhodčí komisí spolku a zákon o rozhodčím řízení

V souvislosti s přijetím NOZ se uvažovalo také o přijetí samostatného zákona, který by upravoval otázky týkající se rozhodčí komise spolku. Nakonec však bylo od tohoto záměru ustoupeno a úprava řízení před rozhodčí komisí spolku byla zařazena novou částí sedmého do zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „ZŘ“). Konkrétně je tedy nová úprava obsažena v ustanovení § 40e–40k ZŘ s tím, že je nezbytné aplikovat také příslušná ustanovení zbývajících částí ZŘ s výjimkou částí upravujících stále rozhodčí soudy (viz § 40e ZŘ poslední věta).

Podle ZŘŘ obecně platí, že strany se mohou dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud.

Podle § 40e ZŘ se tohoto zákona použije i na rozhodování sporných záležitostí náležejících do spolkové samosprávy v řízení před rozhodčí komisí spolku.

Určité promítnutí zásady spolkové autonomie i do této oblasti lze spatřovat v ustanovení § 40 f odst. 2 ZŘŘ, podle kterého mohou stanovy vnitřní předpis v stanovách výslovně označený, nebo písemně uzavřená dohoda stran odchýlně od ZŘŘ upravit postup, kterým má komise řízení vést.

Rřízení před rozhodčí komisí je zahájeno doručením žaloby na adresu uvedenou ve stanovách spolku, není-li taková adresa ve stanovách uvedena, doručuje se žaloba komisí na adresu sídla spolku. Komise může záležitost projednat a rozhodnout jen za přítomnosti většiny svých členů, nejméně však tří. Pokud počet členů klesne pod tři, komise řízení zastaví.

Velmi důležitým ustanovením je § 40h ZŘŘ, podle kterého musí rozhodčí komise ve věci samé rozhodnout nejpozději do tří měsíců od zahájení řízení. Nevydělí komise v této lhůtě rozhodnutí, může strana uplatnit právo u soudu. Ve stanovách spolku (nebo ve vnitřním předpisu výslovně označeném nebo písemně uzavřené dohodě stran) lze však shora uvedenou lhůtu prodloužit, ne však na více než 9 měsíců. V tomto ohledu je tedy nezbytné provést důkladnou revizi stanov a revizi rozhodovací praxe rozhodčích orgánů spolku tak, aby byl zákonný požadavek respektován. Nebudou-li stanovy obsahovat odchylku, platí, že rozhodčí komise musí ve věci samé rozhodnout do tří měsíců.

Podle § 40j ZŘŘ se připouští, aby soud zrušil rozhodčí nález vydaný komisí i v případě, že komise rozhodovala spor ve zjevném rozporu s dobrými mravy nebo veřejným pořádkem. Jde tedy o rozšíření možnosti soudního přezkumu rozhodnutí spolkového orgánu dle ustanovení § 258 NOZ.

Rozhodčí nález nabývá dnem doručení účinnou pravomocného súdneho rozhodnutia a je súdne vykonateľný (podľa § 27 ZRŘ sa však môže dohodnúť, že rozhodčí nález môže byť k žiadosti niektorej zo strán prezkúmaný inými rozhodcami).

Rozhodčí komise ČOV a nový Statut Rozhodčí komise ČOV

Působnost rozhodčí komise dle zákona plní v rámci ČOV Rozhodčí komise ČOV (dále jen „RK ČOV“). V souladu s čl. 8 Stanov ČOV jde o orgán, který je zřízen Plénem ČOV. RK ČOV má 5 členů a dva náhradníky. Působnost RK ČOV je dána Stanovami ČOV a Statutem RK ČOV.

Do působnosti RK ČOV dané Stanovami ČOV lze zařadit: (i) rozhodování o dovoláních proti rozhodnutím sportovních subjektů o porušení antidopingových pravidel ve smyslu Směrnice pro kontrolu a postih dopingu ve sportu v České republice, (ii) rozhodování o dovoláních v případech, kdy tuto pravomoc zakládají stanovy nebo jiné předpisy příslušného sportovního subjektu a (iii) rozhodování o dovoláních proti rozhodnutí sportovních subjektů – členů ČOV nebo rozhodnutí ČOV ve sporu, jehož předmět se vztahuje k olympijským hrám (po vyčerpání všech opravných prostředků v rámci sportovní organizace).

Dne 6. 11. 2013 schválil Výkonný výbor ČOV nový Statut RK ČOV. Působnost dle Statutu zahrnuje prvostupňové řešení sporů v případě, kdy (i) účastníci uzavřou rozhodčí smlouvu nebo smlouvu o rozhodci v souvislosti se sportovní činností, činností sportovních subjektů a jejich zabezpečení nebo je některý z účastníků sporu členem ČOV nebo pokud se spor jakkoliv dotýká olympijských her nebo olympijského hnutí, přičemž rozhodčí smlouva může mít formu tzv. veřejné nabídky rozhodčí doložky obsažené ve stanovách sportovního subjektu a (ii) v případě, že zákon vyžaduje zřízení rozhodčí komise sportovního subjektu – spolku, je RK ČOV povolána k rozhodování sporů na základě zmocnění obsaženého ve stanovách sportovního subjektu přímo nebo prostřednictvím rozhodčí instituce. Statut RK ČOV však také výslovně umožňuje, aby RK ČOV svěřila rozhodování sporů jiné stálé rozhodčí instituci nebo stálému rozhodčímu soudu za splnění

následujících podmínek: (i) rozhodčí instituce bude vést samostatný seznam rozhodců pro sportovní spory, (ii) nejméně polovina rozhodců uvedených na samostatném seznamu rozhodců bude zapsána na seznam rozhodců pro sportovní spory na návrh předsedy RK ČOV a (iii) spory budou rozhodovány jménem RK ČOV a vždy signovány předsedou příslušné rozhodčí instituce a předsedou RK ČOV.

V souvislosti s možnostmi danými novým Statutem RK ČOV lze jednotlivým, zpravidla střešním, sportovním organizacím doporučit, aby v případě, kdy budou zřizovat rozhodčí komisi, přenesli její působnost právě na RK ČOV. Lze totiž zaručit, že jakýkoliv spor bude řešen odborníky na spolkovou a sportovní problematiku a i když nelze samozřejmě vyloučit právo člena na využití možnosti soudního přezkumu rozhodnutí RK ČOV, dá se předpokládat, že důvody pro zrušení rozhodnutí vydaného RK ČOV budou značně limitovány. ●

Mgr. Lukáš Trojan, partner
JUDr. Jiří Janák, advokát
KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.

Poznámka

[1] Podle § 266 odst. 2, druhá věta NOZ platí, že „Nenavrhl-li nikdo vyslovení neplatnosti volby člena rozhodčí komise pro nedostatek bezúhonnosti, platí s výhradou změny okolností, že byla zvolena svéprávná osoba.“

System vnitřní struktury akciové společnosti po rekodifikaci

– dualistická a monistická struktura řídicích orgánů

Dne 1. 1. 2014 nabyl v souvislosti s rozsáhlou rekodifikací soukromého práva účinnosti také zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích, dále též jako „ZOK“), který spolu se zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále též jako „NOZ“) přináší v korporátním právu celou řadu změn. Jednou z novinek, které rekodifikace přináší, je možnost volby systému vnitřní organizace akciové společnosti, a to na tradiční dualistickou strukturu vnitřních orgánů tak, jak jsme ji znali doposud, nebo strukturu monistickou. Zákon o obchodních korporacích tuto možnost, odrážející současný vývoj evropského práva, zakotvuje ve svém ustanovení § 396 a násl.

Dualistický systém je již klasicky tvořen představenstvem a dozorčí radou, kdy jsou klíčové funkce rozděleny mezi tyto dva orgány. Systém monistický je pak založen na principu správy jediným orgánem, jímž je dle českého zákonodárce správní rada, doplněná o statutárního ředitele. Právní úprava monistického systému je tak založena na stejném principu jako úprava evropské společnosti, již zákon také částečně přebírá. Oba systémy mají společné to, že v obou případech zůstává vrcholným orgánem valná hromada, je jí tedy ponecháno výsadní postavení, a to bez ohledu na zvolený systém vnitřní struktury řízení.

Dualistický systém

Jak bylo uvedeno výše, dualistický systém je pro české právo tradiční a nová právní úprava tak převážně vychází z té dosavadní, kdy

je vnitřní struktura společnosti tvořena představenstvem jako výkonným a statutárním orgánem a dozorčí radou jako orgánem kontrolním. Samotná právní úprava představenstva a dozorčí rady tak nedosáhla ve své podstatě zásadních změn.

Představenstvo

Dle ustanovení § 163 a § 164 NOZ statutárnímu orgánu náleží veškerá působnost, kterou stanovy, zákon nebo rozhodnutí orgánu veřejné moci nesvěří jinému orgánu společnosti. Představenstvu tak náleží dle ustanovení § 435 ZOK především obchodní vedení společnosti a právo společnost zastupovat ve všech jejích záležitostech. I nadále je představenstvo voleno valnou hromadou, ledaže stanovy určí, že tak činí dozorčí rada.

Oproti předešlé právní úpravě, která kladla požadavek na minimálně tři členy představenstva, s výjimkou společností s jediným ak-

cionářem, je nová právní úprava co do počtu členů benevolentnější a dle ustanovení § 439 ZOK má představenstvo společnosti tři členy jen v případě, že stanovy neurčí jinak. Má-li představenstvo více jak jednoho člena, zvolí si jako kolektivní orgán svého předsedu, jemuž je dle společného ustanovení § 44 odst. 3 ZOK svěřen v případě rovnosti hlasů rozhodující hlas. Obecně je pak k přijetí rozhodnutí třeba prosté většiny hlasů přítomných členů, ledaže stanovy určí počet vyšší. Každý člen představenstva disponuje jedním hlasem.

Změny zasáhly také délku funkčního období člena představenstva, kdy neobsahují-li stanovy nebo smlouva o výkonu funkce délku funkčního období, platí, že byla pro každého jednotlivého člena sjednána na jeden rok. Stanovy tedy mohou délku funkčního období stanovit zcela odlišně, může tak být sjednáno například i na dobu neurčitou, což dřívejší právní úprava neumožňovala a limitovala sjednanou délku funkčního období maximálně na pět let.

Dozorčí rada

Výrazných změn nedosáhla ani právní úprava dozorčí rady, jakožto kontrolního orgánu, který dozoruje nejen výkon působnosti představenstva, ale dohlíží především na činnost celé společnosti. Volba členů dozorčí rady valnou hromadou zůstává zachována, odpadá však ne příliš oblíbená povinnost volby části členů dozorčí rady zaměstnanci.

I v tomto případě zákon dává zakladatelům společnosti volnou ruku a mohou si ve stanovách sjednat libovolný počet členů dozorčí rady. Pokud tak neučiní, má dle ustanovení § 448 dozorčí rada členy tři. Především právní úprava striktně stanovovala, že dozorčí radu musí tvořit nejméně tři členové s tím, že je-li členů více, musí být jejich počet navíc dělitelný třemi.

Obdobně jako v případě představenstva, tvoří-li dozorčí rada kolektivní orgán, zvolí si ze svého středu předsedu a pro přijetí rozhodnutí je nutná prostá většina přítomných členů. Každý člen dozorčí rady disponuje jedním hlasem, s tím, že i v tomto případě dopadá na předsedu společné ustanovení § 44 odst. 3 ZOK a tento v případě rovnosti hlasů disponuje hlasem rozhodujícím.

I funkční období člena dozorčí rady je upraveno obdobně jako funkční období člena představenstva, a to pouze s tím rozdílem, že zde je zákonná délka funkčního období stanovena na tři roky, není-li sjednáno jinak.

Obecně lze tedy říci, že nový zákon staví svá ustanovení více na dispozitivním charakteru a upřednostňuje vůli zakladatelů obchodních korporací, kterou mohou plně projevit právě v zakladatelských dokumentech.

Za zmínku oproti předešlé úpravě dále určitě stojí změny týkající se složení uvedených orgánů, kdy z dílce ustanovení § 154 NOZ ve spojení s ustanovením § 46 ZOK vyplývá, že členem představenstva i dozorčí rady, jakožto volených orgánů, může být nejen osoba fyzická, ale také osoba právnická. I nadále však zákon zastává dosavadní pojetí, že právnická osoba jedná prostřednictvím k tomu oprávněné fyzické osoby, zpravidla statutárním orgánem. Jak již vyplývá z výše uvedeného, zákon o obchodních korporacích také oproti dosavadní právní úpravě nevylučuje možnost, aby oba uvedené orgány byly například jednočlenné, což jistě ocení především menší subjekty v souvislosti s úsporou nákladů souvisejících se správou společnosti.

Dalším důležitým přínosem je podrobnější úprava smlouvy o výkonu funkce upravující vztah mezi obchodní korporací a členem jejího orgánu, která blíže stanoví práva a povinnosti vyplývající z předmětného vztahu. Nalezneme

ji v ustanovení § 59 až 62 ZOK, oproti předešlé úpravě je tedy mnohem komplexnější. Smlouva o výkonu funkce v případě akciové společnosti, jako společnosti kapitálové, musí mít písemnou formu a musí být schválena nejvyšším orgánem společnosti, tedy valnou hromadou. Důležité je zmínit, že ve smlouvě by měl být sjednán způsob odměňování orgánu společnosti, nestane-li se tak, má se za to, že výkon funkce je bezplatný.

Monistický systém

Obecně lze říci, že v monistickém systému je vnitřní řízení akciových společností založeno pouze na jediném orgánu, který má výkonné členy, pověřené statutární činností a členy pověřené kontrolní činností. Dle českého zákona o obchodních korporacích je však monistický systém představován správní radou doplněnou o statutárního ředitele. Důvodová zpráva ZOK k dělbě monistické struktury uvádí, že statutární orgán je statutární ředitel, s tím, že je připuštěna kumulace funkcí předsedy správní rady a statutárního ředitele a kontrolního orgánem, a ve své podstatě orgánem stěžejním, je správní rada.

Správní rada

Neurčí-li stanovy jinak, má správní rada tři členy a je volena valnou hromadou. Dle ustanovení § 460 odst. 1 ZOK do její působnosti patří jakékoli věci týkající se společnosti, pokud zákonem nejsou svěřeny do působnosti valné hromady. Zde však zákonodárce jaks opomenul zmínit existenci statutárního ředitele společnosti, jemuž dle zákona náleží obchodní vedení společnosti v rámci stanoveném správní radou. Znění tohoto ustanovení tedy není zcela jednoznačné.

Správní rada dále určuje základní zaměření obchodního vedení společnosti a dohlíží na jeho řádný výkon. Členem správní rady i zde může být dle zákonných ustanovení osoba právnická, to však s výjimkou voleného předsedy správní rady, kdy tuto funkci může dle dílce zákona zastávat jen osoba fyzická. Na postavení členů správní rady, jakožto určité období dozorčí rady, se použijí obdobně ustanovení zákona o dozorčí radě.

Statutární ředitel

Statutárnímu řediteli je pak zákonem dle ustanovení § 463 ZOK svěřeno obchodní vedení společnosti s tím, že je povinen řídit se jeho základním zaměřením určeném správní radou. Statutární ředitel je, jakožto nositel obchodního vedení, povinen jednat s péčí řádného

hospodáře a odpovídá za způsobenou újmu obdobně jako členové představenstva. Na jeho postavení se pak přiměřeně použijí zákonná ustanovení o představenstvu. Stejně jako v případě předsedy správní rady, i statutárním ředitelem může být pouze osoba fyzická a vzhledem k tomu, že zákon umožňuje kumulaci funkce statutárního ředitele s funkcí předsedy správní rady, v konečném důsledku tedy může nastat situace, kdy společnost bude řídit jediný člověk jakožto člen správní rady, který zároveň zastává funkci statutárního ředitele.

Poněkud nedostatečně zodpovězenou však zůstává otázka, kdo, resp. který orgán struktury vnitřního řízení statutárního ředitele vlastně do jeho funkce volí, neboť ustanovení § 463 ZOK v odstavci prvním toto světuje do působnosti správní rady, zatímco ustanovení § 421 ZOK stanovující působnost valné hromady, volbu a odvolání statutárního ředitele světuje právě valné hromadě. Jde tedy o přímý rozpor zákonných ustanovení, který staví zakladatele akciových společností do určité právní nejistoty a do budoucna bude nutné, aby se zákonodárce s tímto nějakým způsobem vypořádal.

Závěrem

Z koncepce nového zákona je patrné, že dualistický model zůstává v české právní úpravě stěžejním, což lze dovodit i z dílce ustanovení § 396 odst. 3 ZOK, kde je zakotvena nevyvratitelná právní domněnka, že v případě pochybností platí, že je zvolen systém dualistický. Volba vnitřní struktury společnosti tak není pro její zakladatele obligatorní s tím, že zákon také nevylučuje, aby se za dobu existence společnosti její vnitřní struktura změnila, a explicitně ve svém ustanovení § 397 odst. 1 připouští změnu vnitřního systému, a to prostřednictvím změny stanov.

Monistický systém se tedy určitě dá považovat za výhodný z hlediska zjednodušení organizace společnosti a s tím spojené úspory nákladů. Zda se však mezi českými podnikateli tato novinka dočká obliby, ukáže až sama praxe. Vzhledem k tomu, že tento systém však nemá v českém právu tradici a jeho zákonná úprava není dotvořena judikaturou, lze očekávat, že se budoucích pár let neobejde bez určitých komplikací a výkladových problémů. ●

Mgr. Kateřina Šperková,
advokátní koncipientka
MSB Legal, v.o.s.

Zneplatnil NOZ **staré plné moci?**

V souvislosti s novou civilněprávní úpravou vyvstala v praxi po novém roce již nejedna interpretační potíž. Jedna z nich je spojená s § 441 nového občanského zákoníku (dále jen „NOZ“), konkrétně s jeho druhým odstavcem in fine. Podle tohoto ustanovení totiž platí, že vyžaduje-li se pro právní jednání zvláštní forma, udělí se v téže formě i plná moc. Aktuálně se v advokátní i notářské obci živě diskutuje a argumentuje, jakou formu vyžadují pro konkrétní právní jednání plné moci udělené podle dnes platné a účinné úpravy.

Ačkoliv se výkladové stanovisko č. 12 Expertní skupiny Komise pro aplikaci nové civilní legislativy při Ministerstvu spravedlnosti (dále jen „KANCL“) ze dne 14. 1. 2014 k formě plných mocí k zastoupení před orgánem právnické osoby a k rozhodování jediného spolčenika pokusilo vnést světlo zejména do problematiky formy plných mocí k zastoupení na valné hromadě resp. k rozhodnutí za jediného spolčenika, přičemž v obou případech bylo dovozeno, že plná moc nemusí být udělena formou notářského zápisu, tento závěr není v praxi obecně přijímán a notářskou obcí bývá k rozhodnutí za jediného spolčenika v případě, že vyžaduje formu veřejné listiny, požadována plná moc ve formě notářského zápisu[1].

Otázkou, která s výše uvedeným významně souvisí, je akceptace prostých písemných plných mocí (nesepsaných ve formě notářského zápisu) udělených do 31. 12. 2013, tedy před účinností NOZ a zákona o obchodních korporacích (dále jen „ZOK“), pro právní jednání vyžadující podle stávající právní úpravy formu veřejné listiny. V této souvislosti dovolte následující zamyšlení.

Až do konce minulého roku postačovala zmocnění jediného spolčenika pro přijetí rozhodnutí v působnosti valné hromady obyčejná plná moc (s ověřeným podpisem) a to i v případě, že se rozhodnutí přijímalo ve formě notářského zápisu. Ta samá plná moc však pro toto rozhodnutí v případě, že je přijímán ve formě veřejné listiny, od nového roku podle praxe mnoha notářů nepostačuje. Pro právní jednání vyžadující zvláštní formu tak ve smyslu § 441 odst. 2 in fine NOZ vyžadují tuto zvláštní formu i pro plnou moc.

Dle § 53 odst. 1 zákona č. 358/1992 sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „notářský řád“) odmítne notář provedení požadovaných úkonů, jestliže tento úkon odporuje zákonům nebo dalším obecně závazným předpisům a notářský řád nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Ve smyslu § 55 odst. 1 notářského řádu učiní o tom záznam ve spise, ve kterém uvede důvody odmítnutí, přičemž na žádost klienta sdělí důvody odmítnutí. Pokud má být notářský zápis o právním jednání podkladem pro zápis do veřejného rejstříku, notář ve smyslu § 70a odst. 3 notářského řádu účastníky o nesplnění předpokladů pro sepsání notářského zápisu poučí a notářský zápis sepiše jen v případě, je-li to na něm účastníky požadováno, přičemž kromě jiného uvede, v čem spatřuje nesoulad s právními předpisy, s nimiž soulad právního jednání vyžaduje zvláštní právní předpis.

Zda by byl zápis do veřejného rejstříku na základě tohoto notářského zápisu „s výhradou“

proveden, by pak záleželo na právním posouzení rejstříkového soudu, protože tato výhrada neumožní převést zápis do veřejného rejstříku samotnému notáři. Až do doby, než bude zřejmá praxe soudů v případě notářských zápisů s výhradou v podobě nedostatku formy plné moci je riziko neprovedení zápisu příliš významné na to, aby byl klientům tento postup doporučen.

Z výše uvedeného je zřejmé, že se dostáváme k střetu staré a nové právní úpravy a na tyto případy by měla pamatovat přechodná ustanovení NOZ. Příslušným přechodným ustanovením je podle našeho názoru § 3028 odst. 3 NOZ, podle kterého není-li dále stanoveno jinak, řídí se až na některé výjimky uvedené v odstavci 2 tohoto paragrafu právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, dosavadními právními předpisy. Z toho dovozujeme, že právní poměr v podobě zastoupení na základě plné moci i práva a povinnosti z něho vzniklé (např. právo zastupovat zmocnitele coby jediného spolčenika při přijetí rozhodnutí v působnosti valné hromady) se řídí dosavadními právními předpisy a na základě tohoto ustanovení by notáři měli akceptovat plné moci udělené před 31. 12. 2013 v prosté písemné formě i pro právní jednání vyžadující formu veřejné listiny, jak tomu bylo před nabytím účinnosti NOZ a zákona o obchodních korporacích.

V případech, kdy tyto akceptované nejsou, musí být z § 441 odst. 2 in fine a contrario dovozena nedostatečnost formy plné moci pro dané zastoupení a podle § 582 odst. 1 NOZ konstatovaná neplatnost právního jednání v podobě vystavení této plné moci, ledaže strany vadu dodatečně zhojí. Zda by se mělo jednat o neplatnost absolutní nebo relativní bude záležet na vývoji soudní praxe. V konkrétním případě se dá podle našeho názoru vycházet z konstatování, že požadavek formy veřejné listiny je stanoven na ochranu veřejného pořádku, což ve smyslu § 588 NOZ implikuje neplatnost absolutní. Připustili bychom opačný výklad, pak by bylo možné dospět i k závěru, že se rozhodnutí jediného spolčenika vůbec nemusí činit ve formě notářského zápisu, když následkem nedodržení této formy je pouze relativní neplatnost, k níž se přihlídně pouze, pokud to účastník namítne.

Ať už jde ale o neplatnost absolutní nebo relativní, v obou případech dochází k situaci, kdy se právní jednání v podobě vystavení plné moci platné v době jejího udělení stane po přijetí nové právní úpravy neplatným, co je v rozporu minimálně s požadavkem právní jistoty, ochranou nabytých práv a rovněž přímo retroaktivní. Dovedeno ad absurdum by jakýkoliv nový zákon mohl takto zneplatnit např. dosud platné a účinné kupní smlouvy, tedy

nepřiměřeně zasahovat do soukromoprávních vztahů jednotlivců, ačkoliv nové civilní právo nadále stojí na základech právního státu, jakými jsou požadavek právní jistoty, zákaz přímé retroaktivity i ochrana práv nabytých v dobré víře. Proto se domníváme, že se zákonodárce dané situaci snažil předejít standardním způsobem a to pomocí přechodného ustanovení v § 3028 odst. 3 NOZ, jak je uvedeno výše, a tak by v každém případě zastoupení před orgánem právnické osoby i k rozhodování jediného spolčenika v působnosti valné hromady dle nové právní úpravy měly postačovat prosté písemné plné moci udělené před 31. 12. 2013. ●

**Mgr. David Vosol, M.B.A.,
partner
Mgr. Ondřej Poništiak,
advokátní koncipient
bpv Braun Partners s.r.o.**

bpv BRAUN PARTNERS

Poznámka

[1] S doplněním, že tak tomu bude až do doby, než výše uvedené stanovisko, považováno za příliš účelové a spíše analogická aplikace pravidel pro plnou moc k zastoupení na valné hromadě na plnou moc k přijetí rozhodnutí za jediného spolčenika za nedostatečnou k prolomení § 441 odst. 2 NOZ, potvrdí ve své ustálené rozhodovací praxi české soudy na čele s Nejvyšším soudem.

Nový systém objednávek dle občanského zákoníku?

Obchodní závody prakticky denně vstupují do systému nakupování zboží prostřednictvím automatizovaného systému objednávek a nákupů. Oproti dosavadní právní úpravě ovšem občanský zákoník opouští systém tzv. úplného konsenzu a to může mít pro podnikatele fatální následky. Automatické pokračování stávajících nákupních systémů totiž může za určitých okolností založit u podnikatele odpovědnost za škodu.

Celý problém uvedme na konkrétním příkladu. Prodávající učiní obchodní nabídku zboží s dodací dobou 15 dnů. Kupující jeho nabídku potvrdí, ovšem dodací dobu žádá v délce 13 dnů, protože zboží musí zpracovat a dodat dalšímu svému odběrateli.

Do konce roku 2013 musely strany v kontraktčním procesu přijmout nabídku zcela bez výhrad. To znamená, že jakmile jedna ze stran na učiněnou nabídku odpověděla s dodatkem, nedošlo k uzavření smlouvy, ale ke vzniku zcela nové nabídky. Smlouva tedy vůbec nevznikla (tzv. mirror image rule).[1] Znamenalo to tedy, že ve výše uvedeném případě smlouva nevznikla a kupující by nebyl odpovědný za pozdní dodání zboží.

Tato konstrukce se zdála být autorům NOZ v praxi nežádaná, zejména z iracionálního důvodu napadat neplatnost smlouvy, která byla uzavřena se zcela nepodstatným dodatkem. Tvůrci nového občanského zákoníku se nechali inspirovat v zahraničních úpravách[2] a zakotvili v § 1740 odst. 3 možnost přijetí nabídky s odchylkou, která podstatně nemění podmínky nabídky.

To by tedy mohlo znamenat, že ačkoli prodávající 13denní dobu pro dodání nepotvrdil, mohli by se někteří domnívat, že je uzavřena smlouva s takovou dobou dodání a v případě dodání zboží až 15. dne by došlo k porušení smluvní povinnosti prodávajícího. Jaký je tedy správný přístup?

Okamžik uzavření smlouvy se dle ustanovení § 1740 NOZ váže na účinnost přijetí nabídky. V praxi ovšem není vždy zcela zřejmé, kdy

k samotné akceptaci dochází. Obecně v okamžiku, když jedna ze stran jednoduchým a nepodmíněným souhlasem nabídku přijme[3]. Od 1. 1. 2014 už ovšem neplatí, že přijetí nabídky s odchylkou či dodatkem znamená odmítnutí a vznik nové nabídky.

Smlouva je tak uzavřena v okamžiku přijetí nabídky s dodatkem, pokud ji navrhovatel bez zbytečného odkladu neodmítne. Zde dochází k prolomení zásady: kdo mlčí, nesouhlasí. Naopak se vyžaduje aktivní jednání strany, která nechce být touto pozměněnou nabídkou vázána. V případě pasivity navrhovatele tak dochází ke konkludentní akceptaci a není důvod existenci smlouvy jakkoliv popírat.[4]

Zákon ovšem blíže nespecifikuje pojem podstatné změny nabídky. Inspiraci k výkladu tohoto ustanovení je nutné čerpat z tzv. Vídeňské úmluvy OSN.[5] Zde je uvedeno, že všechny dodatky či odchylky týkající se zejména kupní ceny, jakosti a množství zboží, místa a doby dodání, rozsahu odpovědnosti jedné strany vůči druhé straně nebo řešení sporů, se považují za podstatnou změnu podmínky nabídky. Důvodová zpráva uvádí jako nepodstatnou např. změnu způsobu platby či zabalení[6]. Podle názoru rakouského Nejvyššího soudu (dále jen OGH), zda pojem představuje podstatnou, či nepodstatnou změnu nabídky, závisí především na postupech zavedených mezi stranami, obchodních zvyklostech, chování během předběžného jednání a dalších konkrétních okolnostech jednotlivého případu. Ve věci samé OGH rozhodl, že změny, které jsou příznivější pro navrhovatele, nebude třeba jejich potvrzení a smlouva je tak uzavřena.[7]

Přijetí s dodatkem lze vyloučit již v samotné nabídce, nebo jiným způsobem, který nevzbuzuje

pochybnost. S ohledem na text zákona je možné, aby doložka modifikovaného přijetí byla součástí např. obchodních podmínek. Tímto opatřením lze účelně předejít nežádoucím komplikacím v průběhu kontraktace.

V praxi to tedy znamená, že se v obchodní nabídce užije doložka „Přijetí nabídky s dodatkem nebo odchylkou se vylučuje“ a v takové situaci musí akceptace nabídky zcela odpovídat ofertě, jinak není uzavřena smlouva. Tuto doložku doporučujeme našim klientům přidávat do jejich obchodních mailů, protože je možné, že tuzemská judikatura zaujme odlišný postoj od západní. Může se tedy stát, že soud na výše uvedeném příkladu shledá, že rozdíl dodací doby v délce dvou dnů je nepodstatnou odchylkou od nabídky a smlouva je uzavřena. V takové situaci dojde k porušení smluvní povinnosti prodejce a ten bude objektivně odpovídat za vzniklou škodu.

Je tedy nutné nastavit vnitřní procesy závodů (dříve podniků) na změny, které přicházejí s novým občanským zákoníkem. ●

JUDr. Jakub Dohnal, Ph.D., advokát

Jiří Osizlo, paralegal

DOHNAL PERTOT SLANINA

advokátní kancelář

 dohnal pertot slanina
advokátní kancelář

Poznámky

[1] HULMÁK, Milan. Uzavírání smluv v civilním právu. Vyd. 1. V Praze: C.H. Beck, 2008, str. 129

[2] např. čl. 6:225(2) nizozemského občanského zákoníku (Nieuw Burgerlijk Wetboek, NBW)

[3] § 1732 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

[4] HULMÁK, Milan. Uzavírání smluv podle nového občanského zákoníku. Právní rozhledy 1/2012, s. 25

[5] Článek 19 Úmluvy OSN o smlouvách o mezinárodní koupi zboží (zkr. CISG)

[6] ELIÁŠ, Karel. Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem. Sagit, 2012. str. 712

[7] rozhodnutí Oberster Gerichtshof ze dne 20. 3. 1997, sp. zn. 2 Ob 58/97m

Právní due diligence jako nezbytná součást akvizice

Pojem due diligence zřejmě pochází z roku 1933, v němž byl použit ve federálním zákoně přijatém Kongresem Spojených států amerických – the Securities Act of 1933. Zjednodušeně řečeno tehdy představoval požadavek „náležitě péče“, jejíž dodržení byli za účelem zproštění se odpovědnosti makléři v určitých případech nuceni prokazovat. V průběhu času nicméně došlo k výrazné změně v jeho obsahu v obvyklém smyslu, o němž stručně pojednává následující text.

Úvod do problematiky

V současné době nadepsané sousloví nejčastěji označuje systematický proces, který je hojně využíván především v oblasti fúzí a akvizic (M&A). Due diligence je souhrnem úkonů, které předcházejí realizaci akvizičního záměru určité společnosti. Jeho výsledkem je získání znalostí potřebných pro kvalifikované rozhodnutí o uskutečnění transakce a jejích podmínkách, včetně stanovení adekvátní ceny, a dále předchází vzniku neočekávaných komplikací. Právní due diligence (která není jediným druhem due diligence) je logicky zaměřena na otázky spojené s významnými právními skutečnostmi a okolnostmi konkrétního případu.

Cíl a účel due diligence

Akviziční transakce jsou striktně řízené a kontrolované procedury, jejichž úspěšná realizace závisí mimo jiné na analýze a vyhodnocení rozličných faktorů a vlastností souvisejících zejména s cílovou společností. Je proto pochopitelné, že jednou z posuzovaných oblastí jsou právní poměry v akvizované společnosti a v s ní spojených strukturách panujících. Nejčastěji se jedná o tzv. akviziční due diligence připravované ze strany zájemce o koupi. Due diligence však může být před realizací akvizice zadána rovněž ze strany společníků (akcionářů) prodávané společnosti, případně jejím managementem. Pak bývá označována jako tzv. vendor due diligence[1].

Z právě uvedeného vyplývá, že potřeba provedení právní due diligence vyvstává v případech, v nichž je zapotřebí objektivním způsobem ověřit a vyhodnotit právní stav a kondici určitého subjektu, a to v definovaném období a z konkrétního důvodu. K tomu dochází nezávislou analýzou dostupných informací, důkazů a podkladů, případně jejich dalším získáváním v situacích, ve kterých je zadavatel due diligence v nerovnoměrném postavení s jejich poskytovatelem, ať už z důvodů vnitřní organizace posuzovaného subjektu, či jeho vnější samostatnosti.

Obvyklým cílem due diligence je odstranění nedostatečného množství objektivních informací o prověřované společnosti a nezaujaté ověření faktického stavu, a to nejčastěji v níže uvedených oblastech. K celému procesu přitom největšinou dochází za účelem usnadnění či vůbec umožnění realizace transakce. Jak již totiž bylo nastíněno, výsledkem právní due diligence by měly být závěry poskytující věrný obraz skutečných poměrů v posuzované společnosti. Existují nicméně i alternativní, méně obvyklé případy jejího provádění, jako například pouhá kontrola společnosti bez dalšího transakčního záměru.

Průběh due diligence

Jedním z prvních kroků po alespoň základním porozumění fungování posuzované společnosti je příprava plánu celého procesu, často označovaného jako projekt due diligence. Před jeho následným provedením je zapotřebí definovat posuzované oblasti a vyžádat/získat do nich spadající podklady a informace. Obvykle se jedná zejména o oblast korporátní, pracovněprávní a závazkovou, oblast duševních práv, soudních a jiných řízení či oblast vlastnických práv k movitému a nemovitému majetku společnosti. S tím tedy pochopitelně souvisí již zmíněné vyžádání potřebných dokumentů, přičemž je zřejmé, že due diligence nemůže řádně proběhnout bez součinnosti prověřované společnosti, resp. jejího statutár-

ního orgánu. Právě jejich úkolem je zajištění vytvoření tzv. data roomu s potřebnými podklady na základě jejich seznamu vytvořeného zpracovatelem due diligence v konkrétních oblastech, tzv. check-listu[2].

Následovat může místní šetření neboli on-site fáze probíhající v sídle a jiných objektech subjektu, na jehož posouzení je due diligence zaměřeno. Do zmíněné fáze patří například pohovory se zaměstnanci a managementem či pozorování běžného chodu podniku. Tento krok obvykle umožní doplnění check-listu a tím i zpřesnění výsledných závěrů celé due diligence. Vzhledem k jeho investigativní povaze však není uskutečňován ve všech případech.

Bez ohledu na výše uvedené hlavní fázi due diligence zůstává samotná analýza nashromážděných dat a jejich právní hodnocení, a to mimo jiné s ohledem na platné právní předpisy, vnitřní předpisy a požadavky zadavatele. Vždy je při tom třeba přihlížet alespoň k účelu due diligence či specifickým trhu, na němž cílová společnost působí.

Výsledkem due diligence je závěrečná zpráva popisující a shrnující dosažená zjištění a závěry provedených analýz, a to se zvláštním důrazem na odhalená rizika a nedostatky. Obvyklým požadavkem zadavatele due diligence taktéž bývá předložení doporučení směřujících k eliminaci či zmírnění dopadů případných negativních zjištění.

Závěr

Právní due diligence je klíčovou součástí jakékoliv významné korporátní transakce. Nezřídka bývá taktéž rozdílem mezi finálním neúspěchem a úspěchem. Přestože se jedná o komplikovaný a finančně i časově náročný proces, nelze podcenit jeho přínos a opomenout jeho provedení. Výsledek právní due diligence ve formě zprávy o dosažených závěrech slouží především pro přípravu kvalitní transakční dokumentace včetně smluv, napomáhá k dostatečné úpravě vzájemných garancí či funkčnímu nastavení práv a povinností smluvních stran. V neposlední řadě je také podkladem pro správné stanovení hodnoty cílové společnosti, neboť umožňuje zohlednit její skutečný stav, čímž přispívá k výsledné bilanci akvizice, při jejíž realizaci tak bývá téměř nepostradatelným pomocníkem. ●

Mgr. Vít Kučera
CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o.,
advokátní kancelář

Poznámky

- [1] Srovnej např. SÁDOVSKÝ, S. Právní due diligence při fúzi (akvizici) s důrazem na případné získání dominantního postavení na trhu. 1. vydání. Brno: KEY Publishing s.r.o., 2009. 31 s.
- [2] V této souvislosti považuji za vhodné zmínit nutnost zvážení rozsahu informací, které budou poskytnuty. K tomu doporučuji zajímavý a aktuální článek dostupný na <http://www.epravo.cz/top/clanky/jake-informace-mohou-byt-zpristupneny-pri-due-diligence-spolocnosti-93146.html>.

Dub starý

150 let staré dubové trámy

Až 150 roků staré dubové trámy nařezané na pláty uchovávají vzpomínky v moderní kuchyni, důležitém dějišti rodinných rituálů. Moderní vzhled matného laku zvyrazňuje toto dědictví. Kuchyň však zaujme i svojí funkcí. Tohle pracoviště šikovné hospodyňky nabízí ty nejmodernější spotřebiče, vše potřebné pro vaření, pečení, mytí nebo i pro z příjemné chvíle, dobrou kávou. Aby bylo dílo dokonalé jsou tady ukryté i dvě potravinové skříně. Kuchyň moderní i tradiční, na venkov i do velkoměsta. Kuchyň si zamiluje celá rodina i vaši přátelé, kteří vám ji budou závidět.

NE VŠECHNY PROBLÉMY LZE ROZPOZNAT NA PRVNÍ POHLED.

- Korporátní právo, M&A
- Obchodní právo, smluvní právo
- Právo nemovitostí, stavební právo
- Compliance, kartelové právo
- Podpora a poradenství českým podnikatelům při vstupu na německý trh
- Finanční právo
- Pracovní právo
- Soudní řízení, rozhodčí řízení, mediace
- Duševní vlastnictví
- Nový občanský zákoník – projekty implementace, školení

MY ŘEŠÍME PROBLÉMY DO HLOUBKY!

Advokátní kancelář Ueltzhöffer Klett Jakubec & Partneři je sdružením advokátů, které se vyznačuje obchodním myšlením a podnikatelským přístupem – právě tak, jak je tomu u společností našich klientů. Poskytujeme právní služby v českém, slovenském, německém a anglickém jazyce.

Oznamovat, anebo neoznamovat?

Tato otázka se konkrétně týká problému oznamování trestné činnosti ze strany právnických osob a správná odpověď na ni nemusí být jednoduchá. Právnické osoby se totiž mohou ocitnout v situaci, ve které si budou muset vybrat mezi chováním etickým (a současně právně „správným“) a mezi tím, aby se zachovaly spíše pragmaticky. Bude zde totiž hodně záležet na úhlu pohledu.

Vinu na vzniku této možné schizofrenie zde přitom nese samotný obsah zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. Jak známo, tento zákon obsahuje explicitní výčet několika desítek trestných činů, které mohou být právnickým osobám tzv. „přičteny“. To znamená, že právnické osoby mohou být pro tyto trestné činy přímo stíhány se všemi možnými nepříjemnými následky v podobě uložení třeba i velmi citelných trestů.

Stejný zákon obsahuje institut tzv. „účinné lítosti“, když v ustanovení § 11 uvádí, že trestní odpovědnost právnické osoby zaniká, jestliže dobrovolně upustila od dalšího protiprávního jednání a buď odstranila nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem, anebo škodlivému následku zamezila, nebo škodlivý následek napravila, nebo učinila státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu o trestném činu oznámení v době, kdy nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem, mohlo být ještě odstraněno nebo škodlivému následku trestného činu mohlo být ještě zabráněno. Trestní odpovědnost právnické osoby podle odstavce 1 však nezaniká, spáchala-li trestný čin přijetí úplatku (§ 331 trestního zákoníku), podplacení (§ 332 trestního zákoníku) nebo nepřímého úplatkářství (§ 333 trestního zákoníku).“

Zákonodárce zde tedy tímto způsobem deklaruje, že jeho zájem na trestním postihu příslušného subjektu není nadřazen jeho zájmu na včasném odstranění škodlivých následků vlastního protiprávního jednání. Proto k tomuto jednání vytváří vhodný prostor i všem právnickým osobám, které jsou trestně postižitelné.

V uvedených souvislostech nelze konečně zapomenout ani na to, že trestní zákoník zná trestný čin neoznámení trestného činu (§ 368),

kde najdeme hned několik přičitatelných trestných činů, konkrétně:

- obchodování s lidmi (§ 168 trestního zákoníku),
- zneužití dítěte k výrobě pornografie (§ 193 trestního zákoníku),
- padělání a pozměnění peněz (§ 233 trestního zákoníku),
- neoprávněné opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku (§ 234 trestního zákoníku),
- neoprávněná výroba peněz (§ 237 trestního zákoníku),
- vývoj, výroba a držení zakázaných bojových prostředků (§ 280 trestního zákoníku),
- nedovolená výroba a držení radioaktivní látky a vysoce nebezpečné látky (§ 281 trestního zákoníku),
- nedovolená výroba a držení jaderného materiálu a zvláštního štěpného materiálu (§ 282 trestního zákoníku),
- teroristický útok (§ 311 trestního zákoníku),
- přijetí úplatku (§ 331 trestního zákoníku),
- podplacení (§ 332 trestního zákoníku),
- účast na organizované zločinecké skupině (§ 361 trestního zákoníku).

Aby mohla právnická osoba adekvátně reagovat na jakékoliv protiprávní jednání, musí příslušnou informaci o něm nejprve získat. To předpokládá její schopnost toto jednání včas zaznamenat a současně její schopnost včas posoudit jeho obsah jako jednání protiprávního. Tyto schopnosti se mohou u jednotlivých právnických osob velmi výrazně odlišovat a také otázka posouzení protiprávnosti jednání nemusí být jednoduchá. Jednání může například teprve směřovat k naplnění znaků skutkové podstaty některého trestného činu, případně se jedná teprve o indicie nejrůznějšího druhu.

Nicméně shrnuto :

- 1) Existují desítky trestných činů, pro které mohou být právnické osoby stíhány.

- 2) Právnické osoby mohou jejich včasným oznámením dosáhnout zániku své trestnosti.
- 3) Neoznámení určité množiny přičitatelných trestných činů je již trestné samo o sobě.

Vše co bylo shora uvedeno, je na první pohled z právního hlediska řádně opodstatněné a současně i chvályhodné. Vzájemná kombinace všech těchto ustanovení však ve skutečnosti může u právnických osob vyvolat nemalá dilemata. Konstrukce zákona je bohužel totiž taková, že právnická osoba nemusí mít zcela jasno v tom, jestliže je ve skutečnosti pouze poškozená, anebo jestli je současně – a to na základě téhož skutkového základu – také sama trestně postižitelná. A co hůř, nemusí to být jasné ani orgánům činným v trestním řízení.

V praxi si lze představit situaci, že právnická osoba bude úspěšně detekovat delikt ní jedné některé fyzické osoby, které jí způsobilo škodu. Ve snaze dosáhnout její náhrady a současně i spravedlivého potrestání pachatele proto podá trestní oznámení. Stylizuje se tím sice do role poškozeného subjektu, ale v případě splnění všech zákonných podmínek „přičitatelnosti“ se tím současně sama stává – ať chce nebo ne – také objektem trestního stíhání. Tato reálná paradoxní situace je možná v případě, že bude učiněno takové oznámení o „přičitatelné“ trestné činnosti, které nebude způsobit k tomu, aby vyvolalo v život institut účinné lítosti, vedoucí k beztrestnosti právnické osoby (tj. zejména nebude „včasné“). Je přitom třeba připustit to, že většina trestných oznámení právnických osob asi v praxi takto včasná nebude.

Pokud si právnická osoba bude včas vědoma nebezpečí této svoji podivné dvojrole, její obavy z možných následků zde mohou vést k tomu, že bude velmi váhat s tím, zda trestní oznámení vůbec podávat a může se také snadno přiklonit k názoru, že raději nikoliv. Trestný čin neoznámení trestného činu však už není zařazen mezi těmi, pro které může být právnická osoba stíhána, takže z jejího pohledu zde určitý pragmatismus skutečně vyloučit nelze. Výsledek tedy potom může být ten, že nebude potrestán nikdo. Takže oznamovat nebo neoznamovat? No, jak se to vezme ... ●

JUDr. Jan Vidrna, advokát
Advokátní kancelář Dáňa, Pergl & Partneři

DÁŇA, PERGL & PARTNEŘI
Advokátní kancelář

ZÁKON O MEZINÁRODNÍM PRÁVU SOUKROMÉM. Komentář

Monika Pauknerová, Naděžda Rozehnalová, Marta Zavadilová a kolektiv

Komentář renomovaného autorského týmu je věnován novému zákonu o mezinárodním právu soukromém, který nabyl účinnosti 1. 1. 2014. Představuje úvod do českého mezinárodního práva soukromého a procesního v širším pohledu. Kromě podrobně komentovaných ustanovení nového zákona, včetně související základní literatury a použitelné judikatury, obsahuje přehled dvoustranných a mnohostranných mezinárodních smluv v tomto odvětví a rovněž stručně uvádí předpisy, které jsou součástí evropského mezinárodního práva soukromého, zejména nařízení EU.

První komentář zákona o mezinárodním právu soukromém na trhu!

Vázáno v plátně, cena 1.875 Kč, rozsah 928 stran

Vyšlo
v prosinci
2013

OBČANSKÝ ZÁKONÍK. Komentář I – VI

Jiří Švestka, Jan Dvořák, Josef Fiala a kolektiv

Rozsáhlý komentář nového občanského zákoníku v šesti svazcích!

Nakladatelství Wolters Kluwer pro vás připravilo rozsáhlý komentář, který od ledna 2014 postupně vychází v šesti svazcích: I. Obecná část, II. Rodinné právo, III. Absolutní majetková práva, IV. Dědické právo, V. a VI. Relativní majetková práva.

I. svazek věnovaný obecné části občanského zákoníku vyšel v **lednu 2014**, rozsah tohoto svazku je 1 736 stran.

Další svazky budou vycházet v měsících březnu, dubnu a květnu 2014. Celkový přepokládaný rozsah 8 000 stran.

Cena I. svazku 2.490 Kč

I. sv. vyšel
v lednu
2014

ČASOVĚ

OMEZENÁ NABÍDKA:

Při objednávce všech šesti svazků získáte celý komentář za zvýhodněnou cenu 9.975 Kč!

I. svazek při objednání celého kompletu získáte za cenu 1.992 Kč místo 2.490 Kč, tj. obdržíte slevu 20%

ZÁKON O OBCHODNÍCH KORPORACÍCH. Komentář

Jan Lasák, Jarmila Pokorná, Zdeněk Čáp, Tomáš Doležil a kolektiv

Zákon o obchodních korporacích je základní součástí rekodifikace soukromého práva, která úzce souvisí s novým občanským zákoníkem. Řeší základní podmínky fungování jednotlivých druhů obchodních korporací, strukturu jejich orgánů, odpovědnost jejich členů, vklady a podíly na zisku korporací aj.

Náš komentář jako komplexní pomůcka:

- poskytuje ucelený výklad korporátního práva, včetně nezbytných souvislostí s novým občanským zákoníkem,
- zahrnuje doprovodné předpisy přijaté v rámci rekodifikace,
- doplňuje příslušná ustanovení výkladem daňových a účetních souvislostí,
- přináší informace o souvisejících předpisech, českých i evropských, a odkazy na relevantní odbornou literaturu,
- obsahuje výňatky z důvodové zprávy,
- rozsáhle se věnuje judikatuře použitelné i po nabytí účinnosti nové právní úpravy,
- významně usnadňuje řešení počátečních aplikačních a interpretačních problémů.

Komentář je zpracován vysokoškolskými pedagogy, advokáty a dalšími autory z řad odborníků na korporátní právo. Zaměřuje se na všechny důležité aspekty nové právní úpravy korporací a poskytuje potřebný návod pro orientaci v novém právním prostředí. Je určen pro širokou právníckou a podnikatelskou obec.

Vychází
v březnu
2014

První komentář zákona o obchodních korporacích, který zahrnuje doprovodné zákony a daňové a účetní souvislosti!

S velkým důrazem na judikaturu použitelnou i pro novou právní úpravu!

Objednávejte již nyní a získáte **10%** slevu z vaší objednávky!

Dva rozsáhlé svazky, vázáno v plátně,
cena za oba svazky 2.985 Kč, cca 3 000 stran

K přečinu nebezpečné pronásledování

Nebezpečné pronásledování (neboli stalking) je obsesivní fixací známého nebo neznámého pachatele na určitou osobu, kterou pak obtěžuje systematicky a úporně nevyžádanou a nechtěnou pozorností. Pachatel pronásleduje vyhlédnutou oběť dopisy, telefonicky, SMS zprávami či vtíráním do její blízkosti. Pronásledování může být motivováno údajným nebo skutečným obdivem, náklonností, láskou anebo také zlobou (nenávistí), případně i jinými důvody (psychické poruchy, programový zjištný kalkul aj.). [1]

Za trestný čin bylo pronásledování poprvé označeno ve Spojených státech amerických, v Kalifornii v roce 1990. Od okamžiku zveřejnění tohoto konkrétního trestného činu pak ve Spojených státech amerických vzrostlo procento ohlášených případů. Podobná vzrůstající tendence nastala i v České republice v posledních třech letech. Ačkoli je nebezpečné pronásledování poměrně novým trestným činem, jenž byl do českého právního řádu vtělen až novým trestním zákoníkem č. 40/2009 Sb. účinným od 1. 1. 2010, lze vyhodnotit, že frekvence prověřování jednání s podezřením, že se může jednat o nebezpečné pronásledování, policejními orgány stoupá a mnohé případy také končí u soudu. Pro dokreslení lze uvést

několik případů typického jednání, které bylo předmětem soudního přezkoumání z hlediska naplnění skutkové podstaty přečinu nebezpečného pronásledování. Viz např.:

- jednání, kdy pachatel opakovaně prostřednictvím SMS zpráv a telefonických hovorů vyhrožoval poškozeným ublížením na zdraví, podpálením domu, otrávením studny a zabitím (výhrůžka vystřelením mozku z hlavy a ustřílením hlavy); pachatel vnikal na oplocenou zahradu domu, bouchal na okna, kopal do studny, lezl po stromech a svítil baterkou a laserem do oken a místností domu a na oblast hlavy a očí jednoho z poškozených. [2]
- jednání, kdy pachatel nahlížel přes plot do zahrady domu své bývalé manželky, dlouze a opakovaně zvonil na zvonek, dožadoval se předání dcer dříve než ve stanovenou dobu, sledoval, nečekaně kontaktoval a doprovázel proti vůli poškozenou a fyzicky poškozenou napadl tak, že s ní cloumal, třásl a slovně ji atkoval. [3]
- jednání, kdy pachatel dlouhodobě a záměrně pronásledoval opakovanými mnohočetnými nedůvodnými telefonáty a textovými zprávami, osobním sledováním v místě bydliště, na cestách do bydliště, vyhledáváním v místě zaměstnání a opakovanými kontakty rodinných příslušníků svou bývalou manželku a jejího nového partnera, vyhrožoval fyzickým násilím tomuto partnerovi a útočil vozidlem na bývalou manželku, a to s cílem ji terorizovat, získat nad ní kontrolu a dosáhnout toho, aby se k němu vrátila. [4]
- jednání, kdy pachatel vyhledával osobní kontakt s poškozenou proti její vůli, opakovaně se zdržoval u jejího bydliště a pracoviště, kde se po delší dobu procházel kolem pracoviště poškozené a vyhledával s ní oční kontakt, opakovaně poškozenou sledoval, zdržoval se i před domem a ve společných prostorách domu, ve kterém bydlí sestra poškozené a poškozenou sledoval i na dalších místech; bez povolení vstoupil na souvisle oplocený pozemek, náležející k rodinnému domu, ve kterém bydlela poškozená, a fotografoval si zde umístěná motorová vozidla a zaznamenával jejich identifikátory. [5]

Stalking je významným fenoménem i pro kriminalistiku, neboť může být předzvěstí závažné násilné trestné činnosti. Statistika ukazují, že nejčastěji se oběti pronásledování stává svobodný člověk žijící bez partnera nebo osoba krátce po partnerském rozchodu [6]. Mezi oběťmi, dle očekávání, převažují ženy, avšak co je překvapivé – z hlediska závažnosti stalkingu

jsou za problematičtější útočníky považovány rovněž ženy, a to pro svou systematickosti a cílevědomost. [7]

Pokud se jedná o právní kvalifikaci, je přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b) a c) trestního zákoníku popsán jako jednání, kdy někdo „jiného dlouhodobě pronásleduje tím, že a) vyhrožuje ublížením na zdraví nebo jinou újmu jemu nebo jeho osobám blízkým, b) vyhledává jeho osobní blízkost nebo jej sleduje, c) vytrvale jej prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, písemně nebo jinak kontaktuje, a toto jednání je způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých.“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že k naplnění skutkové podstaty přečinu nebezpečného pronásledování nepostačí dlouhodobé pronásledování ze strany pachatele prováděné taxativně vymezenými formami, nýbrž je zapotřebí, aby toto pronásledování bylo způsobilé vzbudit v poškozeném důvodnou obavu o jeho život či zdraví nebo o život či zdraví osob jemu blízkých.

Společným jmenovatelem těchto vymezených forem jednání je v souhrnu záměr jiného obtěžovat tak intenzivně, že to ohrožuje jeho psychickou a v některých případech i fyzickou integritu, resp. život. Dlouhodobostí je třeba rozumět přinejmenším několik vynucených kontaktů nebo pokusů o ně, které však současně musí být způsobilé vyvolat v poškozeném výše uvedenou obavu. Ojedinelé nebo náhodné projevy, byť jinak nežádoucího chování tyto požadavky nesplňují. Zpravidla se tedy bude jednat o soustavně, vytrvale, tvrdší a systematicky prováděná jednání, vybočující z běžných norem chování, které mohou v některých případech i nebezpečně gradovat. Z klinického hlediska jsou pod stalking zahrnovány jen takové způsoby pronásledování, které představují opakované, trvající nechtěné navazování kontaktů s obětí za použití násilí nebo jiných srovnatelných praktik (vydírání, útisku, apod.), přičemž se zde opakováním rozumí více než 10 pokusů o kontakt a trvajícím obdobím pak nejméně doba 4 týdnů. [8] Za vytrvalý kontakt prostředky elektronické komunikace ve smyslu § 354 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se považuje zejména opakované zasílání nevyžádaných e-mailových zpráv (často s vulgárním nebo agresivním obsahem), zahlcování elektronické pošty nevyžádanými zprávami, záměrná distribuce počítačových virů, opakované vzkazy, nevyžádaná volání jak na mobilní telefon, tak na pevnou telefonní linku apod. [9] Důvodnou obavou o život a zdraví osob blízkých se zde pak rozumí obava objektivně způsobilá vyvolat vyšší stupeň obav, úzkosti nebo jiného tísnivého pocitu ze zla, kterým je na poškozeného působeno, přičemž však není nutné, aby takový pocit v poškozeném skutečně vyvo-

lala. Důvodná obava nemusí vzniknout, ovšem její vznik musí být reálný. Každý případ je třeba posuzovat velmi individuálně, s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem, zejména pak k povaze výhrůžky, k fyzickým i povahovým vlastnostem pachatele ve srovnání s charakteristikami poškozeného, apod. [10] Rozhodující tak přitom bude vždy hledisko subjektivně pocítované újmy poškozeného, byť určitým způsobem objektivizované.

Přečin nebezpečného pronásledování je úmyslným trestným činem, v trestním řízení tak musí být prokazováno, že pachatel jednal v úmyslu svými výhrůžkami, svým sledováním svým kontaktováním, apod. způsobit u poškozené osoby důvodnou obavu o její život či zdraví nebo o život či zdraví osob jí blízkých, nebo kdy by přinejmenším věděl a byl srozuměn s tím, že jí takovou důvodnou obavu svým jednáním může přivodit.

Podstatou předmětného přečinu tak není to, že pachatel skutečně chce poškozeného nebo jemu blízké osoby napadnout, zranit či usmrtit, ale to, že pouze chce, aby z toho měl poškozený strach. [11].

Přečin nebezpečného pronásledování vyžaduje, aby jednání pachatele vykazovalo také určitou povahu a intenzitu. K tomu Nejvyšší soud uvádí: „Společenská škodlivost se odvíjí též od počtu útoků, jimiž se míra výhrůžek a tím i míra obav poškozeného v konkrétní věci stupňovala.“ [11] Obzvláště v přístupu státních zastupitelství při řešení těchto trestných činů je zřetelná určitá tendence klást důraz především na dlouhodobost jednání, a to i poněkud na úkor obsahu samotných výhrůžek viz např. výklad Nejvyššího státního zastupitelství: „...pokud zákon jako obecnou podmínku spáchání tohoto přečinu vyžaduje, aby bylo jednání pachatele způsobilé vzbudit v poškozeném důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život nebo o zdraví osob jemu blízkých, pak tato obava nemusí vyplývat z výslovných výhrůžek pachatele, ale právě z dlouhodobého pronásledování poškozeného. Toto pronásledování v daném případě trvalo téměř dva a půl roku, i když nebylo prokázáno ani obviněnému kladeno za vinu, že by poškozeným výslovně vyhrožoval ublížením na zdraví nebo smrtí..... způsobilost takového jednání vzbudit v poškozeném důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví, nemůže být chápána restriktivně a omezena jen na případy vyhrožování násilím..... není třeba, aby bylo použito k vynucení kontaktu s obětí násilí, stačí její tvrdší obtěžování všudypřítomnou bezprostřední či zprostředkovanou přítomností pachatele.“ [3] V projednávaném případě se však s uvedenými argumenty Nejvyšší soud neztotožnil a zkonstatoval, že jednání obviněného sice naplnilo skutkovou podstatu přečinu nebezpečného

pronásledování ve znaku spočívajícím v tom, že jiného (svou bývalou manželku) dlouhodobě pronásledoval tím, že vyhledával jeho osobní blízkost a sledoval jej, ale nikoli již ve znaku, že by toto jednání bylo způsobilo vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho zdraví a o zdraví osob jemu blízkých. Se závěrem Nejvyššího soudu autor souhlasí a doplňuje, že jinak může být dlouhodobé pronásledování vnímáno poškozenou osobou v případě, že je takto obtěžována jí neznámým pachatelem, než v případě, kdy se jedná o jejího bývalého partnera. V takovém případě nepostačí to, že pachatel vyhledává přítomnost poškozené osoby, byť jí to může být nepříjemné, neboť jeho kontakt sám o sobě obvykle není způsobil v ní vyvolat důvodné obavy. Nýbrž je třeba obzvláště pečlivě hodnotit obsah jejich vzájemné komunikace, resp. výhrůžek pachatele.

Otázkou výhrůžek se pak zabýval Nejvyšší soud např. i ve svém rozhodnutí 8 Tdo 1082/2011, ve kterém uvádí: „V rámci posouzení obsahu výhrůžky u přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. zákoníku je třeba hodnotit okolnosti, za kterých bylo výhrůžky užito. Pronese-li pachatel na adresu poškozené osoby slova, jimiž této osobě hrozí fyzickou likvidací, musí být také objektivně zjištěno, že se zřetelem na konkrétní situaci a osobu pachatele takové vyjádření skutečně odůvodňuje vznik obavy o život poškozené osoby.“ [12]. Jde-li o vyhrožování ublížením na zdraví nebo jinou újmu, záleží vždy na konkrétních okolnostech případu vyhrožování ublížením na zdraví nebo jinou újmu, zejména na tom, jaká byla povaha a nebezpečnost výhrůžek, jak se pachatel při výhrůžkách choval, jaké byly jeho fyzické,

duševní i osobnostní charakteristiky, jak jimi byl zasažen poškozený a jeho širší okolí apod. Výhrůžka musí být provedená nedovoleným způsobem a prostředky, musí být vážně míněna a musí být zaměřena na ublížení na zdraví. [9]. V každém konkrétním případě je vždy třeba hodnotit, jaká byla povaha a nebezpečnost výhrůžek, jak se pachatel při tvrzených výhrůžkách choval, jaké byly jeho fyzické, duševní i osobnostní charakteristiky, jak jimi byla zasažena poškozená osoba a její širší okolí apod. (k tomu např. přiměřeně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2011, sp. zn. 8 Tdo 612/2011). [13].

Autor závěrem podotýká, že pokud se jedná o přečin nebezpečného pronásledování, není možno mnohé jednání pachatele v trestním řízení prokazovat jinak, než svědeckými výpověďmi, a to zejm. výpověďmi poškozené osoby a osob z jejího okolí (příbuzných poškozené osoby, apod.). Nejsou vyloučeny ani případy, kdy vše stojí na jediném přímém důkazu, a to svědecké výpovědi samotné poškozené osoby. V takovém případě je pak třeba obzvláště pečlivě zkoumat věrohodnost takového svědka a zabývat se též tím, zda může mít určitý zájem na tom, aby proti pachateli bylo vedeno trestní řízení. V této souvislosti je třeba mít na paměti, že předmětný trestný čin může být snadno zneužitelný k vyřizování si účtů mezi bývalými partnery. Poškozená osoba může být k podání trestního oznámení pro podezření ze spáchání přečinu nebezpečného pronásledování ze strany bývalého partnera vedena jiným motivem – např. soudní pří o svěření dětí do péče jednoho z rodičů, snahou získat určitý majetek v důsledku vypořádávání společného jmění manželů, hledáním důvodu ospravedlnění před rodinou,

když za rozvratem vztahu s pachatelem stojí právě poškozená osoba, která si našla nového partnera, nebo naopak msta za rozpad manželství, apod.

Před soudem tak někdy končí i případy, ve kterých jednání pachatele nedosahuje takové intenzity, aby je bylo možno hodnotit jako jednání společensky natolik škodlivé, a které by v souladu se zásadou subsidiarity trestní represe vyjádřenou v ustan. § 12 odst. 2 trestního zákoníku měly být řešeny spíše v rámci přestupkového řízení. ●

**Mgr. Jana Čechová Náplavová, advokátka
TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
advokátní kancelář, s.r.o.**

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ
www.iustitia.cz

Poznámky

[1] Čírtková L: Psychologické poznatky k nebezpečnosti pronásledování (stalking). Kriminallistika, 4/2004

[2] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 1363/2013 ze dne 17. 12. 2013

[3] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 872/2013 ze dne 11. 9. 2013

[4] Usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 1300/12 ze dne 3. 9. 2012

[5] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 229/2014 ze dne 9. 4. 2014

[6] Bílý kruh bezpečí. online: http://www.bkb.cz/redaction.php?action=showRedaction&id_categoryNode=292

[7] Dressing, Kuehner, Gass Lifetime prevalence and impact of stalking in a European population. British Journal of Psychiatry, 2005, 187, s. 168–172

[8] Usnesení Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 1378/2011 – 21 ze dne 9. 11. 2011

[9] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1107/2013, ze dne 20. 11. 2013

[10] Šámal, P. a kol. Trestní zákoník 1. § 140 až 241. Komentář 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010 str. 3004 – 3012

[11] Usnesení Nejvyššího soudu č. j. 7 Tdo 1492/2012-17 ze dne 12. 12. 2012

[12] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 1082/2011 ze dne 8. 9. 2011

[13] Usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 612/2011 ze dne 15. 6. 2011

Uživatelsky příjemný online systém, který Vám do spisu vrátí pořádek

Dokumenty z e-mailu i datové
schránky pohromadě

Automatické verzování
a integrace s Microsoft Word

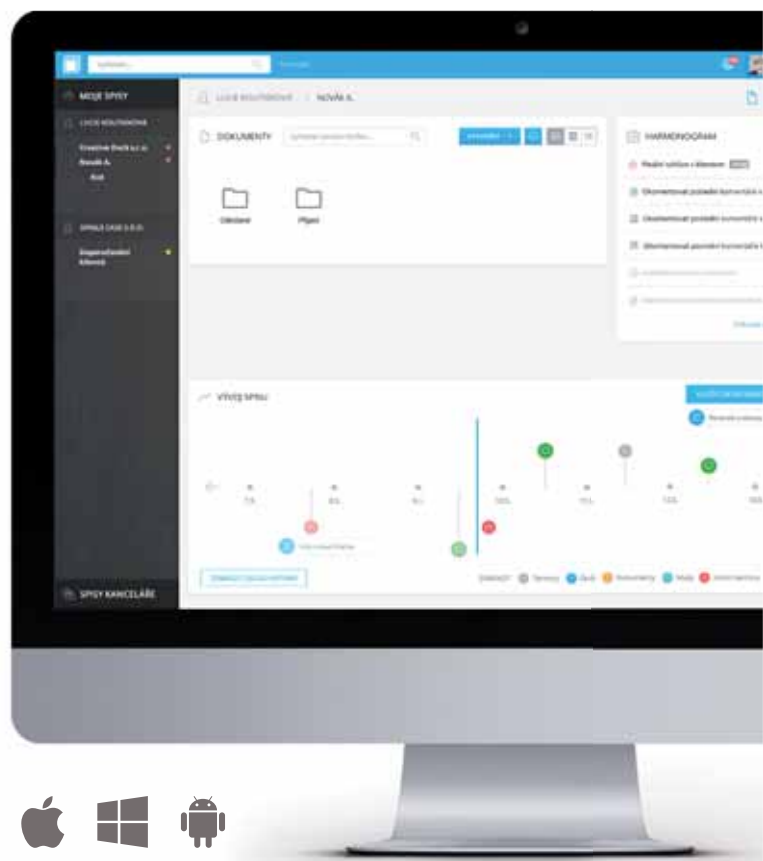
Hlídání úkolů a důležitých
termínů

Fulltextové vyhledávání

Bankovní úroveň zabezpečení
dokumentů

“SingleCase šetří čas mých právníků a mně
peníze. Oproti našemu předchozímu
systému je to obrovský krok kupředu.”

Vratislav Urbášek
URBÁŠEK & PARTNERS

Veřejnoprávní smlouva podle stavebního zákona optikou opomenutého účastníka

Veřejnoprávní smlouvy se na našem území vyskytovaly již za Rakouska-Uherska. Komplexnější obecné úpravy se však veřejnoprávním smlouvám dostalo až v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž nutno pamatovat na to, že s institutem veřejnoprávních smluv se v rámci právního řádu České republiky setkáme i v jiných právních předpisech s tím, že platí *lex specialis derogat legi generali*.

Problematika veřejnoprávních smluv je značně obsáhlá; tento článek se bude věnovat pouze jednomu ze střípků mozaiky problémů, které tento institut s sebou nese, a sice dílčímu problému veřejnoprávních smluv nahrazujících individuální správní akt podle stavebního zákona, a to z optiky opomenutých účastníků.

Úprava veřejnoprávních smluv nahrazujících individuální správní akt podle stavebního zákona

Zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (též jen „stavební zákon“)

upravuje veřejnoprávní smlouvy nahrazující individuální správní akt podle stavebního zákona na dvou místech, a sice v ustanovení § 78a (veřejnoprávní smlouva o umístění stavby, o změně využití území a o změně vlivu užívání stavby na území, která nahradí územní rozhodnutí) a § 116 (veřejnoprávní smlouva o provedení stavby, která nahradí stavební povolení). Podmínkou účinnosti obou těchto

typů veřejnoprávních smluv uzavíraných podle stavebního zákona je splnění povinnosti žadatele, resp. stavebníka zajistit s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou souhlasy osob, které by byly účastníky územního řízení, resp. stavebního řízení, kdyby se toto vedlo. Podle § 85 stavebního zákona jsou účastníky územního řízení žadatel a obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn. Dále jsou účastníky územního řízení vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku na stavbě, jakož i osoby, jejich vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, stejně tak osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis. Účastníci stavebního řízení jsou vymezeni v ustanovení § 109 stavebního zákona, a to pouze pozitivně, na rozdíl od právní úpravy účastníků územního řízení, kdy účastníkem stavebního řízení je pouze a) stavebník, b) vlastník stavby, na níž má být provedena změna, není-li stavebníkem, c) vlastník pozemku, na kterém má být stavba prováděna, není-li stavebníkem, může-li být jeho vlastnické právo k pozemku prováděním stavby přímo dotčeno, d) vlastník stavby na pozemku, na kterém má být stavba prováděna, a ten, kdo má k tomuto pozemku nebo stavbě právo odpovídající věcnému břemenu, mohou-li být jejich práva prováděním stavby přímo dotčena, e) vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo prováděním stavby přímo dotčeno, f) ten, kdo má k sousednímu pozemku právo odpovídající věcnému břemenu, může-li být toto právo prováděním stavby přímo dotčeno, g) osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních právních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí.

Obě ustanovení ohledně účastenství pak nutno vykládat ve světle nálezu Ústavního soudu publikovaným pod č. 96/2000 Sb., kterým Ústavní soud jasně vyslovil, že nelze chápat tyto „sousední“ pozemky pouze jako sousední – „mezující“ pozemky, tj. pozemky, které spolu mají společnou hranici. V každém projednáváním případě je stavební úřad povinen posoudit, kteří z vlastníků pozemků a staveb na nich mohou být vydaným rozhodnutím přímo dotčeni. Tyto pozemky a stavby na nich se potom považují za sousední. Rozsah dotčených pozemků a staveb závisí na charakteru projednávaného záměru a jeho vlivů na okolí.

Lze tedy konstatovat, že předpokladem uzavření veřejnoprávní smlouvy podle § 78a a § 116 stavebního zákona a podmínkou její účinnosti

je bezkonfliktnost, která je vyjádřena i v požadavku podle § 161 odst. 1 ve spojení s § 168 správního řádu na souhlas osob, které by byly jinak účastníky běžného a klasického řízení podle § 85 a § 109 stavebního zákona. Jestliže tyto osoby nevyslovily s veřejnoprávní smlouvou souhlas, nedošlo k naplnění nezbytné zákonné podmínky pro účinnost takové veřejnoprávní smlouvy.

Možnost obrany

Účastníkům, kteří byli ze strany žadatele, resp. stavebníka a potažmo i stavebního úřadu opomenuti, se nabízí domáhat se ochrany svých práv cestou přezkumného řízení, neboť nedošlo k naplnění litery stavebního zákona, či za pomoci institutu podle § 142 správního řádu, tedy domáhat se vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že veřejnoprávní smlouva je neúčinná a právo z ní vyplývající žadateli, resp. stavebníkovi nevzniklo.

Přezkum veřejnoprávních smluv je připuštěn v ustanovení § 78a a § 116 stavebního zákona v doplnění o § 165 správního řádu. Avšak přezkumné řízení má pro dotčené osoby, opomenuté účastníky, velký nedostatek, neboť přezkumné řízení lze zahájit nejpozději do jednoho roku od účinnosti veřejnoprávní smlouvy, přičemž rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne účinnosti veřejnoprávní smlouvy. Dalším ztížením pro uplatnění práv dotčených osob je to, že správní orgán takové řízení může zahájit pouze ex officio, a tedy nelze v konečném důsledku donutit správní orgán, aby takové řízení zahájil, k čemuž inklinuje i bohatá soudní judikatura (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2009, sp. zn. III. ÚS 1315/09, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. Ans 8/2012 – 31). Pokud tedy opomenutí účastníci byli opomenuti ze strany správních orgánů záměrně, pak faktická vymahatelnost zahájení přezkumného řízení pro zcela flagrantní nezákonnost, kterou veřejnoprávní smlouvy trpí, je zcela nulová.

Řízení podle § 142 správního řádu je oproti výše uvedenému přezkumnému řízení iniciováno žádostí, jehož nevýhodou je nutnost prokázání právního zájmu pro uplatnění práv žadatele. Naopak nespornou předností tohoto řízení oproti přezkumnému řízení je, že zde neexistuje lhůta pro jeho iniciaci, a to nezávisle i na existenci právního vztahu, jehož určení má být předmětem řízení. Avšak ani v rámci daného řízení se opomenutý účastník nemusí dočkat napravení protiprávního stavu, když v rámci takového řízení může dojít, ať už z jakéhokoli důvodu, k obstrukčním hrám správních orgánů, v rámci kterých nebude vydáno rozhodnutí, které by mohlo být napadeno žalobou

proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).

Závěr

S ohledem na výše uvedené lze konstatovat, že se veřejnoprávní smlouvy mohou stát v „rukou“ správního orgánu, který nepostupuje plně v souladu s právními předpisy a nerespektuje elementární podmínku bezkonfliktnosti, nebezpečným prostředkem, kterým mohou být někteří, v případě klasického správního řízení zcela řádní, účastníci eliminováni z projednávaného záměru, přičemž však právní řád těmto opomenutým účastníkům neposkytuje vhodné procesní prostředky, kterými by se svého účastenství – a s tím spojených práv – v přiměřené lhůtě domohli. ●

JUDr. Tereza Jelínková,
advokát a společník
Mgr. Linda Havránková,
advokátní koncipient
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK s.r.o.

JELÍNEK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

CÍSAŘ
ČEŠKA
SMUTNÝ

JINÁ DIMENZE ŘEŠENÍ

www.akccs.cz

21let $\frac{1993}{2014}$

LEV VE SVĚTĚ PRÁVA

Advokátní kancelář pracuje na těchto principech:

- vysoká odbornost
- profesní zdatnost
- rychlé, přesné a pružné řešení problémů klienta
- respekt k zákonům
- respekt ke klientům

Praha

Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8

Tel.: 225 000 400

E-mail: recepcepha@hjfcz

Hradec Králové

Resslova 1253/17a, 500 02 Hradec Králové

Tel.: 495 534 081

E-mail: recepcehk@hjfcz

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o., je tradiční česká advokátní kancelář s více než dvacetiletou historií, poskytující právní služby velkým obchodním společnostem, holdingovým uskupením, orgánům státní správy a územně samosprávným celkům. Po dobu své existence si vybudovala pevné místo na českém trhu. Advokátní kancelář má pracoviště v Praze a Hradci Králové, přičemž na poskytování právních služeb a provozu advokátní kanceláře se podílí v současné době okolo 55 pracovníků.

Právní služby jsou nabízeny především na území České republiky, zemích EU a v případě potřeby lze zajistit poskytnutí právní služby i jinde v zahraničí. K tomu slouží aktivní členství kanceláře v nadnárodním sdružení ABL (Alliance of Business Lawyers). Právní služby poskytované advokátní kanceláří nejsou zaměřeny pouze na některé oblasti práva nebo na určitou problematiku, ale jsou poskytovány v celém spektru práva soukromého i veřejného. Profesní tým advokátní kanceláře tvoří významní odborníci, kteří pravidelně publikují v odborných časopisech a působí jako zkušený a aktivní členové v orgánech předních institucí a věnují se přednáškové činnosti, zvláště pro odbornou veřejnost.

HARTMANN

JELÍNEK

FRÁŇA

a partneři

DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. je jednou z doporučených kanceláří v oblasti trestního práva.

VELMI DOPORUČOVANÁ KANCELÁŘ

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o. je jednou z velmi doporučených kanceláří v oblasti trestního práva.

Vykonatelnost pohledávky v insolvenčním řízení – rozhodčí nález

V lednu tohoto roku nabyla účinnosti novela ust. § 191 odst. 2 insolvenčního zákona, podle kterého se v rámci insolvenčního řízení při přezkumném jednání pokládá za vykonatelnou každá přihlášená pohledávka, ohledně které věřitel prokáže, že se stala vykonatelnou nejpozději ke dni rozhodnutí o úpadku. Při přezkumném jednání nelze považovat vykonatelnou pohledávku za nevykonatelnou z důvodů, pro které byla popřena. V pochybnostech rozhodne o tom, zda se pohledávka považuje pro účely jejího přezkoumání za vykonatelnou, do skončení přezkumného jednání insolvenční soud. Učiní tak usnesením, které se nedoručuje a proti němuž není přípustný opravný prostředek.

Uvedené je realizací věřiteli dovolávaného posílení jejich právní jistoty, aby posouzení, zda pohledávka bude popřena jako vykonatelná, nebylo ponecháno na libovůli insolvenčního správce, a aby bylo postaveno najisto, že konečné posouzení, zda se pohledávka přezkoumává jako vykonatelná, bylo v rukou insolvenčního soudu (stejně důvodová zpráva k revizní novele).

Pochybnosti o vykonatelnosti pohledávek se v praxi týkají především (ne-li výhradně) rozhodčích nálezů, když málokterý správce přezkoumá pohledávku jako nevykonatelnou, je-li doložena pravomocným rozhodnutím soudu. V tomto příspěvku si však dovoluji polemizovat již s tím, zda pohledávku přiznanou rozhodčím nálezem vůbec jako vykonatelnou do insolvenčního řízení přihlásit lze a již nyní mohu prozradit, že dle mého názoru nelze.

V insolvenčním řízení se vykonatelnost pohledávky prokazuje veřejnou listinou (§ 177 insolvenčního zákona). To znamená, že samo o sobě nestačí, že pohledávka vykonatelnou je, ale musí to být v insolvenčním řízení ještě zjištěno. Uvedená skutečnost se prokazuje veřejnou listinou.

Odpověď na otázku, co jsou veřejné listiny, nabízí ust. § 134 o.s.ř., podle kterého jde o listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními předpisy prohlášeny za veřejné.

Rozhodce ani rozhodčí soud není soudem České republiky ani jiným státním orgánem[1]. Veřejnou listinou pak již může být jen listina, která je zvláštními předpisy za veřejnou prohlášena. V posuzovaném případě by takovým předpisem byl zákon o rozhodčím řízení, avšak ani jeho ust. § 28 odst. 2[2] není takovou normou, přestože se jí na první pohled může zdát, a nemůže tak zakládat charakter rozhodčích nálezů jako veřejných listin. Citované ustanovení toliko stanoví, že doručené rozhodčí nálezy nabývají účinků pravomocného soudního rozhodnutí, a jsou soudně vykonatelné. Není zde však explicitně (jak ust. § 134 o.s.ř. předpokládá) uvedeno, že by (pravomocný) rozhodčí nálezy byly veřejnou listinou. Pouze stanoví, že na jeho základě lze vést výkon rozhodnutí (exekuci). Nelze proto směřovat pojmy „exekuční titul“ a „doložení vykonatelnosti pohledávky v insolvenčním řízení“. Výčet „veřejných listin“ je pak třeba vzhledem k jejich specifickému charakteru, a vzhledem k možným důsledkům v insolvenčním řízení, pojmut restriktivně, když toliko zákon může stanovit (a to výslovně), která listina veřejnou je, a která nikoliv. Takový seznam nelze libovolně rozšiřovat výkladem.

Možnost doložení vykonatelnosti pohledávky rozhodčím nálezem připouští všechna komentářová literatura, aniž se však vypořádává s tím, proč tomu tak je. Pouze Kozák[3] uvádí, že „doložení vykonatelnosti pohledávky znamená, že věřitel k přihlášce pohledávky doloží některý z titulů uvedených v § 274 o.s.ř., a to...c) vykonatelné rozhodnutí rozhodčích komisí a smír jimi schválený.“ Tento seznam exekučních titulů, způsobilých vést na jejich základě exekuci, však nelze pro insolvenční řízení použít již proto, že to zapovídá poslední věta ust. § 7 insolvenčního zákona, podle které se ustanovení (o.s.ř.) týkající se výkonu rozhodnutí nebo exekuce použijí přiměřeně jen tehdy, jestliže na ně insolvenční zákon odkazuje, tak tomu však v daném případě není.

Stejného názoru, jako komentářová literatura, je i konstantní judikatura Nejvyššího soudu ČR, naposledy v pečlivě zdůvodněném rozsudku ze dne 31.7.2013, sp. zn. 29 Cdo 392/2011, kde se Nejvyšší soud dovolává ust. § 28 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení, podle kterého rozhodčí nálezy nabývají dnem doručení účinku pravomocného soudního rozhodnutí a je soudně vykonatelný. Jde-li o odkaz na soudní vykonatelnost, tak již bylo uvedeno výše, že není-li výslovný odkaz i v insolvenčním zákoně, tak

mám za to, že taková norma se použít nemůže (není na ni insolvenčním zákonem odkázáno). Ani důvodová zpráva k insolvenčnímu zákonu či k jeho revizní novele rozhodčí nálezy nezmiňuje.

Jde-li o obdobné účinky jaké má pravomocné soudní rozhodnutí (které veřejnou listinou je), tak ani taková norma není způsobilá rozhodčí nálezy prohlásit za veřejné listiny, a to ani analogicky. Podobný vztah veřejné listiny a obdobných účinků jiné listiny byl řešen v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 10. 2012, sp.zn. 21 Cdo 3461/2011, který byl navržen k publikaci ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek. V posuzovaném případě byl řešen vztah prohlášení advokáta o pravosti podpisu a veřejné listiny. V řízení bylo namítáno, že má-li uvedené prohlášení stejné účinky jako „úřední ověření podpisu“, které veřejnou listinou je, musí být veřejnou listinou i zmiňované prohlášení advokáta. K tomu však Nejvyšší soud ČR uvedl, že:

„I když prohlášení advokáta (advokátního koncipienta) o pravosti podpisu, které má předepsané náležitosti, má stejné právní účinky jako úřední ověření podpisu vyžadované zvláštními právními předpisy, nejde z pohledu § 134 o.s.ř. o veřejnou listinu. Tato prohlášení nevystavují soudy (jiné státní orgány) ČR a ani zvláštní právní předpisy, tj. zákon o advokacii či jiný právní předpis, je neprohlásily za veřejnou listinu. V případě, že právní předpisy vyžadují, aby byl podpis fyzické osoby „úředně ověřen“, lze tedy takovému požadavku vyhovět nejen legalizací provedenou notářem nebo orgány uvedenými v § 3, 4, 5 zákona č. 21/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů; „úřední ověření podpisu“ může být nahrazeno prohlášením advokáta (advokátního koncipienta) o pravosti podpisu, které má sice – z pohledu zvláštních právních předpisů uvedených v § 25a odst. 1 AZ – stejné právní účinky jako jimi vyžadované „úřední ověření podpisu“, nejedná se však – na rozdíl od ověřovacích doložek notářů nebo ověřovacích doložek učiněných ověřovacími osobami u krajských úřadů, obecních úřadů a újezdních úřadů – o veřejnou listinu ve smyslu § 134 o.s.ř.“

Pro prokazování vykonatelnosti přihlašovaných pohledávek byla jiná situace v řízeních podle zákona o konkursu a vyrovnání, kde má současná insolvenční judikatura zřejmě své kořeny. Podle ust. § 20 odst. 2 zákona o konkursu a vyrovnání jde-li o pohledávku vykonatelnou, je třeba to prokázat listinou opatřenou potvrzením o její vykonatelnosti (srov. s odlišným zněním citovaného ust. § 177 insolvenčního zákona – „prokazuje veřejnou listinou“). Jinými slovy za staré právní úpravy vykonatelnost přihlašované pohledávky rozhodčím nálezem prokázat šla.

Z uvedeného dle mého názoru plyne, že je-li vykonatelnost pohledávky věřitelem odvozována od rozhodčího nálezu, tak za stávající právní úpravy taková pohledávka nemůže být do insolvenčního řízení jako vykonatelná přihlášena, resp. tak nemůže být na přezkumném jednání přezkoumána, třebaže jinak k jejímu vymození exekuci naříditi lze. ●

Tomáš Jirmásek

Poznámky

- [1] srov. usnesení Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 174/02 ze dne 15. 7. 2002 a sp. zn. III. ÚS 32/06 ze dne 20. 7. 2006
- [2] Ust. § 28 odst. 2 zákona o rozhodčím řízení: Rozhodčí nálezy, které nelze přezkoumat podle § 27, nebo u něhož marně uplynula lhůta k podání žádosti o přezkoumání podle § 27, nabývá dnem doručení účinku pravomocného soudního rozhodnutí a je soudně vykonatelný.
- [3] Mgr. Jan Kozák in Insolvenční zákon a předpisy související: komentář / Jan Kozák a kolektiv – 2. vydání – Praha : Wolters Kluwer ČR, 2013, str. 437

Advokátní kancelář

Naše služby:

Korporátní a komerční právo

M&A

Finanční restrukturalizace

Cenné papíry

Smluvní agenda

Sporná agenda

Problematika hospodářské soutěže

Nemovitostní a stavební právo

Duševní vlastnictví

MSB Legal, v.o.s.

Bucharova 1314/8
158 00 Praha 5

Tel.: +420 251 566 005

Fax: +420 251 566 006

E-mail: paha@msblegal.cz

www.msblegal.cz

Advokátní kancelář MSB Legal, v.o.s. poskytuje komplexní právní služby podnikatelským subjektům, včetně společností s výlučnou či částečnou zahraniční majetkovou účastí. Ačkoli většinu agendy kanceláře tvoří problematika související s podnikáním, poskytujeme právní služby také nepodnikajícím fyzickým i právnickým osobám, převážně z oblasti občanského, pracovního a správního práva. Své služby poskytujeme v českém, anglickém a francouzském jazyce.

Pojďte s námi!

skutky naděje

„Skutky naděje 2014“ – je již sedmým ročníkem unikátního projektu, který svým rozsahem, aktivním přístupem pořadatelů a hlavně samotných účastníků, se řadí k nejmasovějším humanitárním a charitativním akcím v celé republice.

Projekt svými aktivitami oslovuje širokou veřejnost a všechny společenské vrstvy. Právě propojení různých společenských vrstev a jednotlivých odvětví sportovních i nesportovních aktivit je jednou z hlavních předností tohoto projektu.

Projekt Skutky naděje přispívá:

- a) na boj proti rakovině
- b) na podporu volnočasových aktivit mládeže, hendikepovaných a geneticky nemocných dětí

Více informací o projektu naleznete na www.skutkynadeje.cz

Generální partner

Hlavní partner

Partneři

AUREOLE

FUSION RESTAURANT & LOUNGE

Gity

Kristián

Amateur agentura

viscon

REAL ESTATE GROUP

Dusák

INTERIORS

PROFILUX

EXTERIOR STYLING

PRIMA POL

PRIMA POL

SECURITAS

lepovar+

lepovar+

TOYOTA

MATERIAL HANDLING

lucis.

RANDA HAVEL LEGAL

RAVNÍČEK & ŠTOLCER, s.r.o.

Mediální partneři

Žena.cz

Žena.cz

FORGOLF

LUXURY

LUXURY

HATRICK

FOTBALOVÝ MAGAZÍN

epravo.cz

Hlavní organizátor

LEVITY®

Levity, a.s., Na Pankráci 14, 140 00 Praha 4
e-mail: info@levity.cz, www.levity.cz

Změny v postavení věřitelů po novele insolvenčního zákona – skutečně k lepšímu?

Od 1. ledna 2014 byl zákonem č. 292/2014 Sb. novelizován insolvenční zákon. Tato rozsáhlá novela přináší mimo jiné řadu změn, jejichž pomocí by měl být lépe naplňován účel zákona, tedy co nejvyšší uspokojení nároků věřitelů. Zda tomu tak skutečně bude, ukáže nejspíše až praxe. Již nyní je však možno vyslovit určité pochybnosti.

Novela během své přípravy prošla širokou veřejnou konzultací, jejímž účelem bylo prostřednictvím dotazníků zjistit dosavadní zkušenosti adresátů s novým insolvenčním řízením. Měla by tak odrážet potřeby praxe a přinést důležité změny k lepšímu. Z hlediska věřitelů k těmto změnám patří zejména

upřesnění sankcí v případě přihlášení pohledávky následně zjištěné v nižší výši, úprava lhůt pro přihlášení pohledávky, úprava ustanovení o oddlužení a společné oddlužení manželů, upřesnění postupu při souběhu exekučního a insolvenčního řízení, možnost věřitelů rozhodovat o obsazení statutárního orgánu dlužníka v případě věřitelské reorganizace a zpřesnění ustanovení o pokynech věřitelů při správě ma-

jetku. Jak se k těmto okruhům zákonodárce postavil je rozebráno na následujících řádcích.

Rozpor ve výši přihlášené a zjištěné pohledávky

V případě přihlášení pohledávky následně zjištěné v nižší než přihlášené výši dosud bez-

výjimečně platilo, že pokud zjištěná výše přihlášené pohledávky činí méně než 50 % přihlášené částky, pak se k přihlášené pohledávce nepřihlíží. V souladu se zásadami dosavadní judikatury dochází u tohoto ustanovení k jeho zmírnění. Ustanovení se nepoužije v případě, kdy rozhodnutí insolvenčního soudu nebylo možno předvídat, tedy např. byla-li výše přihlášené pohledávky určena znaleckým posudkem nebo využil-li soud svého moderačního práva. Stejného účinku může věřitel dosáhnout tím, že vezme účinně zpět část přihlášené pohledávky dříve, než dojde k jejímu pravomocnému popření. Tak může věřitel sám korigovat rozsah svých přihlášených nároků, což zákonodárce upřednostňuje před automatickým uplatňováním sankcí. Zároveň však stále platí ustanovení, které výše popsaný postup, resp. jeho účinky, značně limituje. Nebyla-li totiž pohledávka přihlášena v dobré víře nebo učinil-li věřitel v insolvenčním řízení úkon, který zhoršil nebo mohl zhoršit postavení jiného věřitele, k vyloučení výše zmíněných sankcí nedojde. Jak budou tyto mantinely úzké či široké, ukáže až soudní praxe, neboť zákon se problematikou dobré víry či potenciálně škodlivých úkonů věřitele vůči jinému věřiteli blíže nezabývá.

Úprava lhůt a změny v úpravě oddlužení

Novela upravuje lhůty pro přihlašování pohledávek nově jako fixní, neboť insolvenční soudy v praxi rozpětí lhůt nevyužívaly a nezřídka určovaly lhůtu na její spodní hranici 30 dnů. Nově lhůta pro přihlašování pohledávek činí v případě oddlužení 30 dnů (dosavadní spodní hranice), v ostatních případech pak 2 měsíce. To dává věřitelům více času povšimnout si pro ně zásadních informací v insolvenčním rejstříku. Problémem samozřejmě zůstává, že ne každý věřitel insolvenční rejstřík ohledně všech svých dlužníků monitoruje. Přinejmenším v případě významných dlužníků však toto doporučujeme nepodceňovat. Jako nevýhoda naopak může být vnímáno nutné prodloužení insolvenčního řízení.

Novela dále v souladu s dosavadními judikaturními závěry blíže specifikuje okruh osob, které mohou insolvenčnímu soudu navrhnout, aby jejich úpadek řešil oddlužením. Tento návrh může výslovně podat každá fyzická osoba, která nemá dluhy z podnikání (tedy i podnikatel) a právnická osoba, která podle zákona není považována za podnikatele a současně nemá dluhy z podnikání. Jak již bylo uvedeno výše, jelikož k těmto závěrům došel ve svých usneseních opakovaně Nejvyšší soud již v minulosti, nejedná se v zásadě o novinku, nýbrž o zakotvení dosavadní praxe s cílem posílení právní jistoty. Judikatura se rovněž široce za-

bývá oddlužením fyzických osob – manželů, avšak zde je již pro složitost této problematiky potřeba jejího legislativního zakotvení naléhavější. Nově se tedy zavádí institut společného oddlužení manželů, který spočívá v tom, že manželé podají společný návrh na povolení oddlužení s výslovným souhlasem, aby všechny jejich majetek byl pro účely schválení oddlužení zpeněžením majetkové podstaty považován za společné jmění manželů. Po dobu trvání insolvenčního řízení jsou manželé považováni za jednoho dlužníka, přičemž pro podání společného návrhu je rozhodující existence manželství ke dni zahájení tohoto řízení. Pokud je insolvenční návrh podán jen jedním z manželů, jsou v insolvenčním řízení řešeny pouze jeho dluhy. Pro věřitele je při společném oddlužení manželů výhodou, že je od počátku jasné, jaká majetková podstata bude postihována.

Úpadek vs. exekuce

Jelikož prioritou zákona není co největší uspokojení nároků pouze jednoho věřitele, nýbrž poměrné uspokojení co nejširšího okruhu věřitelů, vyvstala rovněž potřeba lépe vymezit vztah úpadečného a exekučního práva. Výkon rozhodnutí či exekuci postihující majetkovou podstatu, lze naříditi, nelze jej však provést. V opačném případě by mohlo dojít k narušení principu poměrného uspokojení věřitelů. Důležité je rozlišovat mezi nařízením a prováděním exekuce, proto zákon nově výslovně stanoví, že „Úkonem, jímž se provádí výkon rozhodnutí nebo exekuce, není úkon učiněný k zajištění dlužnickova majetku pro účely jeho postižení takovým výkonem rozhodnutí nebo exekucí.“ Toto důvodová zpráva demonstruje na následujícím jednoduchém praktickém příkladu výkonu rozhodnutí srážkami ze mzdy nebo jiného příjmu povinného: „Od okamžiku zahájení řízení do rozhodnutí o způsobu řešení úpadeku dlužníka lze (coby součást úkonů spojených s nařízením výkonu rozhodnutí) nadále provádět srážky z dlužnickovy mzdy, tyto prostředky však nelze vyplatit oprávněnému (v tomto ohledu by již šlo o provedení výkonu rozhodnutí).“ [1] Tímto ustanovením je v souladu s dosavadní judikaturou potvrzena prioritizace insolvenčního řízení, tedy zájem na kolektivním řízení před individuálním.

Další oprávnění pro věřitele

V případě řešení úpadeku reorganizací na základě návrhu podaného věřitelem dochází k posílení kontrolních oprávnění věřitelů, neboť v takovém případě je věřitelskému výboru nově dána možnost rozhodovat o obsazení statutárního orgánu a dozorčí rady dlužníka. V ostatních pří-

padech zůstává stejná úprava jako dosud, tedy právo jmenovat nebo volit a odvolávat členy statutárního orgánu a dozorčí rady dlužníka je i po rozhodnutí o povolení reorganizace zachováno valné hromadě nebo členské schůzi dlužníka.

Obecně pak došlo ke zpřesnění ustanovení o pokynech věřitelů při správě majetku v tom smyslu, že nyní již insolvenčnímu správci neudělují tyto pokyny všichni zajištění věřitelé společně, ale je-li zajištěných věřitelů více, uděluje pokyny ten zajištěný věřitel, jehož pohledávka se uspokojuje ze zajištění jako první v pořadí.

Závěr

Je zřejmé, že novela přináší celou řadu větších či menších změn, z nichž některé jsou pouze dílčími upřesněními současného stavu, jiné normativně zohledňují stávající soudní praxi. Nakolik budou tyto změny přínosné, záleží ve značné míře kromě rozhodování soudů také na samotných věřitelích, kterým novela dala řadu užitečných nástrojů, jež mohou využívat.

Pružnost a transparentnost úpravy insolvenčního řízení, která je jedním z cílů novely, je však důležitá nejen pro osoby, které se již nalézají v postavení dlužníka či věřitele. V širším měřítku se dotýká každého z nás, jelikož ovlivňuje tržní prostředí a umožňuje tak investorům i domácnostem lépe hodnotit rizika spojená s postavením věřitele, do kterého se lze nejen v obchodních vztazích dostat velmi snadno. ●

Mgr. Alena Šichová,
advokátní koncipientka
Dvořák Hager & Partners,
advokátní kancelář, s.r.o.

dvořák || hager & partners
advokátní kancelář

Poznámka

[1] viz důvodová zpráva k bodu 64 sněmovního tisku 929/0 Poslanecké sněmovny 2010-2013, s. 126. Dostupný na www.epravo.cz/top/clanky/zmeny-v-postaveni-veritelu-po-novele-insolvenčního-zákona-skutecne-k-lepsi-mu-93876.html

ČERMÁK a spol.

advokátní a patentová kancelář
law and patent office

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol. patří k největším a nejuznávanějším v České republice. Poskytujeme komplexní právní služby podnikatelské sféře i jednotlivcům. Specializujeme se především na právo průmyslové, na problematiku ochrany duševního vlastnictví a na obchodní právo v nejširším slova smyslu.

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol. je velmi často vyhledávána domácí i zahraniční klientelou, čemuž každoročně odpovídá její umístění v prestižním přehledu The European Legal 500, průvodci světem advokátních kanceláří, který je široce respektován pro svou nezávislost a objektivitu. V oboru průmyslového práva a jiného duševního vlastnictví advokátní kancelář Čermák a spol. pravidelně zaujímá přední místa v oborech rozhodování sporů, obchodní právo a právo společností.

Společnost Čermák a spol. získala v letech 2010, 2011 a 2012 cenu „IP Law Firm of the Year“, udělovanou Managing Intellectual Property, pro Českou republiku a cenu „Právnícká firma roku 2010 a 2011 v oblasti duševního vlastnictví“ a „Právnícká firma roku 2011 v oblasti práva informačních technologií“ udělovanou společností EPRAVO.CZ, akciová společnost.

Advokátní kancelář Čermák a spol. poskytuje veškeré právní služby nejen v rámci České republiky, ale i na Slovensku a na evropské úrovni (zejména zastupování před Evropským patentovým úřadem a Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu). Většina klientů především v oblasti průmyslových práv využívá výhod vyplývajících ze zastupování jedinou kancelář v obou zemích. Centrální evidenci převzatých kauz vede pražská kancelář, která v takových případech obvykle zajišťuje i styk s klienty.

Své právní služby poskytujeme v českém, slovenském, anglickém, německém a francouzském jazyce.

Advokátní a patentová kancelář Čermák a spol. | Elišky Peškové 15 | 150 00 Praha 5 |
| tel.: +420 296 167 111 | fax: +420 224 946 724 | e-mail: intelprop@apk.cz |

www.cermakaspol.cz

MÁTE PRÁVNÍ PROBLÉM?

VYŘÍDÍME ZA VÁS!

UHRADÍME NÁKLADY!

A UŠETŘÍME VÁŠ ČAS!

VAŠE CESTA K PRÁVU!

D.A.S. pojišťovna právní ochrany a.s.

BB Centrum, budova β,

Vyskočilova 1481/4, 140 00 Praha 4

Bližší informace naleznete na www.das.cz nebo volejte **800 10 55 10**

The legal protection insurer of **ERGO**

Ochranu společné domácnosti nelze při uzavírání smluv podceňovat, hrozí jejich zneplatnění

Pokud vlastník bytu nebo domu hodlá svou nemovitost, kterou obývá společně se svou rodinou nebo manželem či manželkou, prodat, jinak zcizit či pronajmout nebo zatížit právem třetí osoby, rozhodně by se měl nejprve vypořádat s povinností kladenou mu v ustanovení § 747 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku („NOZ“) (oddíl Manželské majetkové právo). Lze rozhodně doporučit, aby tato otázka byla vypořádána v předmětné písemné smlouvě. V opačném případě riskuje zneplatnění takového právního jednání. Podobně je tomu v případě společného nájmu manželů.

Nový občanský zákoník přinesl řadu ustanovení, která lze považovat za problematická co do jejich formulace či výkladu. Nicméně § 747 NOZ je poměrně jasný a lehce srozumitelný. Lze sice polemizovat nad jeho věcným obsahem, nicméně toto není účelem tohoto krátkého článku.

Cílem autora je pouze upozornit čtenáře na znění § 747 NOZ a rizika s touto normou spojená. Úmysl zákonodárce je zřejmý. Zákon má chránit rodinu, případně druhého z manželů, kteří žijí v domácnosti, která se nachází v bytě či domě, jehož vlastníkem je pouze jeden z manželů. Chránění jsou před změnou, která by mohla narušit bydlení rodiny. Takovou změnou může být jakékoliv zcizení nemovitosti (prodej, darování) nebo jiná forma zatížení (nájem, věcná břemena omezující nepřiměřeně chod domácnosti apod.). Podle zákona se toto ustanovení vztahuje pouze na ty domy a byty, kterých je k bydlení manželů nebo rodiny nezbytně třeba. V takových případech se vlastník musí zdržet všeho a předejít všemu, co může bydlení znemožnit nebo ohrozit.

Toto omezení neplatí, pokud vlastník získal souhlas druhého manžela nebo pokud těmto

osobám zajistil po všech stránkách obdobné bydlení.

Podle důvodové zprávy k NOZ „se jedná o standardní ochranná ustanovení, která ve své výslovné zákonné podobě dosud scházela. Záměrně zde není řečeno nic o ochraně dobré víry třetí osoby: je zde na místě chránit rodinu, resp. její jednotlivé členy, a to popřípadě i před jejich vlastním jednáním. Případná ochrana třetí osoby bude spočívat pouze ve standardních prostředcích.“

Odstavec druhý § 747 pak uvádí cit.: „Jedná-li manžel bez souhlasu druhého manžela v rozporu s odstavcem prvním, může se tento manžel dovolat neplatnosti takového právního jednání.“. Riziko této relativní neplatnosti je podstatou tohoto článku.

Podobně je tomu v případě, kdy mají manželé společné nájemní právo k bytu, ve kterém žijí se svými dětmi, a jeden z manželů se rozhodne bez písemného souhlasu druhého manžela tento nájem ukončit. I zde se může druhý manžel dovolat neplatnosti takového právního jednání.

Je tedy na místě vypořádat se s touto otázkou před jakýmkoliv zcizováním nebo jiným nakládáním s nemovitostí, jejíž součástí je právě

daná domácnost. A lze rozhodně doporučit, aby se vlastník takové nemovitosti s tímto ustanovením dostatečně vypořádal také v rámci daného právního jednání, ať už se jedná o kupní smlouvu, darovací smlouvu, nájemní smlouvu nebo jinou formu právního jednání. ●

Mgr. Jiří Klega, advokát
Jakovidis|Klega|Partners
advokátní kancelář

JAKOVIDIS | KLEGA | PARTNERS
advokátní kancelář | Attorneys at Law

Veřejný pořádek a absolutní neplatnost právního jednání

V důsledku nedávné rekodifikace soukromého práva byl do českého právního řádu převzat institut tzv. vnitřního veřejného pořádku. Tento pojem se v textu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník („OZ“), vyskytuje v zásadních souvislostech, kdy zejména představuje jeden z důvodů pro absolutní neplatnost právního jednání (§ 588 OZ) a pro zrušení právnické osoby (§ 172 OZ). Veřejný pořádek však zákonodárcem nebyl v důvodové zprávě k OZ blíže vymezen, což s ohledem na možné důsledky nepřispívá právní jistotě. Cílem tohoto příspěvku je proto popsat pojem veřejného pořádku, definovat jeho funkce a nastínit možný dopad jeho aplikace.

Veřejný pořádek a jeho funkce v OZ

S pojmem veřejného pořádku se setkáváme již v § 1 odst. 2 OZ, podle něhož „nezakazuje-li to zákon výslovně, mohou si osoby ujednat práva a povinnosti odchylně od zákona; zakázána jsou ujednání porušující dobré mravy, veřejný pořádek nebo právo týkající se postavení osob, včetně práva na ochranu osobnosti.“ Zde veřejný pořádek figuruje vedle tradiční kategorie dobrých mravů jako jeden ze samostatných korektivů autonomie vůle smluvních stran, kterému je třeba přiznat svébytné postavení a zvláštní obsah, a tedy jako jedno z kritérií pro určení dispozitivnosti právních norem.

Další zákonnou normou pracující s kategorií veřejného pořádku je § 172 odst. 1 písm. a) OZ, který jej vidí jako jeden z důvodů pro zrušení a likvidaci právnické osoby, pokud tato „vyvíjí nezákonnou činnost v takové míře, že to závažným způsobem narušuje veřejný pořádek“. V této souvislosti se veřejný pořádek do značné míry odděluje od prosté nezákonnosti, když spíše představuje určitý předpoklad kvalifikované formy nezákonnosti, jejíž negativní projevy mají širší společenské následky.

Jak již bylo naznačeno v úvodu, zákonodárce chápe veřejný pořádek zejména jako jeden z důvodů absolutní neplatnosti (§ 588 OZ), když „soud přihlídně i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, anebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek.“ Důvodová zpráva k tomuto vysvětluje, že veřejný pořádek nemá být chápán jako samostatný důvod neplatnosti, ale že je pouze kritériem specififikujícím míru nezákonnosti, kterou OZ vyžaduje, aby tato měla za následek absolutní neplatnost[1].

Veřejný pořádek se dále objevuje i v rodinněprávním kontextu § 792 OZ. Pokud je totiž návrh na popření otcovství podán po uplynutí popěrné lhůty, tak „může soud rozhodnout, že zmeškání lhůty promíjí, pokud to vyžadují zájem dítěte a veřejný pořádek.“ Veřejný pořádek zde zřetelně reprezentuje systém určitých hodnot, jako jsou například přiměřenost, rozumnost, vhodnost nebo účelnost.

Lze tedy obecně shrnout, že veřejný pořádek v OZ je sumou hodnot odlišnou od dobrých mravů s vlastní regulační funkcí, jejímž účelem je (i) interpretace a rozlišování právních norem kogentních a dispozitivních, (ii) kontrola obsahu právních jednání a (iii) bližší vymezení

působnosti soudů při určování absolutně neplatných právních jednání.

S ohledem na výše uvedené je zjevné, že veřejný pořádek je kategorií obsahově odlišnou od dobrých mravů a zákonnosti. Co je však obsahem veřejného pořádku? Jaké jsou hodnoty, které tomuto pojmu dávají specifický obsah a které aplikátor právních norem musí brát do úvahy například při sepisování či posuzování smluv?

Východiska českého zákonodárce

Zákonodárce na výše uvedené otázky v důvodové zprávě k OZ odpovědi nedává a poněkud alibisticky odkazuje na skutečnost, že je veřejný pořádek zmíněn v několika ustanoveních Listiny základních práv a svobod ČR a že zejména též představuje jednu z podstatných náležitostí právního státu ve smyslu čl. 9 odst. 2 Ústavy.

V ústavním právu se však veřejný pořádek vyskytuje ve specifických veřejnoprávních souvislostech, které k objasnění jeho soukromoprávní dimenze nijak nepřispívají. Tyto dvě dimenze se přitom od sebe značně liší, a proto například Francie jako jeden z inspiračních zdrojů českého zákonodárce[2] odlišuje od klasického mezinárodního veřejného pořádku tzv. vnitřní veřejný pořádek (*ordre public interne*).[3]

Je proto s podivem, že si český zákonodárce v důvodové zprávě k OZ uvedeného rozdílu není vědom a nevěnuje mu patřičnou pozornost. Teoreticky chybná východiska důvodové zprávy k OZ napovídají spíše závěru, že český zákonodárce při převzetí institutu veřejného pořádku do českého právního řádu nepostupoval s plnou znalostí dané problematiky.

(Ne)aplikace ve Švýcarsku

Zřejmě po francouzském vzoru znají pojem vnitřního veřejného pořádku v Evropě explicitně pouze Španělsko a Švýcarsko[4], přičemž ze znění § 1 odst. 2 OZ, který je de facto identický s čl. 19 odst. 2 Spolkového zákona o doplnění švýcarského Občanského zákoníku (Pátý díl: Závazkové právo) ze dne 30. března 1911 (*das Obligationenrecht*, dále jen „OR“)[5], je zřejmé, že veřejný pořádek byl českým zákonodárcem

převzat ze Švýcarska. Odpovědi na otázky po povaze a hodnotovém obsahu pojmu veřejného pořádku bychom proto měli hledat právě ve švýcarské teorii a praxi.

Na tomto místě je třeba konstatovat, že v judikatuře švýcarského Nejvyššího soudu plní kategorie veřejného pořádku zcela marginální roli a argumentačním nástrojem tohoto soudu je pouze výjimečně. V několika málo případech nicméně Nejvyšší soud například argumentoval, že projevem veřejného pořádku jsou (i) zákaz obcházet vecněprávní ustanovení zákona o maximálním možném omezení vlastnického práva prostřednictvím dohody s čistě obligačními účinky,[6] (ii) požadavek specifikovat plnění (přepočítat dluh na švýcarské franky z cizí měny),[7] (iii) odmítnutí imisi z prostranství ve veřejném užívání, jehož smyslem je i pořádání slavností,[8] nebo (iv) stanovení promlčecí lhůty pro uplatnění pohledávky.[9] Naopak v drtivé většině případů se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi opírá o korektiv dobrých mrávů.

O zcela okrajovém významu veřejného pořádku svědčí i švýcarská komentářová literatura, která se v pojednání o tomto institutu v podstatě omezuje na konstatování, že ustanovení čl. 19 odst. 2 OR, dle kterého jsou neplatná ujednání, která „porušují veřejný pořádek, dobré mravy nebo osobnostní práva“, je ustanovením, jež do OR bylo vloženo až jeho pozdější revizí z roku 1911 a představuje zvláštnost švýcarského práva, jež nemá žádný praktický význam.[10] Komentář v souladu s tímto zjištěním již na dalších místech pojednává pouze o institutu dobrých mravů.

Na druhou stranu však ve Švýcarsku bylo odborníky například požadováno to, zda je v souladu s veřejným pořádkem omezení odpovědnosti za škodu způsobenou informacemi poskytovanými klientům ze strany bank, pokud je jim takové omezení vnucováno hromadně a systematicky, byť v rámci dispozitivních právních norem.[11] To by napovídalo možnosti

využívat institut veřejného pořádku v potírání zneužívání práva tam, kde právní řád žádný jiný nástroj nenabízí.

V neposlední řadě je institut veřejného pořádku relevantní i v souvislosti s kontrolou obchodních podmínek. Švýcarské soudy sice kritérium veřejného pořádku ke skutečné obsahové kontrole obchodních podmínek v podstatě dříve nevyužívaly, ale v poslední době je patrný silný trend jeho aplikace jako samostatného standardu kontroly obsahu obchodních podmínek.[12] Dle literatury je taková kontrola možná, i když se zde spíše aplikují speciální ustanovení o hospodářské soutěži, která považují za projev nekalé soutěže takové obchodní podmínky, které se podstatně odchylují od aplikovatelného zákonného pořádku.[13] Část literatury se dokonce domnívá, že jsou takové obchodní podmínky absolutně neplatné (nichtig), a to i v důsledku rozporu s veřejným pořádkem.

Konstruktivní doktrinální výklad

Evropská právní věda se většinouví přiklání k názoru Flumeho, že veřejný pořádek slouží konkretizaci hodnot daného právního řádu, což mu umožňuje postihovat i taková právní jednání, která jsou sice v souladu s pozitivně právní úpravou, ale odporují jejím základním ideám. [14] Veřejný pořádek je tedy stejně jako dobré mravy množinou určitých hodnot.

Zatímco však prostřednictvím dobrých mravů inkorporuje zákonodárce do právního řádu hodnoty extralegální, které jsou charakteristické svou relativní dynamikou a proměnlivostí, je veřejný pořádek reflexí mnohem stabilnějších principů a hodnot, tj. takových, na nichž spočívá celý právní řád. Veřejný pořádek je z tohoto důvodu jako jedno z rozhodných kritérií pro určení souladu s obecnými zásadami právního řádu implicitně akceptován například i v Ně-

mecku, pretože není výslovně upraven v pozitivním právu.[15]

V souladu s tím veřejný pořádek začíná vnímat česká věda, když jej chápe jako instrument ochrany před zneužíváním či deformacemi práva, které jsou v rozporu s jeho principy, a to napříč právními odvětvími a se silným lidskoprávním akcentem (kromě práva civilního například i v právu soutěžním).[16]

Hodnocení a perspektivy

Institut veřejného pořádku, jak byl převzat do českého právního prostředí, představuje zcela nový koncept, který aplikátorům práva dává větší možnost argumentovat v praxi obecnými principy ovládajícími právní řád, což se projevilo zejména v prvních letech účinnosti OZ při diskusích o dispozitivnosti jeho jednotlivých ustanovení.

Navzdory nízké popularitě tohoto institutu ve švýcarském právním prostředí tak není vyloučeno, že se česká právní praxe bude inspirovat přístupem jiných právních řádů, které koncept veřejného pořádku upravují.

Není přitom vyloučeno ani to, že česká praxe půjde vlastní cestou a tento institut naplní hodnotovým obsahem, jenž bude nejlépe odpovídat potřebám našeho právního prostředí. Zcela nesporné může být kategorie veřejného pořádku jako doprovodné výkladové kritérium posloužit k interpretaci práva tam, kde je pozitivní právo mezerovit či vágní. S ohledem na současně znění OZ by tato funkce veřejného pořádku byla jistě žádoucí. ●

JUDr. Christoph Dürr,
advokátní koncipient
Schönherr s.r.o.

schönherr
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Poznámky

[1] Důvodová zpráva k OZ, s. 142.

[2] Důvodová zpráva k OZ, s. 32.

[3] Tichý, L. Obecná část občanského práva. C. H. Beck: Praha, 2014, s. 75.

[4] Viz pozn. č. 2.

[5] Viz čl. 19 odst. 2 OR: „Von den gesetzlichen Vorschriften abweichende Vereinbarungen sind nur zulässig, wo das Gesetz nicht eine unabänderliche Vorschrift aufstellt oder die Abweichung nicht einen Verstoß gegen die öffentliche Ordnung, gegen die guten Sitten oder gegen das Recht der Persönlichkeit in sich schliesst.“

[6] Rozsudek BGH ze dne 16. 3. 2001 č. j. 4C.346/2000/rnd.

[7] Rozsudek BGH ze dne 14. 1. 2008 č. j. 4C.258/2006.

[8] Rozsudek BGH ze dne 19. 8. 2005 č. j. 5C.109/2005 /ast.

[9] Rozsudek BGH ze dne 16. 11. 2010 č. j. 4A 249/2010.

[10] Bucher, E. Schweizerisches Obligationenrecht – Allgemeiner Teil ohne Deliktsrecht. Schulthess Polygraphischer Verlag Zürich, 1988, s. 214.

[11] Hadding, W., Schneider, U.H. Bankgeheimnis und Bankauskunft in der Bundesrepublik Deutschland und in ausländischen Rechtsordnungen. Duncker & Humblot: Berlin. 1986. s. 811-812.

[12] Schwenzer, I., Schweizerisches Obligationenrecht, Allgemeiner Teil, Stämpfli Verlag AG, Bern, 2012, s. 250.

[13] Zweigert, K., Kötz, H., Einführung in die Rechtsvergleichung auf dem Gebiete des Privatrechts. Mohr Siebeck: Tübingen, 1996, s. 330-331.

[14] Tichý, L. Obecná část občanského práva. C. H. Beck: Praha, 2014, s. 76.

[15] Auer, K. H. Das Menschenbild als rechtsethische Dimension der Jurisprudenz. LIT Verlag: Münster, 2005, s. 118.

[16] Tichý, L. Obecná část občanského práva. C. H. Beck: Praha, 2014, s. 77.

K problematice opakovaného zadávacího řízení s jednou relevantní nabídkou

Novela zákona
č. 137/2006 Sb.,
o veřejných zakázkách,
ve znění pozdějších
předpisů (dále jen „ZVZ“)
v podobě zákonného
opatření Senátu
Parlamentu ČR
č. 341/2013 Sb., kterým se
mění ZVZ [1], byla přijata
s účinností od 1. 1. 2014.

Jedním z nových institutů, které novela přinesla, je rozšířená možnost zadavatelů zadat za určitých podmínek veřejnou zakázku v zadávacím řízení, v rámci kterého zadavatel obdržel pouze jednu nabídku, resp. po posouzení kvalifikace a posouzení nabídek zbyla k hodnocení nabídka jediného uchazeče. Z uvedeného je bez zvláštního zdůrazňování zřejmé, že se k danému institutu doposud nestala vyvinout, natož ustálit, relevantní rozhodovací praxe, proto tuto stať lze opřít toliko o znalost legislativního procesu v souvislosti s přijímáním zákonného opatření, a dále o běžné interpretační metody.

Ustanovení § 71 odst. 6 ZVZ zní následovně:

„Pokud zadavatel obdrží ve lhůtě pro podání nabídek pouze jednu nabídku, obálka se neotevřít; o této skutečnosti zadavatel bezodkladně vyrozumí uchazeče. To neplatí, pokud zadavatel

- a) postupuje podle § 22 odst. 3 a 4 nebo § 23 odst. 4 až 8 a 10,
- b) zadává veřejnou zakázku na základě rámcové smlouvy nebo v dynamickém nákupním systému, nebo
- c) postupoval tak, že

- 1. zrušil předchozí zadávací řízení s obdobným předmětem podle § 84 odst. 1 písm. e),
- 2. v oznámení o zahájení nového zadávacího řízení identifikoval předchozí zadávací řízení a
- 3. v oznámení o zahájení nového zadávacího řízení označil změny zadávacích podmínek.“

Předmětný postup se nevztahuje na všechny veřejné zakázky, jejichž zadávání bylo v minulosti zadavatelem zrušeno z jakéhokoli důvodu, ale výhradně jen na takové, jejichž zadávání bylo zrušeno výlučně z důvodů uvedených v ust. § 84 odst. 1 písm. e) ZVZ. Ze shora uvedených podmínek současně plyne, že v zájmu zachování co nejvyšší transparentnosti je stanovena povinnost identifikovat předchozí zadávací řízení (takovou povinnost zadavatel splní uvedením identifikačního čísla předchozího zrušeného zadávacího řízení ve formuláři oznámení o zakázce). Ve vlastním oznámení o zahájení nového zadávacího řízení (nikoliv např. až v zadávací dokumentaci) musí také být označeny (tj. alespoň v obecné rovině charakterizovány) veškeré případné změny zadávacích podmínek nového zadávacího řízení. Současně je nutno podotknout, že ust. § 71 odst. 6 písm. c) ZVZ zadavatele nenutí k tomu, aby prováděl jakékoli změny zadávacích podmínek v nově zahajovaném zadávacím řízení.

Zřejmě největší interpretační problém při posuzování naplnění podmínek přípustnosti využití postupu ve smyslu ust. § 71 odst. 6 písm. c) ZVZ bude představovat výklad termínu „obdobnosti předmětu zadávacího řízení“. Zde je na místě učinit pohled do nedávné minulosti v souvislosti s přípravou a schvalováním zákonného opatření. Dle vládního návrhu zákonného opatření mělo ust. § 71 odst. 6 písm. c) ZVZ obsahovat i další podmínku následujícího znění: „4. zadávací podmínky nového zadávacího řízení neuzuly okruh možných dodavatelů.“ Uvedená podmínka, která podle předkladatelů zákonného opatření měla vazbu na podmínku č. 1 shora, měla vymezit rozsah přípustných odchylek tak, aby byla zachována obdobnost předmětu zadávacího řízení. Ovšem v rámci legislativního procesu v Senátu ČR navrhl Výbor pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí a Ústavně-právní výbor vypuštění shora uvedeného čtvrtého bodu. Zpravodaj Výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí, senátor Radko Martínek, uvedl k vypuštění této podmínky následující: „Naším cílem je dovést takový stav, aby to další, následné vyhlášení postupovalo, bylo považováno za naprosto standardní postup. To znamená, že sice vyhlášovatel musí upozornit na to, že tato soutěž už byla jednou vyhlášena, a v podmínkách, které dá do této soutěže, musí označit, čím se změnila proti původním

podmínkách, v té původně vyhlášené soutěži. Nicméně, není dle nás možné, aby tak, jak je například i v důvodové zprávě uvedeno, aby se k těmto zakázkám přistupovalo s nějakým zvláštním sledováním, zvláštní péčí, aby zadavatel nesměl tzv. měnit podmínky vypsaní nového výběrového řízení a posouzení bylo dáno v zásadě na něm, tzn. zda došlo k zúžení, nebo naopak nedošlo k zúžení případných zájemců. Myslíme si, že takhle možnost je, pak je možnost zadavatele, aby postupoval zcela standardně.“

Bylo-li úmyslem zákonodárce vymezit obsah právní normy tak, že nové zadávací řízení by mělo být koncipováno jako zcela standardní zadávací řízení, fakticky nezávislé na původním (zrušeném) zadávacím řízení, je nutné konstatovat, že takový záměr nebyl finálně v ZVZ vyjádřen. Ačkoli zákonodárce odstranil čtvrtou podmínku aplikace ust. § 71 odst. 6 písm. c) ZVZ, nelze přehlédnout, že základním limitem nového zadávacího řízení zůstala obdobnost s předmětem původního zadávacího řízení.

Z hlediska terminologického není v ZVZ pojem „předmět zadávacího řízení“ vymezen. Vyjdeme-li z tradičního principu racionálního zákonodárce,[2] ze kterého mj. plyne předpoklad, že použije-li zákonodárce odlišných slov (jiného termínu), než která jsou v právním předpise běžně užívána, přisuzuje jim odlišný obsah (význam), tak nelze pojem „předmět zadávacího řízení“ ztotožňovat s termínem předmět veřejné zakázky ve smyslu ust. § 7 odst. 2 ZVZ, dle kterého jsou předmětem veřejné zakázky dodávky, služby či stavební práce. Jestliže zákonodárce v právní normě vymezil, že předmět nového zadávacího řízení musí být obdobný se zrušeným zadávacím řízením a tento požadavek nelze redukovat na obdobnost předmětu (plnění) veřejné zakázky, je nutné nový pojem vyložit. Při interpretaci uvedeného pojmu lze dospět k závěru, že je sledována obdobnost s původním zadávacím řízením v jeho celkovém kontextu,[3] tedy vedle obdobnosti předmětu plnění jde také o obdobnost kvalifikačních předpokladů či hodnotících kritérií. Nelze přitom vymezit univerzální pravidlo toho, co je nutné považovat za obdobné, a co nikoliv. Z toho důvodu budou vždy rozhodné konkrétní okolnosti příslušného zadávacího řízení.

Jestliže původní návrh zákonného opatření určoval, že odchylky od obdobnosti předmětu zadávacího řízení jsou limitovány tím, že bude současně dodržen bod 4 písmene c) původně navrženého znění § 71 odst. 6 ZVZ, tedy že v důsledku změny nedojde k zúžení okruhu možných dodavatelů (tj. zpřísnění zadávacích podmínek), při absenci takového pravidla v účinném znění ZVZ zůstává základním zákonným limitem nutnost zachování obdobnosti předmětu zadávacího řízení. Taková právní úprava se paradoxně zdá být přísnější, než bylo původně navrhované znění, neboť dle jazykového výkladu by nyní ne-

byly připuštěny na jedné straně změny, které by znamenaly zpřísnění zadávacích podmínek, ale na straně druhé ani odchylky v opačném směru, tedy změny zakládající zmírnění zadávacích podmínek, pokud by byla překročena pomyslná mez obdobnosti.

Takový výklad pravidel obdobnosti však zjevně neodpovídá vůli zákonodárce, který měl v úmyslu konstruovat opakované zadávací řízení jako řízení „standardní“. Domníváme se proto, že je nutné zohlednit také historický výklad (hledající skutečný obsah vůle zákonodárce v době vzniku právního předpisu)[4] a ust. § 71 odst. 6 písm. c) ZVZ vykládat tak, že nezakazuje takovou změnu zadávacích podmínek (předmětu plnění, kvalifikačních předpokladů, hodnotících kritérií apod.), v důsledku které se rozšíří okruh potenciálních dodavatelů.

Pokud aplikační praxe Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a soudní judikatura v budoucnu nepotvrdí opak, dle našeho názoru se při opakovaném zadávacím řízení bude principiálně jednat o hledání příčin toho, že byla podána jen jedna nabídka (resp. že v zadávacím řízení k hodnocení zbyla jediná nabídka), a to za účelem provedení korekce podmínek, pokud možno tak, aby problematická zadávací podmínka byla zmírněna a zadavatel mohl následně vybrat z nabídek více uchazečů.

Závěr

Právní úprava (ust. § 71 odst. 6 písm. c) ZVZ) zadavatele nenutí k tomu, aby prováděl jakékoli změny zadávacích podmínek v nově zahajovaném zadávacím řízení (v návaznosti na zrušení předchozího zadávacího řízení ve smyslu § 84 odst. 1 písm. e) ZVZ), a to za předpokladu, že zadávací podmínky původního zadávacího řízení byly vymezeny v souladu se ZVZ (tedy zejm. nediskriminačně).

Na druhé straně obdobnost předmětu zadávacího řízení neznamená jeho naprostou identičnost. To, že ZVZ připouští zahájení nového zadávacího řízení s obdobným předmětem, samo o sobě implikuje možnost provedení změn v zadávacích podmínkách nové veřejné zakázky. Pokud zadavatel změny provede, jediným (explicitně v ZVZ vyjádřeným) limitem je obdobnost předmětu zadávacího řízení (tj. obdobnost předmětu plnění, obdobnost kvalifikačních předpokladů či obdobnost hodnotících kritérií).

Princip obdobnosti zadávacího řízení lze obecně definovat jen obtížně, rozhodující budou vždy individuální okolnosti konkrétního případu (tj. porovnání zadávacích podmínek původní a nové veřejné zakázky). Za limit pro dodržení zásady obdobnosti předmětu zadávacího řízení lze i při výslovné absenci považovat pravidlo, že nové

podmínky zadávacího řízení nesmí zúžit okruh možných dodavatelů (poněkud absurdně a jako legislativně nedokonalá působí skutečnost, že zákonodárce veden snahou podmínky realizace nového zadávacího řízení uvolnit, přijal takovou právní úpravu v ust. § 71 odst. 6 písm. c) ZVZ, z jejíhož jazykového výkladu plyne, že nezbytná podobnost zahrnuje i zákaz takových změn, které by podstatně rozšířily předmět zadávacího řízení, tj. rozšířily okruh možných dodavatelů). Takový výklad ovšem nepovažujeme za správný (fakticky vede k závěrům ad absurdum), udržitelný a odpovídající vůli zákonodárce projednané v legislativním procesu, proto ust. § 71 odst. 6 písm. c) ZVZ by mělo být vykládáno tak, že limit úprav zadávacích podmínek v novém zadávacím řízení představuje zákaz omezení (nikoliv rozšíření) soutěže. ●

Mgr. David Mareš, Ph.D.

Mgr. Milan Šebesta, LL.M.

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

Poznámky

- [1] Zákonné opatření Senátu bylo podle čl. 33 odst. 5 Ústavy České republiky schváleno Poslaneckou sněmovnou dne 27. 11. 2013.
- [2] Princip racionálního zákonodárce vyjadřuje očekávání adresátů právní normy, že zákonodárce tvoří právo s ohledem na právní principy a zásady tak, aby bylo dosaženo bezrozpornosti jednotlivých ustanovení a hodnot.
- [3] Jako jisté zjednodušení by bylo možné vložit rovnítko mezi předmět zadávacího řízení a zadávací řízení, tj. ust. § 71 odst. 6 písm. c) ZVZ interpretovat tak, že nové zadávací řízení musí být v základních parametrech obdobné zrušenému zadávacímu řízení.
- [4] Toto stanovisko je opřeno o ust. § 2 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, podle kterého je třeba při výkladu ustanovení soukromého práva nutně hledat „jasný úmysl zákonodárce“, a to vedle jazykového vyjádření právní normy. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že zadávací řízení je tradičně považováno za soukromoprávní proces.

Druhy akcií dle nové právní úpravy

Jednou z nejzásadnějších změn v úpravě akciových společností po 1. lednu 2014 je nepochybně možnost akciové společnosti vydávat i takové druhy akcií, které nejsou výslovně upraveny zákonem. Zatímco právní úprava v obchodním zákoníku povolovala vydávání pouze tzv. kmenových a prioritních akcií, zákon o obchodních korporacích již od taxativního výčtu druhů akcií upustil; akciová společnost tak může relativně volně určit, jaké akcie vydá a jaká práva budou s takovými akciemi spojena.

Druhy akcií dle zákona o obchodních korporacích

Akciová společnost může kromě kmenových akcií (tedy „obyčejných“ akcií, s nimiž nejsou spojena žádná zvláštní práva a povinnosti) vydávat akcie se zvláštními právy; výslovně pak zákon stanoví obsah práv spojených s prioritními akciemi, s nimiž jsou spojena přednostní práva týkající se podílu na zisku nebo jiných

vlastních zdrojů nebo na likvidačním zůstatku. Lze přitom mít za to, že společnost může vydat prioritní akcie, se kterými jsou spojena všechna tato práva, případně pouze některé z nich.

Další práva, která lze s akciemi spojit, pak zákon uvádí pouze demonstrativním výčtem, a to právo na rozdílný, pevný nebo podřízený podíl na zisku nebo na likvidačním zůstatku anebo rozdílnou váhu hlasů (kdy s akciemi o stejné

jmenovité hodnotě je spojen rozdílný počet hlasů na valné hromadě). Nadále zůstává zakázáno vydávání tzv. úrokových akcií, s nimiž je spojeno právo na výplatu předem stanoveného úroku nezávisle na hospodářských výsledcích společnosti.

Další druhy akcií

Jak už bylo uvedeno výše, akciová společnost může nově vydávat také akcie, s nimiž jsou spojena zvláštní práva i výslovně zákonem neupravená. V takovém případě musí statuty společnosti obsahovat pojmenování takových akcií a jasný a určitý popis obsahu zvláštních práv, která jsou s akciemi spojena, a to takovým způsobem, aby o jejich obsahu nebylo pochybností.

Pokud bychom vyšli ze zahraničních úprav druhů akcií, připadá v úvahu například vydání tzv. „tracking shares“, se kterými by byl spojen podíl na zisku pouze z určité (výnosné) části činnosti společnosti. Dále by společnosti mohly vydávat tzv. zaměstnanecké akcie, které by mohl nabýt pouze zaměstnanec společnosti a se kterými by bylo spojeno právo na zvláštní podíl na zisku a zároveň by s nimi nebylo spojeno hlasovací právo. Není vyloučeno ani vydávání akcií převoditelných pouze mezi zakladateli společnosti, se kterými by bylo spojeno např. právo na rozdílný podíl na zisku společnosti.

Společnost při vydávání zvláštních druhů akcií přitom musí dodržet obecné zásady stanovené novou právní úpravou, zejména nesmí jednotlivé akcionáře zvýhodňovat či znevýhodňovat bezdůvodně a musí šetřit práva a oprávněné zájmy akcionářů. Přitom platí, že se všemi vlastníky stejných druhů akcií musí být zacházeno stejně. V rámci těchto limitů a za předpokladu dodržení kogentních ustanovení zákona pak zůstává na vůli společnosti, jaké druhy akcií vydá, aby nejlépe odpovídaly jejím potřebám. ●

Mgr. Martina Strnadová,
advokátka
Švehlík & Mikuláš advokáti s. r. o.

ŠVEHLÍK & MIKULÁŠ
advokáti

Obchodní právo

**Fúze a akvizice
Restrukturalizace**

**Bankovnictví,
finance, leasing**

**Nemovitosti
a stavební právo**

**Sporná agenda,
správa pohledávek**

Tým 30 profesionálů

20 právníků

5 základních advokátních praxí

*Vítejte ve světě,
který není pro všechny.*

www.privileq.cz

PRIVILEQ
Luxusní cestování

Odpovědnost členů volených orgánů obchodní společnosti po rekodifikaci – změna k lepšímu?

S účinností zákona č. 89/2012 Sb., nového občanského zákoníku (dále jen „NOZ“), a zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (dále jen „ZOK“), došlo k nezanedbatelné změně v úpravě odpovědnosti členů volených orgánů obchodní korporace (tj. typicky členů statutárního orgánu a kontrolního orgánu, je-li zřízen) za řádný výkon funkce. V tomto příspěvku poukážeme na některé praktické otázky související s odpovědností člena orgánu korporace po rekodifikaci, se zaměřením na obchodní společnosti.

Základ nové úpravy odpovědnosti člena voleného orgánu korporace nalezneme v § 159 odst. 1 NOZ, který stanoví, že člen orgánu je povinen vykonávat svou funkci s nezbytnou loajalitou, jakož i s potřebnými znalostmi a pečlivostí. Tato dvě základní kritéria (informovanost/pečlivost na straně jedné a loajalita na straně druhé) musí být naplněna v každém rozhodnutí či jednání člena orgánu korporace v rámci výkonu funkce, má-li tento dostát povinnosti péče řádného hospodáře.

Pravidlo podnikatelského úsudku

ZOK nově výslovně stanoví, kdy jedná člen orgánu pečlivě a s potřebnými znalostmi. Je tomu tak v situaci, kdy mohl při podnikatelském rozhodování v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu korporace (tzv. pravidlo podnikatelského úsudku). Za těchto okolností (a za podmínky, že současně jednal loajálně) nebude člen orgánu odpovědný za škodu, která korporaci v důsledku jeho rozhodnutí vznikne. Výslovnou formulaci tohoto pravidla v ZOK lze hodnotit pozitivně,

neboť akcentuje fakt, že i rozhodování statutárního či kontrolního orgánu je spojeno s určitou mírou podnikatelského rizika, a že člen orgánu není odpovědný za výsledek, nýbrž za obhajitelnost rozhodnutí, které k takovému výsledku vedlo.

Z pravidla podnikatelského úsudku, i vzhledem k jeho aplikaci v zahraničí, dovozujeme, že členové kolektivního orgánu (jakým je například představenstvo akciové společnosti) by měli navzájem spolupracovat a poskytovat si kompletní informace o činnosti společnosti či například o probíhající transakci. Právě oni totiž nesou důkazní břemeno a musí v případném sporu prokázat, že při podnikatelském rozhodování jednali informovaně.

Pokud tedy bude například člen představenstva akciové společnosti vyjednávat s bankou o poskytnutí syndikovaného úvěru, musí případné podklady poskytnout i ostatním členům představenstva, aby se s nimi mohli v dostatečné době před hlasováním o schválení smlouvy seznámit. V úvahu přichází využití nového institutu rozdělení působnosti členů kolektivního orgánu dle § 156 odst. 2 NOZ. Tento institut umožňuje kolektivnímu orgánu určit obor působnosti svých jednotlivých čle-

nů. O záležitostech svěřených do působnosti konkrétního člena pak nerozhoduje kolektivní orgán ve sboru, ale pouze sám odpovědný člen. Ani to však ostatní členy orgánu, kteří nejsou zařazeni do vymezeného oboru působnosti, nezbujuje povinnosti dohledu nad správou záležitostí korporace. Je tedy otázkou, zda a do jaké míry vůbec rozdělení působnosti omezuje odpovědnost členů kolektivního orgánu za rozhodnutí nespadaající do jejich oboru. Odpověď zřejmě přinese až rozhodovací praxe soudů.

Jak jsme již upozornili výše, členové orgánu nesou (jako doposud) důkazní břemeno a budou muset v každém sporném případě prokázat, že jednali v zájmu korporace (ledaže soud využije nového institutu § 52 odst. 2 ZOK a člena orgánu důkazního břemene zproští v situaci, kdy to po něm „nelze spravedlivě požadovat“). Požadavkům na prokazatelnost okolností a podkla-

dů činěného rozhodnutí by nicméně členové orgánu měli ve své činnosti věnovat náležitou pozornost.

Lze jen doporučit řádně vést a archivovat podrobné zápisy o jednáních příslušného orgánu obchodní korporace. V každém zápisu by mělo být uvedeno nejen to, jaká rozhodnutí orgán přijal, ale také na základě jakých podkladů a informací, tedy, zda měli členové orgánu k dispozici například návrh posuzované smlouvy, finanční analýzu, analýzu rizik apod., a jaký si z těchto dokumentů učinili úsudek vzhledem k zájmu korporace. Samozřejmostí je i archivace podkladů pro rozhodnutí. Takové zápisy a podklady mohou v budoucnu při případném sporu sloužit jako hlavní důkazní prostředek, kterým bude příslušný orgán, resp. jeho člen prokazovat splnění svých povinností při rozhodování.

Loajalita jako absolutní povinnost členů voleného orgánu

Pravidlo podnikatelského úsudku se neuplatní, resp. jeho dodržení nezabývá člena orgánu odpovědností, pokud současně nejednal s potřebnou loajalitou. Členové orgánu tedy před samotným prokazováním správnosti podnikatelského úsudku musí unést důkazní břemeno ohledně loajálního jednání vůči korporaci. O neloajální jednání půjde například v případě, kdy jednatel společnosti sám využije obchodní příležitost, o které se dozví v rámci své činnosti, aniž by to umožnil společnosti, ve které působí.

S institutem loajality souvisí i nová pravidla střetu zájmů (§ 54 a násl. ZOK), která mají bránit zvýhodňování člena orgánu na úkor korporace. Při, byť i hrozícím, střetu zájmů, je člen voleného orgánu povinen o této skutečnosti informovat ostatní členy příslušného orgánu a kontrolní orgán, typicky dozorčí radu (není-li kontrolní orgán ustanoven, pak nejvyšší orgán, typicky valnou hromadu). Obdobnou informační povinnost má člen orgánu i v případě záměru uzavřít s korporací jakoukoli smlouvu mimo rámec běžného obchodního styku. Uvedená pravidla jsou rozšířena i na možný střet zájmů korporace a osob člena orgánu blízkých, či jím ovlivněných nebo ovládaných. Uvedená úprava tak má široký praktický dopad – použije se například i v případě, kdy má člen představenstva společnosti zájem zaměstnat ve společnosti svoji manželku. Na základě sdělených informací je nejvyšší orgán korporace (tj. zpravidla valná hromada) oprávněn pozastavit členovi orgánu na nezbytnou dobu výkon funkce, popřípadě zakázat uzavření kontroverzní smlouvy. I pokud se tak nestane, je člen orgánu nadále povinen jednat v zájmu obchodní korporace. Nesplnění informační povinnosti či

nerespektování rozhodnutí valné hromady při střetu zájmů pochopitelně představuje pádný důkaz o porušení povinnosti loajality, a tím i péče řádného hospodáře.

Sankce za porušení péče řádného hospodáře

Obdobně jako v předchozí právní úpravě je člen orgánu, který porušil povinnost péče řádného hospodáře, povinen vydat obchodní korporaci prospěch získaný v souvislosti s porušujícím jednáním a nahradit jí případnou škodu. Ačkoliv nadále není možné odpovědnost člena orgánu předem jakkoli omezovat, je nově výslovně připuštěna možnost následně vypořádat újmu vzniklou korporaci porušením péče řádného hospodáře na základě smlouvy uzavřené mezi poškozenou korporací a odpovědným členem orgánu, a to se souhlasem nejvyššího orgánu (§ 53 odst. 3 ZOK). Momentálně se v odborné literatuře vede výkladový spor o to, zda lze takovou smlouvou náhradu újmy i zcela prominout. Kloníme se k názoru, že to v principu možné je, avšak s rizikem, že pokud by takové prominutí sankce bylo zcela neodůvodněné a pro korporaci zjevně nevýhodné, může snadno vzniknout začarovaný kruh, kdy na jedné straně zanikne odpovědnost člena orgánu, který byl smlouvou „omilostněn“, na straně druhé však může vzniknout nová odpovědnost člena statutárního orgánu, který takto nevýhodnou smlouvu za společnost uzavřel. Dodejme, že z § 159 odst. 3 NOZ dále v souladu s předchozí úpravou vyplývá, že je-li člen voleného orgánu v prodlení se splněním povinnosti nahradit korporaci škodu, kterou ji při výkonu své funkce způsobil, ručí za dluhy korporace v rozsahu, v jakém škodu nenahradil.

Odpovědnost člena voleného orgánu při insolvenční obchodní korporace

ZOK významně zpřísňuje odpovědnost statutárního orgánu ve vztahu k insolvenční korporaci. V případě, že je obchodní korporace v insolvenční, jsou členové (a to i bývalí členové) orgánu korporace povinni vydat prospěch, který v posledních dvou letech před právní mocí rozhodnutí o úpadku korporace získali z titulu výkonu funkce, pokud věděli (či měli a mohli vědět), že je obchodní korporace v hrozícím úpadku a neucínila pro odvrácení úpadku vše potřebné a rozumně předpokládatelné (§ 62 ZOK). Za stejných podmínek může soud na návrh insolvenčního správce dokonce rozhodnout, že takový členové orgánu ručí za splnění jakýchkoli povinností obchodní korporace (§ 68 ZOK). Pravidlo podnikatelského úsudku se v těchto případech nepoužije.

Závěrem

Novelizace soukromého práva přinese významné změny v posuzování odpovědnosti členů volených orgánů společností a některé zcela nové instituty. Na jedné straně přesněji definuje limity povinnosti péče řádného hospodáře, akcentuje odpovědnost za informovanost a obhajitelnost rozhodnutí (oproti odpovědnosti za výsledek) a přináší nové instituty umožňující zmírnění tvrdosti přísné úpravy odpovědnosti v odůvodněných případech (možnost zbavení důkazního břemene soudem, možnost smluvního řešení sankce), což je pro členy volených orgánů změna k lepšímu. Na straně druhé však nová úprava významně rozšiřuje odpovědnost členů orgánů nezvykle přísnými sankcemi v případě insolvence. Členové volených orgánů by tyto změny měli důrazně reflektovat a přijmout odpovídající opatření týkající se vzájemné kooperace, informovanosti, uchovávání podkladů svých rozhodnutí či střetu zájmů. ●

JUDr. Tadeáš Petr,
advokát

JUDr. Ing. Jan Zrzavecký, Ph.D.,
advokát a společník

HÁJEK ZRZAVECKÝ advokátní kancelář, s.r.o.

HÁJEK ZRZAVECKÝ

Exekutorský úřad Přerov

**NEVÍTE SI RADY S DLUŽNÍKY?
OBRAŤTE SE NA NÁS!**

Komenského 38 | 750 02 Přerov

Tel.: 581 216 030 | Fax: 581 738 020

E-mail: urad@exekuce.cz

www.exekuce.cz

dvořák || hager & partners

advokátní kancelář

Naše mise: Spolehlivý osobní právník pro firmy poskytující praktické služby zaměřené na výsledky za dobrou cenu.

„Dvořák & spol., advokátní kancelář's team is dynamic, efficient, and flexible." Legal500

„Very knowledgeable about local laws and regulations, and offers excellent value for money." Chambers and Partners

Dvořák Hager & Partners,
advokátní kancelář, s.r.o.
Oasis Florenc, Pobřežní 12
186 00 Praha 8

Tel.: +420 255 706 500
Fax: +420 255 706 550
E-mail: paha@dhplegal.com
www.dhplegal.com

Dvořák Hager & Partners znamená tým 26 advokátů a dalších právníků v kancelářích v Praze a Bratislavě, poskytující právní poradenství jak nadnárodním společnostem, tak českým a slovenským podnikatelům.

Komplexní právní podpora v oblasti:

- Právo obchodních společností. Fúze a akvizice
- Financování a kapitálový trh
- Obchodní smlouvy. Mezinárodní obchod a přeprava
- Nemovitosti a výstavba
- Hospodářská soutěž. Veřejné zakázky. PPP
- Zastupování v soudních a arbitrážních řízeních
- Insolvence a restrukturalizace
- Pracovní právo
- Životní prostředí a odpady
- Energetika

Advokátní kancelář Dvořák Hager & Partners je pravidelně doporučována renomovanými mezinárodními publikacemi jako jsou **Legal500** (oblast korporátního práva / fúzí a akvizic (M&A), finančního práva / práva kapitálového trhu, nemovitostí a řešení sporů), **Chambers and Partners** (oblast fúzí a akvizic, korporátního práva, pracovního práva a práva nemovitostí) a **European Legal Experts** (oblast obchodního práva).

Advokátní kancelář Dvořák Hager & Partners byla v rámci soutěže **Právnícká firma roku 2012** oceněna jako doporučovaná advokátní kancelář v kategoriích právo obchodních společností, fúze a akvizice a pracovní právo.

Lhůta pro doručení žádosti o dodatečné informace k zadávacím podmínkám

Cílem článku je upozornit na potencionální rozpory, jež mohou nastat, resp. v praxi nastávají, při výkladu ustanovení věty druhé § 49 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), jež upravuje lhůty, ve kterých musí být zadavateli doručena žádost o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám.

Ačkoliv jsou zadavatelé při zadávání veřejných zakázek povinni vymezit v zadávací dokumentaci podle § 44 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách předmět veřejné zakázky v podrobnostech nezbytných pro zpracování nabídek a dle poslední věty tohoto ustanovení odpovídají za správnost a úplnost zadávacích podmínek, může vyvstát, a v praxi poměrně často vyvstává, potřeba odstranění nejasností týkajících se zadávacích podmínek veřejné zakázky. K odstranění takových nejasností slouží institut dodatečných informací k zadávacím podmínkám upravený v § 49 odst. 1 až 4 zákona o veřejných zakázkách.

Zadavatelé jsou oprávněni poskytnout dodatečné informace k zadávacím podmínkám i bez předchozí žádosti[1], avšak v běžné praxi je podstatně frekventovanější poskytování dodatečných informací k zadávacím podmínkám na základě žádosti dodavatele[2] – potencionálního uchazeče či zájemce o veřejnou zakázku.

S ohledem na potřebu dodržet základní zásady[3], na nichž je zákon o veřejných zakázkách postaven, nejen při vymezování zadávacích podmínek a poskytování zadávací dokumentace, ale i v případě poskytování dodatečných informací k zadávacím podmínkám, neboť i tyto mohou mít vliv nejen na samotný zájem dodavatele o veřejnou zakázku, ale i na obsah podané nabídky, upravuje zákon o veřejných zakázkách podmínky pro podávání žádostí o dodatečné informace k zadávacím podmín-

kám ze strany dodavatelů i postup a způsob poskytnutí těchto informací zadavatelem.

Cílem článku je upozornit na potencionální rozpory, jež mohou nastat, resp. v praxi nastávají, při výkladu ustanovení věty druhé § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, jež upravuje lhůty, ve kterých musí být zadavateli doručena žádost o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám.

Zmíněné ustanovení zákona o veřejných zakázkách stanoví, že „Písemná žádost musí být zadavateli doručena nejpozději 6 pracovních dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek; jde-li o zadávací řízení, ve kterém jsou lhůty stanoveny podle § 39 odst. 3 písm. b) bodu 2, nejpozději 5 pracovních dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek“ (dále jen „předmětná lhůta“).

Autoři článku upozorňují, že pro účely tohoto článku bude nadále brána v úvahu pouze lhůta pro doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám podle věty druhé před středníkem § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, neboť v případě zadávacích řízení, ve kterých jsou lhůty stanoveny podle § 39 odst. 3 písm. b) bodu 2 se co do principu počítání této lhůty jedná o tutéž věc.

Při obdržení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám tak zadavatelé mimo jiné posuzují, zda žádost byla dodavatelem podána včas. Předmětná lhůta je však zadavateli i dodavateli vykládána nejednotně.

Dle prvního z vyskytnuvších se výkladů je předmětná lhůta počítána de facto podle hodin, tzn. že běh lhůty se odvíjí od konce lhůty pro podání nabídek stanovené v hodinách (např. v pátek dne 24. 01. 2014 ve 13:00 hod.), a to tak, že zadavateli musí být žádost o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám doručena nejpozději 144 hodin (6 dnů x 24 hodin) před uplynutím lhůty pro podání nabídek. Uvedený rozsah 144 hodin se přitom započítává na pracovní dny, nikoli na dny pracovního klidu nebo státní svátky. V uvedeném modelovém příkladu by tak lhůta pro doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací

k zadávacím podmínkám skončila ve čtvrtek dne 16. 01. 2014 ve 12:59:59 hod.

Dle druhého možného výkladu je předmětná lhůta počítána podle dnů, přičemž mezi okamžikem doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám zadavateli a uplynutím lhůty pro podání nabídek musí existovat časový úsek o délce alespoň šesti celých pracovních dnů (144 hodin), přičemž do této lhůty se nezapočítává den, kdy končí lhůta pro podávání nabídek. V uvedeném modelovém příkladu by tak lhůta pro doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám skončila ve středu dne 15. 01. 2014 ve 23:59:59 hod.

V některých případech jsou oba tyto výklady dále modifikovány tak, že žádost o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám byla doručena včas, byla-li doručena kdykoli během šestého pracovního dne před uplynutím lhůty pro podání nabídek, tj. až do 23:59:59 hodin šestého pracovního dne před podáním nabídek. V uvedeném modelovém příkladu by tak lhůta pro doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám skončila ve čtvrtek dne 16. 01. 2014 ve 23:59:59 hod.

Posouzení autorů článku

Dle názoru autorů článku by formálně logicky správně měl být možný pouze druhý ze shora prezentovaných výkladů, a to z následujících důvodů.

Jelikož zákon o veřejných zakázkách neobsahuje zvláštní ustanovení o počítání času, je nezbytné vyjít z obecného pravidla, které stanoví lex generalis, tj. zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“). Dle § 605 odst. 1 NOZ „Lhůta nebo doba určená podle dnů počíná dnem, který následuje po skutečnosti rozhodné pro její počátek“. Z uvedeného ustanovení tedy vyplývá, že den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek běhu lhůty, se tedy do běhu této lhůty nezapočítává. Dle § 601 odst. 1 věty první, části za středníkem NOZ dále „zaniká-li právo nebo povinnost v určitý den, zanikne koncem toho dne“. Dle názoru autorů článku nelze jinak, než aplikovat tato pravidla analogia legis rovněž na zpětné počítání lhůt, ke kterému dochází v případě stanovování lhůty pro doručení žádosti o dodatečné informace k zadávacím podmínkám podle § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

Lhůta stanovená v § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je lhůtou stanovenou ve dnech (pro závěr o počítání této lhůty v hodinách nedává zákon o veřejných zakázkách žádnou oporu), přičemž s ohledem na § 605 odst. 1 NOZ se

den, v němž uplyne lhůta pro podání nabídek, do této lhůty nezapočítává. Je-li lhůta stanovená ve dnech, je za den nutno považovat časový úsek začínající vždy v 00:00:00 hod. a končící ve 23:59:59 hod., nikoli po sobě jdoucích 24 hodin počínajících v libovolný okamžik (např. od 13:00:00 hod. dne X do 12:59:59 hod. dne Y).

Byl-li by prvním dnem lhůty čtvrtek 23. 01. 2014 (pátek 24. 01. 2014 se do běhu lhůty nezapočítává), připadl by poslední den lhůty 6 pracovních dnů počítaných zpětně na čtvrtek 16. 01. 2014. Pokud by bylo třeba určit právní jednání (podat žádost o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám) učinit v této lhůtě, jinak by právo učinit takovéto právní jednání zaniklo, bylo by tak možné učinit kdykoliv v průběhu šestého dne, tj. čtvrtka 16. 01. 2014 (srov. § 601 odst. 1 NOZ).

Zákon o veřejných zakázkách však stanoví, že žádost o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám musí být zadavateli doručena nejpozději 6 pracovních dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek, nikoli ve lhůtě 6 pracovních dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek. Z toho autoři článku dovozují, že právní jednání musí být učiněno před uplynutím této lhůty, tj. nejpozději sedmý pracovní den.

Pokud by byl přijat výklad, že žádost o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám je doručena včas, byla-li doručena kdykoli během šestého pracovního dne před uplynutím lhůty pro podání nabídek, byl by tento výklad v přímém rozporu s dikcí § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, neboť toto ustanovení nestanovuje lhůtu prostřednictvím řadové číslovky (šestý pracovní den před uplynutím lhůty pro podání nabídek), nýbrž číslovkou základní (šest pracovních dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek).

Při výkladu § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je dle názoru autorů článku nutné vnímat, že se nejedná o lhůtu, v níž má být určité právní jednání učiněno, ale o lhůtu před níž má být takové právní jednání učiněno. Toto ostatně vyplývá ze smyslu a účelu lhůty pro doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám, přičemž na tomto místě lze odkázat na důvodovou zprávu k novele zákona o veřejných zakázkách č. 55/2012 Sb.: „Návrh zavádí lhůty vymezující okamžik, do kterého může dodavatel požádat o dodatečné informace. Tato lhůta byla zákonem č. 179/2010 Sb. odstraněna, ovšem aplikací praxe ukázala na její časté zneužívání ze strany dodavatelů, kteří žádostmi na poslední chvíli blokovali zadávací řízení.“ Z citované pasáže důvodové zprávy vyplývá, že lhůta pro doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám představuje

ochrannou lhůtu, v níž dodavatelé již nemají právo domáhat se (a zadavatel povinnost poskytovat) dodatečných informací k zadávacím podmínkám, a to z toho důvodu, aby žádostmi o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám podanými na sklonku lhůty pro podání nabídek neblokovali zadávací řízení.

Z dikce a smyslu a účelu § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách tedy dle názoru autorů článku jednoznačně vyplývá, že mezi okamžikem doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám zadavateli a uplynutím lhůty pro podání nabídek musí uplynout nejméně 6 celých pracovních dnů.

Dle autorů článku by tak byl v modelovém případě dodavatel oprávněn požadovat po zadavateli poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám pouze v případě, že by zadavateli doručil žádost o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám nejpozději ve středu dne 15. 01. 2014 ve 23:59:59 hod.

Tento výklad však bohužel není, s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „NS ČR“), zastáván Ministerstvem pro místní rozvoj (dále jen „MMR“).

Stanovisko MMR, ROP JV a judikatura NS ČR

S ohledem na shora uvedené rozpory při výkladu pravidla stanoveného v § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách pro počítání lhůty pro doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám se autoři článku obrátili s žádostí o výkladové stanovisko na MMR[4], Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihovýchod (dále jen „ROP JV“)[5] a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“)[6].

MMR ve svém stanovisku sdělilo následující, cit.:

„Vzhledem k tomu, že zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“) neupravuje specificky počítání lhůt, vztahují se na počítání lhůt obecná pravidla počítání času vyplývající ze zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“)[7]. Podle § 122 odst. 1 OZ lhůta určená podle dnů počíná dnem, který následuje po události, jež je rozhodující pro její počátek. Lhůta běží tolik (celých) dní, na kolik byla stanovena a konec lhůty je určen posledním dnem, který je podle počtu dní posledním dnem lhůty. Lhůta stanovená v ZVZ pro doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací je lhůtou určenou podle dní. Proto je při

výpočtu konce lhůty pro doručení žádostí o dodatečné informace nutné použít předmětné pravidlo stanovené v § 122 odst. 1 OZ.

Při výpočtu zadavatel přihlédne také k tomu, že jde o lhůtu počítanou „zpětně“. K obecným pravidlům zpětného počítání lhůt se podrobně vyjádřil Nejvyšší soud v rozhodnutí sp. zn. NS ČR – 29 Cdo 17/2012 ze dne 29. 11. 2012. Pro stanovení počátku lhůty pro doručení žádostí o dodatečné informace je rozhodný den, kdy uplyne lhůta pro podání nabídek. Tento den se do běhu lhůty nezapočítává. Prvním pracovním dnem přede dnem uplynutí lhůty je pracovní den nejbližší předcházející dni, kdy uplyne lhůta pro podání nabídek. Pokud je tedy konec lhůty pro podání nabídek určen například dnem 31. 7. 2013, šestým dnem lhůty je úterý 23. 7. 2013. Tento den je tedy dnem, kdy je nejpozději možné doručit žádost o poskytnutí dodatečných informací.“

ROP JV ve svém stanovisku sdělilo následující, cit.:

„Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Jihovýchod si neosobuje právo poskytovat obecná vyjádření k aplikaci jednotlivých ustanovení zákona, obzvláště těch, u nichž existují různé výklady, ani to není důvodem jeho existence.

Chápeme však, že jednotliví příjemci dotací mají snahu vyhnout se jednání, které by při pozdější kontrole mohlo být považováno za porušení zákona, a proto ve Vámi uvedené problematice počítání lhůt doporučujeme použít následující přístup:

Dle našeho názoru není nutné považovat za stěžejní otázku včasného doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací, ale spíše otázku nezbytnosti jejich poskytnutí pro splnění účelu zadávacího řízení. Tímto účelem je zejména získání dostatečného počtu hodnotitelných nabídek s možností následného výběru nejvhodnější nabídky zadavatelem. Předmětem těchto nabídek přitom má být takové plnění a takové podmínky jeho realizace, které naplní předem definované potřeby zadavatele ve vztahu k zadávané veřejné zakázce při účelném vynaložení veřejných prostředků. Pokud tedy zadavatel zjistí, že předmětem žádosti poukazuje na nejasnosti či rozpory v zadávacích podmínkách, které uvedený účel ohrožují, měl by dodatečné informace poskytnout bez ohledu na to, kdy byla žádost zadavateli doručena[8].

Lhůta pro podání žádostí o poskytnutí dodatečných informací je totiž lhůtou určenou pro dodavatele, tj. určuje povinnost dodavatelům, do kdy mají své žádosti o poskytnutí dodateč-

ných informací zadavateli předložit. Zákon však zadavateli nezapovídá, aby dodavatelům poskytl dodatečné informace i na základě žádostí doručených po této lhůtě. Pokud tedy zadavatel poskytne dodavatelům dodatečné informace i na základě opožděně doručené žádosti, zákon neporuší.

Co se týká samotného počítání času, jakkoliv by bylo možné souhlasit s názorem vyjádřeným ve Vaší žádosti, s ohledem na shora uvedené doporučujeme, aby zadavatel postupoval způsobem nejpříznivějším pro dodavatele. Pokud by totiž dodatečné informace odmítl poskytnout a toto odmítnutí by později (ať již orgánem dohledu, soudem, poskytovatelem dotace či subjektem provádějícím některý z pozdějších auditů) bylo posouzeno jako neoprávněné, mohlo by být na jednání zadavatele nahlíženo jako na porušení zásad transparentnosti a rovného zacházení.

Finanční opravy způsobitelných výdajů bývají v takových případech pro příjemce dotací v postavení zadavatelů vyšší než pokuta uložená orgánem dohledu. Je tedy na místě, aby příjemce dotace riziko udělení takové finanční opravy co možná minimalizoval.“

ÚOHS výkladové stanovisko z kapacitních důvodů neposkytl.

Z rozhodnutí NS ČR sp. zn. 29 Cdo 17/2012, na nějž mimo jiné odkazuje i vyjádření MMR:

„Slovy nejpozději 3 pracovní dny přede dnem konání přezkumného jednání o popřené pohledávce, pak ustanovení § 200 odst. 2 insolvenčního zákona vymezuje konec lhůty stanovené přihlášenému věřiteli k popření přihlášené pohledávky jiného věřitele; jinak řečeno, takto se vymezuje den (čas), kterým nejpozději končí možnost uplatnit popěrný úkon tak, aby se k němu přihlíželo.

Jde o lhůtu počítanou zpětně ode dne konání přezkumného jednání, přičemž platí (dovolatel i odvolací soud se shodují v tom), že den konání přezkumného jednání je dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty a jako takový se do běhu lhůty nezapočítává (srov. § 57 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.). Prvním pracovním dnem přede dnem konání přezkumného jednání o popřené pohledávce je tudíž pracovní den nejbližší předcházející dni konání přezkumného jednání o popřené pohledávce.

(...)

I na příkladu použitým v dovolání pak lze doložit, že podání obsahující popěrný úkon přihlášeného věřitele je doručeno insolvenčnímu soudu nejpozději 3 pracovní dny přede dnem konání přezkumného jednání o popřené pohledávce v případě, že jde o podání doručené insolvenčnímu soudu nejpozději v průběhu třetího pracovního dne počítaného zpětně ode dne konání přezkumného jednání o popřené pohledávce. Názor odvolacího soudu, podle kterého mezi dnem, kdy insolvenčnímu soudu dojde podání obsahující popěrný úkon a dnem konání přezkumného jednání o popřené pohledávce musí uplynout celé 3 dny (72 hodin), není správný.

Dovolatel doručil podání obsahující popěrný úkon insolvenčnímu soudu v pátek 23. září

2011, tedy v průběhu třetího pracovního dne počítaného zpětně ode dne konání přezkumného jednání o popřené pohledávce (od čtvrtka 29. září 2011); ve světle výše řečeného tak uplatnil popření pohledávky žalované včas (ve lhůtě určené ustanovením § 200 odst. 2 insolvenčního zákona) a dovolání je již proto opodstatněné.“

Polemika se stanoviskem MMR, NS ČR a ROP JV

Z vyjádření MMR je zřejmé, že MMR se plně ztotožňuje se závěry učiněnými NS ČR ve výše citovaném rozhodnutí. S těmito závěry však autoři článku nesouhlasí, neboť dle jejich názoru jsou založeny na nerozlišování okamžiku pro učinění právního jednání v rámci stanovené lhůty a okamžiku pro učinění právního jednání po nebo před uplynutím stanovené lhůty.

NS ČR totiž vykládá lhůtu tři pracovní dny před určitou událostí jako třetí pracovní den před určitou událostí, aniž by to však náležitě odůvodnil. Pokud by měl platit závěr učiněný NS ČR, bylo by pak lhůtu pro učinění určitého jednání stanovenou jako tři pracovní dny po určité události třeba vykládat jako třetí pracovní den po určité události a adresát by tak byl nucen učinit právní jednání v kratší lhůtě. Takový závěr přitom zcela jistě s ohledem na základní principy, na nichž stojí právní stát, jímž Česká republika má být, není přijatelný.

Ačkoliv ROP JV ve svém vyjádření konstatuje, že lze s názorem autorů článku na počítání lhůty pro doručení žádosti o dodatečné informace k zadávacím podmínkám souhlasit, zabývá se spíše než výkladem § 49 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách otázkou nezbytnosti poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám pro splnění účelu zadávacího řízení, tj. zejména získání

dostatečného počtu hodnotitelných nabídek s možností následného výběru nejvhodnější nabídky zadavatelem. Tyto úvahy však nejsou předmětem tohoto článku.

Závěr

Ze znění zákona o veřejných zakázkách dle názoru autorů článku jasně vyplývá, že mezi okamžikem doručení žádosti o poskytnutí dodatečných informací k zadávacím podmínkám zadavateli a uplynutím lhůty pro podání nabídek musí uplynout celých 6 pracovních dnů, tj. že tato žádost musí být zadavateli doručena nejpozději v průběhu sedmého pracovního dne před uplynutím lhůty pro podání nabídek.

MMR je však s odkazem na odůvodnění rozhodnutí NS ČR zastáván názor, že postačí, bude-li žádost o dodatečné informace doručena šestý pracovní den před uplynutím lhůty pro podání nabídek. S ohledem na skutečnost, že ZVZ neobsahuje zvláštní úpravu počítání času a použije se obecná úprava obsažená v civilních předpisech (NOZ), která již byla judikaturně řešena[9], a to NS ČR jakožto vrcholným orgánem soudnictví dohlížejícím nad sjednocováním judikatury, nezbývá než doporučit akceptaci tohoto názoru, byť k němu lze mít shora uvedené výhrady. ●

Mgr. Jan Tejkal,
advokát
Mgr. Lukáš Pruška,
advokátní koncipient
Fiala, Tejkal a partneři,
advokátní kancelář, s.r.o.

FIALA, TEJKAL A PARTNEŘI S.R.O.
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Poznámky

[1] § 49 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách.

[2] § 49 odst. 1 až 3 zákona o veřejných zakázkách.

[3] Základní zásady vymezuje zákon o veřejných zakázkách v § 6, jedná se o zásadu zákazu diskriminace, zásadu rovného zacházení a zásadu transparentnosti.

[4] Důvod: Oblast veřejných zakázek spadá do resortu MMR.

[5] Důvod: Regionální rady regionů soudržnosti vykonávají kontrolu při zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z fondů EU.

[6] Důvod: ÚOHS vykoná dohled nad postupem zadavatelů při zadávání veřejných zakázek.

[7] Pozn. autorů: Žádost o poskytnutí výkladového stanoviska byla podána před účinností zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (tzv. nového občanského zákoníku).

[8] Autoři článku na tomto místě ponechávají stranou, nakolik lze rozpory a nejasnosti v zadávacích podmínkách zhojit prostřednictvím dodatečných informací a upozorňují, že změnu zadávacích podmínek není možné činit prostřednictvím institutu dodatečných informací.

[9] Rozhodnutí NS ČR sp. zn. 29 Cdo 17/2012 se sice vztahuje k předchozí právní úpravě (zákonu č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů), není však dán důvod pro to, aby nemohl být aplikován i na stávající právní úpravu (NOZ), neboť tato počítání času neřeší zásadně odchylně.

Právní regulace rozvodu bez zjišťování příčin rozvratu manželství v kontextu rekodifikace soukromého práva v České republice

Rozvod manželství je stále velmi aktuální téma, neboť téměř každé druhé manželství se dnes rozvádí. Vzhledem k tomu, že počátek roku 2014 přinesl změny právní úpravy této problematiky, a to jak po stránce hmotněprávní, tak i zejména po stránce procesněprávní, tak tento článek shrnuje ty nejdůležitější změny právní regulace rozvodu bez zjišťování příčin rozvratu manželství. Nová procesněprávní úprava se vztahuje na obě formy rozvodu.

Hmotněprávní úprava řízení o rozvod manželství

Nejprve se zaměříme na úpravu hmotněprávní, která přináší pouze nepatrné formulační změny. Od 1. 1. 2014 nalezneme úpravu rozvodu bez zjišťování příčin rozvratu manželství namísto v zákoně o rodině (dále jen „ZOR“) v novém občanském zákoníku (dále jen „NOZ“), konkrétně v části druhé, hlavy první, dílu pátém.

Právní důvod rozvodu manželství

Jediným právním důvodem rozvodu manželství zůstává nadále kvalifikovaný rozvrat vztahů mezi manžely. NOZ v § 755 stanovuje, že manželství může být rozvedeno, pokud je soužití manželů hluboce, trvale a nenapravitelně rozvráceno a nelze očekávat jeho obnovení. Nově je tak přidána podmínka nenapravitelné

ho rozvrácení manželského soužití.[1] Takovéto doplnění však osobně považuji za nadbytečné, neboť mám za to, že pokud je manželství rozvráceno natolik, že již nelze očekávat obnovení manželského soužití, pak je nepochybně rozvráceno již přeci nepřekonatelně. Z tohoto důvodu výše uvedené doplnění považuji za nadbytečné, neboť je jím formulováno to, co již z ustanovení dávno nepochybně vyplývalo.

Domněnka kvalifikovaného rozvratu

U rozvodu bez zjišťování příčin rozvratu manželství soud nezjišťuje příčiny rozvratu manželství a za splnění zákonem stanovených náležitostí manželství rozvede. Zákonem je tak za splnění určitých předpokladů konstruována domněnka, že manželství je hluboce, trvale a nenapravitelně rozvráceno a nelze očekávat obnovení manželského soužití. O tom, zda je zde konstruována domněnka vyvratitelná či nevyvratitelná, nepanovala jednota. Hlavní argument zastánců domněnky vyvratitelné spočíval na znění ustanovení § 24a ZOR, kde najdeme formulaci „má se za to že,“ což je terminologie požívaná u domněnky vyvratitelné. Když se však podíváme na znění § 757 NOZ, tuto formulaci tam již nenajdeme. Důvodová zpráva k tomuto ustanovení se zmiňuje jen o existenci domněnky, avšak již bez upřesnění, zda jde o vyvratitelnou či nevyvratitelnou domněnku. Vzhledem k tomu, že NOZ nově přichází s terminologickým rozlišením toho, zda se jedná o domněnku vyvratitelnou či nevyvratitelnou, a to tak, že zcela vědomě používá pojmy „má se za to, že“ u domněnky vyvratitelné, zatímco u domněnky nevyvratitelné jsou používána slova „platí, že,“ tak jsem toho názoru, že se v tomto případě jedná o domněnku nevyvratitelnou, a to právě s ohledem na výše uvedené terminologické rozlišení. Soud tak má mít zákonný důvod rozvodu za prokázaný.

Rozvod bez zjišťování příčin rozvratu manželství

Rozvodu bez zjišťování příčin rozvratu manželství je nadále věnován pouze jeden paragraf,

a to § 757 NOZ. Úprava obsahuje drobné formulační změny a doplnění. Za poněkud nešťastné považují formulaci uvedenou v tomto paragrafu, kdy se dočteme „soud manželství rozvede, aniž zjišťuje příčiny rozvratu manželství, dojde-li k závěru, že shodná tvrzení manželů, pokud se jedná o rozvrat manželství a záměr dosáhnout rozvodu, jsou pravdivá...“ Na jedné straně máme hned v začátku řečeno, že soud nezjišťuje příčiny rozvratu manželství, pokud jsou splněny následující podmínky. Na druhé straně je zde však řečeno, že soud má zkoumat pravdivost tvrzení manželů, pokud se jedná o rozvrat manželství a o záměr dosáhnout rozvodu. V důvodové zprávě k § 757 NOZ, je napsáno, že v tomto případě soud rozhodující o rozvodu vlastně neprojednává spor, ale pouze zjišťuje, zda manželé chtějí a tvrdí totéž, zda je jejich vůle pravá, zda jsou jejich tvrzení pravdivá, což však nemůže zjistit jinak než osobním slyšením účastníků.[2] Cílem uvedeného znění má být snaha soudu o předejití ukvapených rozhodnutí a ujistění se o skutečném úmyslu manželů. Což ovšem považují za zbytečné, vezmeme-li v potaz to, že manželé, kteří mají nezletilé děti, které nenabýly plné svéprávnosti, již absolvovali řízení před opatrovníckým soudem, dále se dohodli na úpravě svých majetkových poměrů, bydlení, a případném výživném pro dobu po tomto rozvodu. Nadále tak jediné, co by mohlo ovlivnit průběh rozvodového řízení, a soud je povinen zjišťovat, je případný rozpor se zájmy nesvéprávných dětí.

Předpoklady rozvodu manželství podle § 757

Co se týká nezbytných zákonných podmínek, které musí být splněny, aby mohlo být manželství rozvedeno bez zjišťování příčin rozvratu manželství, tak ty se v zásadě vůbec neodlišují od těch v § 24a ZOR. Najít zde můžeme přesto některá vitaná doplnění předchozí úpravy. Zákon setrval na podmínce, že manželství musí trvat nejméně jeden rok a manželé spolu déle než 6 měsíců nežijí. Nově v zákoně nalezneme stanovení přesné doby, ke které musí být uvedené doby trvání splněny. Tímto došlo k vyřešení interpretačního problému, se kterými se soudy musely vypořádat po přijetí ustanovení § 24a ZOR, neboť se toto ustanovení nezmiňovalo o tom, zda doba trvání musí být splněna ke dni podání návrhu nebo ke dni rozhodování soudem o rozvodu manželství. Zvolená varianta je zastávána jak odbornou veřejností, tak i soudy, a to tedy, že podmínka trvání manželství a délky společného soužití musí být splněna ke dni podání žaloby o rozvod manželství. Manželé tak hned od počátku podání návrhu na rozvod manželství vědí, zda tyto podmínky splňují, či nikoli.

Další novinkou, kterou najdeme v § 758 NOZ, je pojem manželského či rodinného společenství.

NOZ tím tak jasně vymezuje to, co musela doposud vykládat odborná literatura. Oddělené žití manželů tak nastává bez ohledu na to, zda mají, popřípadě vedou rodinnou domácnost s tím, že alespoň jeden z manželů manželské společenství zjevně obnovit nechce. Pro soud je takovéto vymezení důležité. Pokud totiž manželské společenství nefunguje, lze to považovat za důkaz o existenci rozvratu manželství.

Co se týká povinnosti manželů, kteří jsou rodiči dětí, které nenabýly plné svéprávnosti, zůstala zachována nutnost dohodnout se nejprve na úpravě poměrů k těmto dětem pro dobu po rozvodu. Je proto nezbytné, aby nejprve byla soudem schválena dohoda rodičů o úpravě poměrů dítěte pro dobu po rozvodu, a až poté lze vynést rozhodnutí, kterým se manželství rozvádí. Soud si však nadále klade za cíl rozhodnout o výkonu rodičovské odpovědnosti s přihlédnutím k zájmům dítěte, a to i před dohodou rodičů o výkonu. Soud přitom musí brát v úvahu vazby dítěte na jeho nejbližší příbuzné, tj. kromě rodičů, i sourozence a prarodiče, pokud je to v konkrétním případě vhodné a možné. Novinkou, je odlišné systematické zařazení této úpravy. Výkon rodičovské odpovědnosti po rozvodu manželství, již není upraven společně s ustanoveními o rozvodu manželství, jako tomu bylo v úpravě ZOR.[3] Nové zařazení je v části druhé, hlavě druhé, dílu druhém, oddílu třetím a pododdílu třetím.

Interpretační potíže vniklé v souvislosti s přijetím NOZ

Je také nezbytné zabývat se tím, jaká úprava se vztahuje na řízení, která byla zahájena již před účinností NOZ. Přechodné ustanovení § 3028 odst. 1 NOZ stanovuje, že tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti. § 3028 odst. 2 NOZ vymezuje, že není-li stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv rodinných. Ovšem vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují podle dosavadních předpisů. Je tedy nezbytné určit, jak bude postupováno v případě rozvodových řízení, která budou zahájena ještě před datem účinnosti NOZ. Vzhledem ke skutečnosti, že hmotněprávní vztahy na základě konstitutivních soudních rozhodnutí vznikají, mění se a zanikají až okamžikem právní moci rozhodnutí a rozsudek, jímž se manželství rozvádí, je rozsudkem konstitutivním. Nelze tak o posuzování právních vztahů uvažovat dříve, než do nabytí právní moci rozhodnutí, protože až tímto okamžikem jsou naplněny podmínky k jejich vzniku. Samotným podáním žaloby o rozvod manželství se ustanovení manželů nemění, a proto budou ustanovení NOZ aplikována i na rozvodová řízení, která byla zahájena ještě před účinností NOZ.

Hmotněprávní změny úpravy rozvodu bez zjišťování příčin rozvratu manželství jsou však natolik minimální, že nás přechodná ustanovení nemusí trápit. Změny v oblasti rozvodu manželství jsou naopak v úpravě procesněprávní.

Procesní úprava řízení o rozvod manželství

Právní úprava řízení o rozvod manželství byla do konce roku 2013 v zákoně č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „OSŘ“). Od 1. 1. 2014 má však OSŘ nadále upravovat výlučně řízení sporná, zatímco nový zákon o zvláštních řízeních soudní řízení nesporná a jiná zvláštní řízení (dále jen „ZŘS“). Je sice pravdou, že i důvodová zpráva konstatuje, že řízení o rozvod manželství je považováno za řízení sporné, ovšem nelze přehlížet, že jak v řízení o rozvod manželství bez zjišťování příčin rozvratu, tak i se zjišťováním příčin rozvratu manželství existuje řada procesních výjimek.[4] Za takovéto situace je pak namístě, že řízení o rozvod manželství je zařazeno právě mezi jedno ze zvláštních řízení, neboť v případě ponechání tohoto řízení v OSŘ, by nadále musely existovat mnohé výjimky, které by narušovaly snahu o jednotnou a přehlednou koncepci zákona. Je nutné přihlédnout též k tomu, že řízení o rozvod manželství spadá mezi řízení ve věcech manželských a většina výjimek vymezených pro tato řízení platí pro všechna tato řízení. Při striktním oddělení nesporných řízení od řízení, která kombinují prvky sporného a nesporného řízení, by tak došlo k duplicitě právní úpravy. Výjimky by musely být normovány jak v OSŘ, tak v ZŘS.

Jednotlivá ustanovení řízení o rozvod manželství

Ustanovení o rozvodu manželství najdeme ve třetí části, oddílu druhém, pododdílu třetím. Nově je tedy řízení o rozvod manželství potvrzeno jako zvláštní řízení, které spojuje jak prvky sporného, tak nesporného řízení. Důvodem, jak už bylo zmíněno výše, jsou výrazné procesní odlišnosti oproti řízením, která upravuje OSŘ. Zařazením tohoto řízení do ZŘS nám vznikla koncentrovaná úprava, která neobsahuje tolik výjimek, jakých bylo potřeba v případě úpravy tohoto institutu v OSŘ. Zvolená úprava navíc umožňuje plynulé překlápění řízení o rozvod manželství z režimu rozvodu bez zjišťování příčin rozvratu do režimu se zjišťováním příčin rozvratu.

Věcná a místní příslušnost

Co se týká věcné a místní příslušnosti, tak ty zůstaly nezměněny. Nadále jsou věcně příslušnými okresní soudy. Místně příslušným k projednání rozvodového řízení je pak soud, v jehož obvodu mají nebo měli manželé posled-

ní společné bydliště v České republice, bydlí-li v obvodu tohoto soudu alespoň jeden z manželů. Není-li takového soudu, pak je příslušný obecný soud manžela, který nepodal návrh na zahájení řízení, a není-li ani takového soudu, tak pak je místně příslušným obecný soud manžela, který podal návrh na zahájení řízení.

Účastníci řízení

Novinkou úpravy je zavedení materiálního pojetí účastníků řízení, což umožňuje procesně zjednodušit ty situace, kdy podá návrh na zahájení řízení o rozvod manželství někdo jiný, než kdo manželství uzavřel, například tchýně nebo milenka. V takovém případě pak již není třeba návrh zamítnout pro nedostatek věcné legitimace, ale soud takový návrh bez jednání odmítne. Účastníky řízení o rozvod manželství jsou tedy pouze a jen manželé.

Návrh na rozvod manželství

Řízení o rozvod manželství lze zahájit nově dle § 384 odst. 1 na návrh jednoho z manželů nebo společným návrhem obou manželů. S ohledem na novou povahu rozvodového řízení, jako řízení zvláštního, již podání soudu nebude nazváno žalobou, ale návrhem na rozvod manželství, a to s ohledem na používanou terminologii pro podání v řízení sporných a řízeních nesporných, kdy tuto pak zachovává i § 384 ZŘS, který mluví již o návrhu, nikoli žalobě. Velkým přínosem nové úpravy je právě možnost společného návrhu manželů, a to v těch případech, kdy mezi oběma manžely panuje již hned v počátcích jednota o rozvodu a jsou na něm, respektive nezbytných hmotněprávních zákonných podmínkách dohodnuti. I když se to může zdát zarážející, tak se v praxi stávalo, že mezi manžely bývaly hádky o to, kdo z nich návrh podá a bude tedy v pozici žalobce a naopak kdo bude v pozici žalovaného. Samotné slovo žalovaný tak v mnohých budilo velice negativní emoce. Díky tomu, že nová právní úprava možnost společného návrhu manželům již umožňuje, tak se nemusejí manželé nadále stavět do pozic žalobce a žalovaného, což je pro mnohé úlevou.

Zákon počítá v § 384 odst. 2 také se situací, kdy návrh v počátku podá pouze jeden z manželů, zatímco druhý manžel se k návrhu připojí později. Soud bude následně postupovat tak, jako by řízení bylo zahájeno návrhem společným, avšak připojujícímu se manželovi bude zachována možnost odvolat připojení se k návrhu, a to až do vyhlášení rozhodnutí soudu prvního stupně.

Zpětvzetí návrhu na zahájení řízení

Nová právní úprava zpřísňuje podmínky, za

nichž je možné zastavit řízení v případě zpětvzetí návrhu na zahájení řízení. A to s ohledem na charakter řízení jako tzv. iudicia duplex[5] a praxí, kdy se stávalo, že původní žalobce vzal žalobu zpět, nesouhlas žalovaného nebyl relevantní a řízení o rozvod bylo vzápětí zahájeno žalobou původního žalovaného. Nová úprava tak v § 387 odst. 1 ZŘS zavádí požadavek kvalifikovaného nesouhlasu, neboť v případě, že druhý z manželů se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, pak takovéto zpětvzetí je neúčinné. Zákon v § 387 odst. 2 řeší také situaci, kdy bude řízení zahájeno společným návrhem obou manželů a následně jeden z nich projeví vůli vzít návrh na zahájení řízení zpět. V takovémto případě se bude postupovat obdobě jako v § 384 odst. 2, kdy manžel odvolá připojení se k návrhu na rozvod, tedy soud bude nadále postupovat jako s navrhovatelem pouze s tím z manželů, který návrh na zahájení řízení zpět nevzal.

Průběh jednání

Co se týká samotného průběhu řízení o rozvod, tak ZŘS stanovuje na rozdíl od ustanovení § 115a OSŘ[6] jasně, že řízení o rozvod manželství není možné vést bez nařízení jednání k projednání věci. V důvodové zprávě k § 389 se dočteme, že je tomu tak s ohledem na společenský význam institutu manželství. Soud má povinnost usilovat o smíření manželů a vést je k odstranění příčin rozvratu. Tuto povinnost má tak soud splnit tím, že je povinen účastníky předvolat k jednání a provést jejich výslechy. Od výsledku účastníků může soud upustit, pokud by provedení výsledku bylo spojeno s velkými obtížemi.

Zmeškání jednání

Pokud se k nařízenému jednání nedostaví navrhující manžel nebo v případě společného návrhu oba manželé, a to bez řádné a včasné omluvy, soud řízení zastaví. V případě, kdy by podával návrh na rozvod manželství pouze jeden z manželů a druhý z manželů by se k tomuto jednání dostavil a výslovně by prohlásil, že na projednání věci trvá, pak by k zastavení řízení nedošlo.

Odvolání

Za pozornost pak jistě stojí § 395 ZŘS. V něm se dočteme, že v případě společného návrhu na rozvod manželství, kterému bylo vyhověno, není přípustné odvolání. Odvolání je tak nadále možné jen v případech, kdy nebyl podán společný návrh, druhý manžel se k návrhu na rozvod v průběhu řízení nepřipojil, připojení se k návrhu manžel do vyhlášení rozhodnutí soudu prvního stupně odvolal, nebo došlo ke zpětvzetí společného návrhu jedním z man-

želů. Odvolání v těchto případech lze tak podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení, avšak promínutí zmeškání lhůty není přípustné, a to ani tehdy, neobsahoval-li rozsudek poučení o odvolání, o lhůtě k odvolání nebo o soudu, u něhož se podává, nebo obsahoval-li nesprávné poučení o tom, že odvolání není přípustné.

V neposlední řadě pak úprava v § 393 ZŘS pamatuje na poučení soudu, kdy v rozsudku, kterým soud vysloví rozvod manželství, poučí manžela, který přijal přijmení druhého manžela o právu přijmout zpět své dřívější přijmení.

Závěrem lze tedy shrnout, že nová právní úprava řízení o rozvod manželství je tak úpravou koncentrovanou, působí komplexně a přehledně. Úprava se vztahuje na rozvod bez zjišťování příčin rozvratu, pamatuje pak i na zakotvení možnosti jejich plynulého přecházení a s tím souvisejících důsledků, což je vhodné, neboť k těmto přechodům v praxi velice často dochází. ●

Mgr. Karolína Kubáňová,
advokátní koncipientka
Hartmann, Jelínek,
Fráňa a partneři, s.r.o.

HARTMANN
JELÍNEK
FRÁŇA
a partneři

Poznámky

- [1] Původní znění § 24 ZOR zní: Soud může manželství na návrh některého z manželů rozvést, jestliže je manželství tak hluboce a trvale rozvráceno, že nelze očekávat obnovení manželského soužití; bere přitom v úvahu příčiny rozvratu manželství.
- [2] Důvodová zpráva k ustanovení § 757 NOZ, k dispozici na http://obcanskyzakonik.justice.cz/tinymce-storage/files/odborne_texty/NOZ%20interaktivni.pdf. [cit. 24. května 2014].
- [3] ZOR členilo oba společně do části první, hlavy páté.
- [4] Důvodová zpráva k ZŘS již uvádí hned čtrnáct. Např. nepřipustnost vedlejšího účastnictví, výslech účastníků není podmíněn souhlasem účastníka a nemá subsidiární povahu, neexistence práva na náhradu nákladů řízení podle zásady úspěchu ve věci, nepřipustnost žaloby na obnovu řízení a žaloby pro zmatečnost atd.
- [5] Řízení je možné zahájit na návrh kteréhokoli z potenciálních účastníků
- [6] § 115a OSŘ: k projednání věci samé není třeba nařizovat jednání, jestliže ve věci lze rozhodnout jen na základě účastníků předložených listinných důkazů a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, popřípadě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí; to neplatí ve věcech uvedených v § 120 odst. 2.

PPS
advokáti

Důvěra a podpora našich klientů, stejně jako pracovní nasazení a výsledky celého našeho týmu jsou hlavními faktory dosavadního úspěšného fungování završeného ziskem ocenění **»Právnická firma roku 2013 pro regionální kancelář«** v soutěži pořádané společností EPRAVO.CZ

Na trhu právních služeb od roku 2002

Hradec Králové

Velké náměstí 135/19
500 03 Hradec Králové
Tel: +420 495 512 831-2

Praha

Římská 14
120 00 Praha 2
tel. +420 224 237 905

Vysoké Mýto

Jiráskova 154
566 01 Vysoké Mýto
tel. +420 465 423 200

Rychnov nad Kněžnou

Poláčkovo náměstí 85
516 01 Rychnov nad Kněžnou
tel.+420 494 321 351

Kolín

Chelčického 1380
280 02 Kolín
tel. +420 777 783 098

www.ppsadvokati.cz

Další zásadní mezník roku 2014 pro obchodní korporace se blíží – 30. 6. / 1. 7. 2014

Dny 30. 6. a 1. 7. 2014 se pro obchodní korporace stanou – vedle 1. 1. 2014 – dalšími důležitými termíny roku 2014 v souvislosti s rekodifikací soukromého práva. Níže přinášíme přehled zákonných požadavků, kterými by se zejména statutární orgány obchodních korporací měly začít důkladně a bezodkladně zabývat.

V roce 2014 nebude termín 30. 6. 2014 znamenat pouze časový limit pro projednání řádné účetní závěrky[1], schválení výsledku hospodaření a rozhodnutí, jak bude s výsledkem naloženo. Nejpozději 30. 6. a 1. 7. 2014 by totiž obchodní korporace měly mít finalizovány změny, které požaduje zejména zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích) (dále jen „ZOK“) či zákon č. 132/2014 Sb.,

o některých opatřeních ke zvýšení transparentnosti akciových společností a o změně dalších zákonů (dále jen „ZTAS“).

Prizpůsobení společenských smluv[2]

Přestože ujednání společenských smluv, která byla v rozporu s donucujícími ustanoveními ZOK byla zrušena dne 1. 1. 2014, ZOK stanoví povinnost „sladit“ společenské smlouvy liteře ZOK. Obchodní korporace mají proto dle § 777 odst. 2 ZOK přizpůsobit do 1. 7. 2014 společenské smlouvy úpravě ZOK a doručit je do sbírky listin obchodního rejstříku.

Nová právní úprava obsahuje nikoli malé množství změn, které je třeba při přizpůsobování společenských smluv vzít v úvahu. Není proto v možnostech tohoto článku upozornit na veškeré změny, které by měly být realizovány. Je tudíž nutno zevrubně projít společenskou smlouvu a konzultovat nutné změny s odborníky za účelem jejího řádného přizpůsobení.

Demonstrativně však uvádíme některé případy, které jsou předmětem probíraných změn. Jedná se např. o pravidla pro svolání valných hromad, působnost valné hromady, změnu formy akcí (viz níže), pravidla zvyšování a snižování základního kapitálu apod.

ZOK stanoví sankce pro případ, že obchodní korporace bude tuto povinnost ignorovat. Neučiní-li obchodní korporace odpovídající změny ve stanovené lhůtě, rejstříkový soud ji k tomu vyzve a stanoví ve výzvě dodatečnou přiměřenou lhůtu ke splnění této povinnosti. Uplyne-li dodatečná lhůta marně, soud na návrh rejstříkového soudu nebo osoby, která na tom osvědčí právní zájem, zruší obchodní korporaci a nařídí její likvidaci.

Neuposlechnutí výzvy soudu dle § 777 odst. 2 ZOK může být rejstříkovým soudem rovněž sankcionováno pořádkovou pokutou, a to až do výše 100 000,- Kč ve smyslu § 104 zákona č. 302/2014 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob.

V této souvislosti rovněž upozorňujeme na tzv. OPT-IN dle § 777 odst. 5 ZOK. Jedná se o možnost obchodních korporací podřídit se ZOK jako celku a zamezit tak dvojkojnosti právní úpravy obchodní korporace (nadále by se tedy neaplikoval zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník). Tuto možnost doporučujeme s ohledem na posílení právní jistoty, kdy na „vnitřní úpravu obchodní korporace“ bude dopadat jediná právní úprava. Tato možnost je však časově limitována, a to do 1. 1. 2016.

Změna formy akcí

K 1. 1. 2014 došlo ve smyslu ZTAS k automatické změně listinných akcí na majitele, na listinné akcie na jméno, ledaže společnost před účinností ZTAS rozhodla o imobilizaci listinných akcí na majitele nebo o změně podoby listinných akcí na majitele.

Podle § 3 odst. 2 ZTAS mají akciové společnosti do 30. 3. 2014 uveřejnit[3] výzvu k předložení akcí společně s oznámením o následcích spojených s prodloužením. V případě, že adresáti uvedené výzvy (akcionáři), budou ignorovat tuto výzvu a nepředloží své akcie včas, nevznikne jim právo na dividendu z dotčených akcí.

Představenstvo společnosti je povinno uvést stanovy akciové společnosti do souladu se ZTAS a podat návrh na zápis změny formy akcí do obchodního rejstříku nejpozději do 30. 6. 2014.

Smlouva o výkonu funkce

Do 1. 7. 2014 je rovněž třeba uzpůsobit smlouvy o výkonu a o odměně, jinak platí, že je výkon funkce bezplatný. Právě tato sankce v podobě bezplatnosti výkonu funkce má statutární orgány motivovat k učinění revize těchto smluv. Smlouva má především obsahovat jasná pravidla odměňování. Nicméně odměňování lze upravit také ve vnitřním předpisu schváleném orgánem obchodní korporace, do jehož působnosti náleží schvalování smlouvy o výkonu funkce.

Internetové stránky

Akciová společnost podle § 7 odst. 2 ZOK má uveřejňovat údaje, které je povinna uvádět na obchodních listinách a další údaje stanovené ZOK na vlastních internetových stránkách. Zákon nestanoví lhůtu, dokdy by internetové stránky akciové společnosti měly být v provozu, podmiňuje však některé procesy uvnitř akciové společnosti uveřejněním informací na internetových stránkách. Z tohoto důvodu jsou internetové stránky existenční nutností akciových společností z hlediska vztahů uvnitř i vně společnosti.

Jedná se například o povinnost upravenou § 406 ZOK, podle které má svolavatel valné hromady nejméně 30 dnů přede dnem konání valné hromady uveřejnit pozvánku na valnou hromadu na internetových stránkách společnosti. Pozvánka musí být na internetových stránkách společnosti uveřejněna až do okamžiku konání valné hromady.

Dále je povinností obchodní korporace umístit na internetové stránky případný protinávrh[4] akcionáře k záležitostem zařazeným na pořad valné hromady.

Existenci koncernu jsou členové koncernu povinni uveřejnit na internetových stránkách, jinak se nemohou eventuálně zprostit povinností hradit újmu, jež byla způsobena ovlivněné osobě.

Proto je potřeba na tomto místě doporučit akciovým společnostem, jejichž statutární orgány tuto problematiku doposud úspěšně opomíjely, aby se neprodleně začaly tímto tématem aktivně zabývat.

Závěr

Tento přehled má sloužit zejména jako upozornění pro statutární orgány obchodních korporací, že se den 30. 6. a 1. 7. 2014 rychle blíží a ve stručnosti poukázat na nutné změny, jež jsou s tímto datem spojeny. ZOK stanoví několik nevábých sankcí, které by mohly velmi zkomplikovat „život“ obchodních korporací, případně jejím statutárním orgánům, neboť by porušení těchto povinností mohlo být považováno jako porušení péče řádného hospodáře. Z tohoto důvodu doporučujeme řešení shora uvedených záležitostí neodkládat a včas tyto dát do souladu se zákonem. ●

Mgr. Lukáš Regec,
advokátní koncipient
LAW GROUP

Poznámky

- [1] Samozřejmě za předpokladu, že účetní období koresponduje s kalendářním rokem.
- [2] Podle § 776 odst. 3 ZOK se pro potřeby hlavy II části druhé ZOK stanovy a zakladatelská smlouva považují za stanovy. Jedná se o zřejmou chybu, kdy ustanovení dle našeho názoru mělo znít: „...stanovy a zakladatelská smlouva považují za společenskou smlouvu“. Tento názor dovozujeme zejména tím, že tato hlava zákona s pojmem stanov (ve smyslu zakladatelské smlouvy a stanov) nijak zvlášť neoperuje. Naopak § 777 hovoří toliko o společenské smlouvě, což jistě nebylo záměrem zákonodárce.
- [3] Způsobem určeným pro svolání valné hromady.
- [4] Tato povinnost se týká pouze protinávrhu, který obsahuje více než 100 slov.

LUXURY APARTMENTS

www.lacortepraga.com

SALES AND MANAGMENT BY MANGHI CZECH / T: +420 725 860 300 / E: info@lacortepraga.com / Pařížská 68/9 - 110 00 Praha 1

MANGHI
CZECH

■ ■ ■ HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

ADVOKÁTI | ATTORNEYS | RECHTSANWÄLTE

Advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** patří mezi renomované kanceláře zaměřené na komplexní právní a poradenské služby pro soukromý i veřejný sektor. Kancelář je členem **mezinárodní sítě** právních kanceláří **International Alliance of Law Firms** zaměřených na komplexní poradenství v obchodním právu. Poskytujeme **multidisciplinární služby** v rámci úzké spolupráce s významnými mezinárodními auditory daňovými poradci zejména v rámci fúzí, akvizic, restrukturalizací, služeb projektového poradenství a řízení, veřejných zakázek a PPP projektů, projektů v oblasti výzkumu, vývoje a inovací, zpracování analýz, metodik a legislativních prací.

V rámci 5. ročníku soutěže Právnícká firma roku byla advokátní kancelář **HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI** vyhlášena za rok 2012 **vítězem** kategorie **právo duševního vlastnictví** a doporučenou kancelář pro **pracovní právo** a **veřejné zakázky**. Mezi **hlavní nabízené služby kanceláře** patří:

Veřejný sektor:

- Veřejné zakázky
- Veřejná podpora
- PPP projekty
- Projekty financované z EU fondů
- Výzkum, vývoj a inovace
- Plánování a financování sociálních služeb
- Analýzy, metodiky, studie proveditelnosti, legislativní podpora

Soukromý sektor:

- Obchodní právo
- Fúze, due diligence, reorganizace
- Ochrana duševního vlastnictví
- Pracovní právo
- Nemovitosti a stavební právo
- Retail / Ochrana spotřebitele
- Řešení tuzemských a mezinárodních sporů, činnost rozhodců, zastoupení v rozhodčím a soudním řízení

INTERNATIONAL
ALLIANCE
OF LAW FIRMS

HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Palác Anděl
Radlická 1c/3185
150 00 Praha 5

Tel: (+420) 296 325 235
Fax: (+420) 296 325 240
recepce@holec-advokati.cz

... hřiště s léčebnými účinky

(Ondřej Hejma)

BEROUN GOLF RESORT

Beroun GC – člen ČGF

- 18jamkové mistrovské hřiště
- Driving range
- Putting a chipping green
- Klubová restaurace pouze pro členy Beroun GC a jejich hosty
- Veřejná restaurace
- Vyhlídková terasa
- Otevřená kuchyně, pizza pec
- Konferenční centrum
- Hotel
- Wellness centrum
- Venkovní bazén
- Pro-shop
- Dětský koutek
- Byty na prodej a pronájem
- 10 minut z Prahy

BEROUN GOLF RESORT

Na Veselou 909

266 01 BEROUN

www.golfberoun.cz

recepce@golfberoun.cz

+420 313 101 090, +420 606 506 326

T.M. Lewin

Byznys móda z londýnské City

Nákupní Galerie MYSLBEK · Centrum CHODOV · Centrum ČERNÝ MOST · Obchodní centrum NOVÝ SMÍCHOV
On-line obchod na: www.tmlewin.cz

Změna pro veřejné zakázky – nová evropská zadávací směrnice

V polovině dubna nabyla platnosti nová směrnice EU, která je rozhodující pro oblast veřejných zakázek i na naší národní úrovni. ČR má nyní dvouletou transpoziční lhůtu na to, aby obsah směrnic promítl do vnitrostátního právního řádu.

Směrnice obsahují množství zásadních změn, jejichž transpozice do vnitrostátního právního řádu si vyžádá vznik zcela nového zákona o veřejných zakázkách, neboť zakotvení nových pravidel do stávajícího zákona by si vyžádalo zásadní zásahy do textu i systematiky zákona a i za vynaložení maximální snahy o vytvoření kvalitního předpisu by pravděpodobně vedlo k velké nepřehlednosti a nesrozumitelnosti právní úpravy.

Mezi zásadní změny vyplývající ze směrnic patří následující:

Nové rozdělení veřejných zadavatelů

Směrnice nově rozlišuje veřejné zadavatele na ústřední (centrální) – ministerstva a jiné ústřední orgány státní správy – a na zadavatele na tzv. „nižší úrovni“ – např. obce, kraje. Kdy

pro centrální zadavatele je stanoven přísnější režim.

Nové výjimky

Směrnice umožňuje nepostupovat v jejím režimu resp. režimu zákona v případě zadávání zakázek, jejichž předmětem je zastupování zadavatele advokátem v rozhodčím či smírčím řízení nebo v soudních řízeních u soudů.

Dále byly upřesněny podmínky pro využití výjimky „in-house“, kdy nové směrnice již výslovně stanoví, že zakázka může být zadána na základě „in-house“ výjimky pouze osobě, která vykonává více než 80 % činností při plnění úkolů, které jí byly svěřeny ovládacím veřejným zadavatelem a je ve výlučném vlastnictví zadavatele.

Nová zásada

Směrnice rozšiřuje základní zásady, tedy mimo zásady transparentnosti, rovného zacházení a nediskriminace, hovoří také o zásadě přiměřenosti – ta už byla při aplikaci zákona o veřejných zakázkách aplikována, nyní je tedy výslovně stanovena směrnicemi.

Přísnější úprava střetu zájmů

Směrnice se také blíže věnuje střetu zájmů mezi zadavatelem, zaměstnancem zadavatele a případně také administrátorem veřejné zakázky. Zadavatelé budou povinni přijmout taková opatření, která zajistí, že výše zmíněné osoby nemají v souvislosti se zadávanou zakázkou finanční, hospodářský nebo jiný osobní zájem.

Nový druh zadávacího řízení

Nová úprava zavádí zcela nový postup pro výběr dodavatele, a to tzv. inovační partnerství, kdy tento postup usnadní zadávání zakázek, které závisí na inovativním přístupu, především pak zadávání zakázek ve vědě a výzkumu.

Příprava zadávacího řízení

Nově se výslovně zmiňuje možnost zadavatele využít služeb nezávislých odborníků nebo orgánů či účastníků trhu – takovéto poradenství je v zásadě povoleno, nesmí však dojít k narušení hospodářské soutěže a zásad.

Povinné uveřejnění zadávací dokumentace

Zadávací dokumentace musí být přístupná na internetu – tato povinnost však již nyní vyplývá ze zákona o veřejných zakázkách, zde má ČR již náskok.

Nové důvody pro vyloučení uchazeče

Zadavatel bude moci vyloučit uchazeče, pokud zjistí, že jeho nabídka není v souladu s povinností v oblasti práva životního prostředí a sociálního a pracovního práva. Toto oprávnění se bude vztahovat také za určitých okolností na uchazeče, který se dopustil vážného profesního pochybení zpochybňující jeho důvěryhodnost.

Novinky v kvalifikaci

Při posuzování splnění základní kvalifikace bude možné považovat za kvalifikovaného také uchazeče, který má evidován nedoplatek na dani či pojištění, a který si s příslušným správcem daně či pojištění dohodl splátkový kalendář. Také bude možné přijmout uchazeče, který má nedoplatek nepatrné výše (bez nutnosti uzavření splátkového kalendáře).

V rámci ekonomické kvalifikace, která byla v ČR ze zákona zcela vypuštěna, umožňují směrnice požadovat jak potvrzení o obratu (maximální výše požadovaného obratu je však limitována dvojnásobkem předpokládané hodnoty zakázky), tak účetní závěrky tak také pojištění odpovědnosti za škodu.

Nová hodnotící kritéria

Ve vztahu k fázi hodnocení směrnice nově umožňuje hodnotit organizaci, kvalifikaci a zkušenosti realizačního týmu. Dále pak je možné stanovit pevnou cenu a hodnotit pouze kvalitativní kritéria.

Směrnice se podrobněji zabývá hodnocením nákladů životního cyklu, kdy je možné při hodnocení zohlednit náklady související s pořízením předmětu veřejné zakázky, jeho využíváním, náklady na údržbu a náklady spojené s koncem životnosti, dopady na životní prostředí.

Rozšíření možnosti změny smlouvy

Směrnice umožňuje měnit smlouvu na veřejnou zakázku, bez nezbytnosti splnění dalších podmínek, a to až do výše změny nepřesahující svou hodnotou 15% původní hodnoty zakázky na stavební práce, případně 10% hodnoty zakázky v případě zakázky na služby či dodávky. Zároveň jsou výslovně zakázány takové změny smlouvy, které by vedly ke změně ekonomické rovnováhy ve prospěch dodavatele, případně, které by umožnily, za předpokladu jejich použití již v původním zadávacím řízení, účast jiných dodavatelů. ●

Ministerstvo pro místní rozvoj ČR

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

Zástavní právo k pohledávce dle NOZ

Jak již všichni vědí, dne 1. ledna 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“), který do českého soukromého práva přináší četné (nejen terminologické a systematické) změny a klade zvýšený důraz na autonomii smluvních stran a platnost právních úkonů (jednání) před jejich neplatností. V některých případech jsou nová pravidla poněkud sporná a vyvolávají odmítavé reakce, přičemž některé možné problémy jsou následně „překlenuty výkladem“ (např. požadavek plné moci ve formě notářského zápisu pro hlasování na valné hromadě). V mnoha jiných případech však zůstávají dopady NOZ nejasné.

Rozsáhlých změn doznala i úprava a celkové pojetí věcných práv, včetně práva zástavního. Vedle nových možností (např. využití budoucího zástavního práva při financování převodů jednotek z majetku družstva), institutů (např. ujednání pořadí zástavního práva, záměna zástavního práva nebo uvolnění zástavního práva) a nové právní úpravy výkonu zástavního práva (stále poněkud nejasné ustanovení § 1315 NOZ a notifikační povinnosti v případě započetí výkonu zástavního práva), se změny dotkly i jednotlivých „druhů“ zástavního práva, včetně zástavního práva k pohledávce. Cílem tohoto článku je srovnat právní úpravu zástavního práva k pohledávce v NOZ a v zákoně č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“) a poukázat na některé praktické problémy, které NOZ v této oblasti přináší.

Dle důvodové zprávy k NOZ je právní úprava zástavního práva k pohledávce podrobnější, přičemž byly reflektovány zejména připomínky vznášené z bankovního sektoru. Inspirace v obchodní/bankovní praxi je zřejmá již z obecných ustanovení – ve vztahu k dluhům, které je možno zajistit viz ustanovení § 1311 NOZ (oproti § 155 odst. 4 OZ chybí požadavek určení doby vzniku pohledávky/dluhu) a ve vztahu k předmětu zajištění viz ustanovení § 1310 a § 1341 NOZ (využití budoucího zástavního práva při financování převodů jednotek již bylo zmíněno výše).

Předmět zajištění

Obecnou změnou, která však má vliv i na zástavní právo k pohledávce, je změna v pojetí věci – pohledávku je nyní nutné považovat za movitou věc nehmotnou (srov. § 498 odst. 2 NOZ a § 118 odst. 1 OZ).

V našem případě je zástavou pohledávka, tedy právo na plnění dlužníka zástavce, který se tak stává poddlužníkem. Z hlediska způsobilosti určité pohledávky být zástavou NOZ nejprve v ustanovení § 1310 obecně stanoví, že zástavou může být každá věc, se kterou se dá obchodovat, a v ustanovení § 1335 odst. 1, že zastavit lze

pouze pohledávku, kterou lze postoupit. Oproti OZ tak byl okruh pohledávek, které je možno zastavit, rozšířen (srov. ustanovení § 1881 NOZ a § 525 OZ). V této souvislosti stojí za zmínku i ustanovení § 1887 NOZ, které výslovně upravuje možnost postoupení a tedy zřejmě i zastavení souboru pohledávek. V ustanovení § 1335 odst. 1 NOZ je nyní výslovně upravena možnost zastavit pohledávku zástavce vůči zástavnímu věřiteli, což je vhodné především v případě zastavení peněžních prostředků na bankovním účtu ve prospěch banky, která účet vede.

Výše uvedené se dle OZ ani NOZ netýká cenných papírů, přestože i z cenných papírů typicky vyplývá pohledávka věřitele za dlužníkem. Závazek cenných papírů má totiž i nadále svou zvláštní právní úpravu, která je po zrušení zákona o cenných papírech kompletně obsažena již jen v NOZ.

Vznik zástavního práva a účinky vůči poddlužníkovi

Dle ustanovení § 159 OZ vznikalo zástavní právo k pohledávce uzavřením smlouvy, nebylo-li ve smlouvě ujednáno něco jiného, přičemž se nepředpokládalo a ani technicky nebyl možný zápis zástavního práva v jakémkoliv veřejném seznamu či rejstříku zástav. První věta ustanovení § 1335 odst. 2 NOZ v podstatě přejímá právní úpravu OZ, ve větě druhé se však stanoví, že je možné ujednat zápis zástavního práva do rejstříku zástav, zástavní právo pak vzniká zápisem do tohoto rejstříku. Dle obou právních předpisů je nutná písemná forma zástavní smlouvy. Pokud by se ovšem zástavní právo zapisovalo do rejstříku zástav, bylo by navíc nutné zástavní smlouvu uzavřít ve formě notářského zápisu.

Zástavní právo nabývá vůči dlužníkovi zastavené pohledávky účinky okamžikem, kdy je mu zástavním dlužníkem oznámeno nebo zástavním věřitelem prokázáno. Problém však může v praxi nastat při aplikaci druhé věty § 1335 odst. 2 NOZ. V případě zápisu do rejstříku zástav totiž není nutné poddlužníkovi vznik zástavního práva oznamovat ani prokazovat, zástavní právo je vůči němu účinné přímo tímto zápisem. Vzhledem k tomu, že rejstřík zástav není veřejně přístupný, může v praxi lehce dojít (a pravděpodobně bude často docházet) k situaci, kdy dlužník bude plnit nesprávné osobě.

Plnění dlužníka zastavené pohledávky

Tuto problematiku v OZ upravoval jediný paragraf, který stanovil, že po splatnosti zastavené pohledávky je dlužník povinen splnit svůj dluh zástavnímu věřiteli. Již pouze v komentáři k to-

muto ustanovení § 167 OZ[1] se dočteme, že poddlužník je povinen plnit zástavnímu věřiteli i v případě, že zajištěná pohledávka zástavního věřitele není dosud splatná.

NOZ sice věnuje plnění dlužníka zastavené pohledávky mnohem více prostoru, nedá se však říci, že kvantita jde ruku v ruce s kvalitou. Dlužník zastavené pohledávky je před splatností zajištěného dluhu povinen plnit nedílně zástavnímu věřiteli a zástavnímu dlužníku (§ 1336 odst. 1 NOZ). Lze však pouze doporučit, aby toto pravidlo bylo v zástavní smlouvě vyloučeno (§ 1340 NOZ). Poté, co se zajištěný dluh stane splatným, má zástavní věřitel právo na to, aby dlužník zastavené pohledávky plnil pouze jemu (pokud je zastavená pohledávka splatná), resp. aby mu byla postoupena (nestala-li se ještě splatnou). V prvním případě pak musí o uplatnění svého práva podat zprávu věřiteli zastavené pohledávky (zástavci).

Nové je i pravidlo obsažené v ustanovení § 1339 NOZ, jehož smyslem (podobně jako v případě plnění z pojištění zástavy dle § 1354 NOZ) zřejmě bylo zjednodušit způsob, jakým se zástavní věřitel může dostat k peněžním prostředkům na účtu zástavce. Zástavnímu věřiteli totiž stačí přikázat tomu, kdo účet vede (banka), aby mu vyplatil zůstatek na účtu do výše zajištěného dluhu, pokud mu vyšší splatnost zajištěného dluhu oznámí. Uvedené ustanovení sice předpokládá účinnost zástavního práva vůči bance, nicméně ve spojení s účinkem zápisu zástavního práva do rejstříku zástav (viz výše) se mohou banky dostat do velmi komplikované situace. Řešením potenciálních problémů by mohla být buď rychlá legislativní změna, nebo zápis zákazuřízení zástavního práva k pohledávkám z bankovních účtů do rejstříku zástav. [2] To však v praxi nepříchází v úvahu.

Konflikt OZ a NOZ

Kromě výše uvedeného mohou v praxi nastat problémy také v případě konkurence zástavního práva k pohledávce zřízeného podle OZ a zástavního práva k téže pohledávce zřízeného podle NOZ a zapsaného v rejstříku zástav. Ustanovení § 1371 odst. 3 NOZ (resp. § 2016 NOZ) totiž při výkonu zástavního práva výslovně stanoví prioritu zástavního práva zapsaného do rejstříku zástav.

Jak bylo uvedeno výše, OZ se zapisováním zástavního práva k pohledávkám do rejstříku zástav nepočítal a obdobu ustanovení § 1371 odst. 3 NOZ neobsahoval. Zatímco pořadí vzniku zástavního práva zřízeného dle OZ nemůže být v konkrétním případě zpochybněno, může být zpochybněna jeho priorita při výkonu zástavního práva. Ustanovení § 1371 odst. 3 NOZ odsouvá na zadní pozice „zástavní prá-

va vzniklá jiným způsobem“, tj. zástavní práva vzniklá jinak než zápisem do rejstříku zástav, a to bez ohledu na to, za jaké právní úpravy tato práva vznikla.

V tomto ohledu nedává žádnou odpověď ani ustanovení § 3073 NOZ, které pouze říká, jakým způsobem nakládat s existujícím zajištěním, nijak se však nevyjadřuje k otázkám konkurence zajištění zřízených podle OZ a NOZ.

Vzhledem k tomu, že NOZ poskytuje mnohem širší prostor pro soudcovské dotváření práva (a to úmyslně, viz důvodovou zprávu k NOZ), nelze vyloučit, že soudy budou takové případy posuzovat výše uvedeným způsobem, tj. přednostně bude uspokojováno zástavní právo zapsané v rejstříku zástav.

Takový postup by sice byl v souladu s textem zákona, na druhou stranu by se však mohl ocitnout v rozporu se zásadami, na kterých je NOZ založen, zejména s ustanovením § 2 odst. 3 NOZ, podle něhož výklad a použití právního předpisu nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Jelikož OZ zástavním věřitelům neumožňoval vylepšit jejich postavení tak, aby nemohli být ohroženi ustanovením § 1371 odst. 3 NOZ, bylo by striktní uplatňování tohoto pravidla vůči nim značně nespravedlivé.

Závěrem je možné uvést, že úprava zástavního práva k pohledávce je v NOZ sice podrobnější a přináší oproti OZ některé nové možnosti, avšak nejasnosti a rozporů (s potenciálně velmi závažnými dopady) se autoři zákona nevyvarovali. Podobně jako v mnoha jiných případech bude řešení sporných otázek záviset na rozhodovací praxi soudů, přičemž je pouze otázkou času, kdy se některý z výše naznačených problémů před soud dostane. ●

Václav Smetana
Weinhold Legal, v. o. s.

WEINHOLD LEGAL

Poznámky

[1] Švestka, Spáčil, Škárková, Hulmák a kol. Občanský zákoník I, II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1153.

[2] V souladu s ustanovením § 16 předpisu Notářské komory České republiky o Rejstříku zástav schváleného dne 21. listopadu 2013.

WEINHOLD LEGAL

Advokátní kancelář Weinhold Legal patří s týmem čítajícím několik desítek českých a zahraničních právníků mezi největší právnické kanceláře působící v České republice.

Weinhold Legal se opakovaně objevuje v žebříčcích **Mergermarket**; Weinhold Legal byla např. mezi **Top 10** právníckými kancelářemi **v celé střední a východní Evropě** v žebříčku Mergermarket **2014/Q1**, jakož i v žebříčku 2013/1Q, sestaveného dle transakcí nad 5 milionů USD.

Weinhold Legal nedávno získala řadu dalších **mezinárodních ocenění**, k nimž patří:

„Právnícká firma roku pro oblast fúzí a akvizic pro Českou republiku“ v rámci výsledků **Corporate Intl. Legal Awards 2014**

„Právnícká firma roku pro oblast informačních technologií pro Českou republiku“ v rámci výsledků **Corporate Intl. Legal Awards 2014**

„Právnícká firma roku všeobecně (Overall)“ v České republice dle britského magazínu ACQ v rámci **ACQ Global Awards 2013**

Specialisté Weinhold Legal poskytují právní služby v níže uvedených oblastech:

- Obchodní právo, M&A
- Bankovníctví a finance
- Zastupování v soudním a rozhodčím řízení
- Nemovitosti
- Pracovní právo
- Duševní vlastnictví a informační technologie
- Hospodářská soutěž
- Veřejné zakázky a výběrová řízení

Weinhold Legal, v.o.s. advokátní kancelář, Florentinum, Na Florenci 2116/15, 110 00, Praha 1 - Nové Město
Česká republika, Tel.: +420 225 385 333, Fax: +420 225 385 444, E-mail: wl@weinholdlegal.com

Weinhold Legal v.o.s. advokátní kancelář, organizační složka Bratislava, Hodžovo námestie 1A, 811 06
Bratislava, Slovenská republika, Tel.: +421 233 221 100, Fax: +421 233 221 122, E-mail: wlsk@weinholdlegal.com,
www.weinholdlegal.com

home advantage in central europe

fúze & akvizice
právo obchodních společností
soutěžní právo & právo EU
energetika, telekomunikace
veřejné zakázky
nemovitosti & stavební právo
bankovníctví & finance
insolvence & restrukturalizace
pracovní právo
právo duševního vlastnictví
informační technologie
řešení sporů

Schönherr je přední advokátní kancelář ve střední a východní Evropě. Těžíme ze zkušeností a know-how více než 300 právníků ve 14 pobočkách mimo jiné i v Praze. Naší základní filozofií je kombinace vysoké profesní kvality a efektivního řešení právních problémů.

schönherr
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

Schönherr s.r.o. | advokátní kancelář | Palladium | nám. Republiky 1079/1a | CZ-110 00 Praha 1 | office.czechrepublic@schoenherr.eu

BULHARSKO | ČESKÁ REPUBLIKA | CHORVATSKO | EU-BELGIE | MAĎARSKO | MOLDAVIE |
POLSKO | RAKOUSKO | RUMUNSKO | SLOVENSKO | SLOVINSKO | SRBSKO | TURECKO | UKRAJINA

www.schoenherr.eu

Je třeba souhlasu pronajímatele při převodu obchodního závodu?

Zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, upravoval prodej podniku v ust. § 476 a násl., přičemž předmětná Smlouva o prodeji podniku patřila mezi tzv. absolutní obchody a její úprava se vyznačovala poměrně významným podílem ustanovení kogentní povahy. Základní princip, na kterém byla uvedená právní úprava převodu podniku postavena, byla zásada komplexnosti přechodu práv a závazků souvisejících s prodávaným podnikem (bez ohledu na to, zda mají obchodněprávní povahu), a to se zákonem stanovenými a postupem času i judikovanými výjimkami, týkajícími se přechodu práv a povinností veřejnoprávní povahy[1].

V ýše uvedená zásada přechodu všech soukromoprávních práv a závazků náležejících k podniku, resp. nově dle ust. § 502 NOZ[2] k obchodnímu závodu (dále jen jako „závod“), by měla být zachována i v nové právní úpravě účinné od 1. 1. 2014, která je obsažena v ust. § 2175 a násl. NOZ „Zvláštní ustanovení o koupi závodu“[3]. V ust. § 2175 odst. 1 NOZ se uvádí, že: „Koupí závodu nabývá kupující vše, co k závodu jako celku náleží.“ Dle důvodové zprávy k NOZ toto „Základní ustanovení vyjadřuje zásadu, že tímto způsobem koupě nabývá kupující závod jako celek[4]“.

Do obecně přijímaného názoru o jednotě přechodu veškerých soukromoprávních práv a povinností souvisejících s převáděným závodem však vnáší značnou nejistotu ust. § 2307 odst. 1 NOZ, který obsahuje úpravu Převodu

nájmu prostoru sloužícího k podnikání. Podle citovaného ustanovení může nájemce převést nájem v souvislosti s převodem podnikatelské činnosti, již prostor slouží, pouze s předchozím souhlasem pronajímatele. Zákon dále stanoví, že souhlas pronajímatele i smlouva o převodu nájmu vyžadují písemnou formu.

Předmětné ust. § 2307 odst. 1 budí v právní praxi značné rozpaky, a to právě s ohledem na jeho možnou aplikaci a dopad při prodeji závodu.

NOZ neobsahuje definici pojmu „převod podnikatelské činnosti“, je však zřejmé, že podnikatelská činnost jako taková, resp. oprávnění k jejímu výkonu je samo o sobě nepřevoditelné[5]. Převáděny vždy budou hmotné a nehmotné složky podnikání. Takový převod je typický v zásadě pouze a právě pro převod závodu a z podstaty věci tak lze usuzovat, že pokud zákonodárce zvláštní ustanovení o převodu nájmu prostoru sloužícího k podnikání zakotvil, měl v úmyslu, aby předmětné ustanovení bylo aplikováno právě a rovněž v rámci převodu závodu.

O úmyslu zákonodárce se však lze pouze dohadovat, když v důvodové zprávě je k ust. § 2307 NOZ uvedeno toliko: „Zvláštní povaha činnosti souvisejících s převáděným závodem a rovněž výraznou komplikaci pro smluvní strany takového převodu, domnívám se, že v tuto chvíli neexistuje ustanovení či jednoznačný argument, který by jeho aplikaci mohl vyloučit.“

Přestože aplikace ust. § 2307 NOZ na prodej závodu představuje poměrně zásadní prolomení principu jednoty přechodu práv a povinností souvisejících s převáděným závodem a rovněž výraznou komplikaci pro smluvní strany takového převodu, domnívám se, že v tuto chvíli neexistuje ustanovení či jednoznačný argument, který by jeho aplikaci mohl vyloučit.

K totožnému závěru dospívají i JUDr. Eva Kabelková a JUDr. Hana Dejlová, Ph.D., LL.M., když v komentáři k ust. § 2307 NOZ uvádí: „Zatímco tedy obchodní závod, pobočku či jen vybavení předmětu nájmu může nájemce převést na jiného bez omezení, svá uživatelská práva předmětu nájmu, a tedy právo provozovat s nabytým majetkem podnikatelskou činnost v předmětu nájmu může na nabyvatele tohoto majetku převést jen s předchozím souhlasem pronajímatele. Tato úprava koreponduje se základními právy vlastníka zakotvenými v § 1012, podle kterého má vlastník právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Neudělením souhlasu s převodem nájmu tedy pronajímatel vykonává své právo vyloučit nabyvatele složek sloužících původ-

nímu nájemci k provozování podnikatelské činnosti v předmětu nájmu z užívání předmětu nájmu. Vzhledem k tomu, že se jedná o výkon jednoho ze základních práv vlastníka, je zcela nerozhodné, zda má pronajímatel pro neudělení souhlasu s převodem nájmu vážné či vůbec nějaké důvody. Jeho nesouhlas nemůže být nahrazen ani soudem.“ [6]

Zcela opačný závěr je však uveřejněn na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti ČR, : „Při prodeji závodu se ustanovení § 2307 NOZ neuplatní. Smlouva o koupi závodu je v tomto ohledu zvláštní úpravou, neboť se jí nepřevádí pouze podnikatelská činnost vykonávaná v pronajatých prostorách, ale závod jako celek. Podle ustanovení § 2175 odst. 1 NOZ koupi závodu nabývá kupující vše, co k závodu jako celku náleží, tj. i právo užívat prostory k podnikání. K uzavření smlouvy o koupi závodu, jejíž součástí je i právo užívat prostory sloužící k podnikání na základě nájemní smlouvy, se souhlas pronajímatele ze zákona nevyžaduje.“ [7]

K výše uvedenému „výkladovému stanovisku“ Ministerstva spravedlnosti bych se s ohledem na potřeby praxe velice rád přiklonil, pokud by však toto bylo jakkoliv relevantně odůvodněno. Předmětné stanovisko se totiž mimo jiné dostává do rozporu s výše citovanou důvodovou zprávou, kde je uvedeno, že Smlouva o koupi závodu není zvláštním smluvním typem, ale jedná se pouze o variantu koupě. Římskoprávní zásada Lex specialis derogat legi generali pak může být v daném případě jen stěží aplikována, když není vůbec zřejmé, proč by „Zvláštní ustanovení o koupi závodu“ obsažená v Pododdíle 6. Oddílu 2. Koupě měla být speciální právní úpravou ke „Zvláštním ustanovením o nájmu prostoru sloužícího k podnikání“ obsaženým v Pododdíle 3. Oddílu 3. Nájem. Je totiž zřejmé, že z hlediska systematiky zákona se jedná o ustanovení zcela stejné obecnosti a právní síly. Vyloučení aplikace ustanovení o převodu nájmu prostoru sloužícího podnikání při prodeji závodu by tak bylo nezbytné učinit v rámci některé z předmětných dvou právních úprav výslovně. Vyloučení aplikace ustanovení o převodu nájmu prostoru sloužícího podnikání při prodeji závodu pak nelze opřít ani o výklad teleologický, když s ohledem na výše uvedené nepřicházejí vedle prodeje závodu v praxi v úvahu téměř žádné jiné případy, kdy by mělo docházet k „převodu nájmu v souvislosti s převodem podnikatelské činnosti“.

Dokud však není tato otázka v NOZ výslovně řešena, resp. neexistuje alespoň relevantní judikatura vyšších soudů, nelze se na neodůvodněné stanovisko uveřejněné na stránkách Ministerstva spravedlnosti spoléhat a naopak lze z důvodu právní jistoty doporučit, aby si

prodávající – nájemce souhlas pronajímatele při prodeji závodu vždy vyžádal, resp. aby kupující na existenci takového souhlasu vždy výslovně trval. Jelikož ust. § 2307 NOZ ohledně náležitostí souhlasu pronajímatele stanoví pouze toliko, že se musí jednat o souhlas písemný a předchozí, lze dále doporučit, aby si nájemci při nově uzavíraných smlouvách o nájmu prostor sloužících k podnikání tento souhlas předem opatřili již při uzavírání předmětné nájemní smlouvy, čímž se do budoucna vyhnou případným komplikacím při prodeji svého závodu. Zákonodárce šel totiž při ochraně práv pronajímatele tak daleko, že rozhodnutí o udělení souhlasu s převodem nájmu ponechává zcela na vůli pronajímatele bez jakýchkoliv limitací možnosti odepření tohoto souhlasu. ●

Mgr. Jan Lipavský,
advokát

Mgr. Tereza Kolářová,
advokátka

Advokátní kancelář Perthen, Perthenová,
Švadlena a partneři s.r.o.

Poznámky

[1] viz. např. Usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 1. 1999 sp. zn. IV. ÚS 499/98

[2] zkratka „NOZ“ je v textu užívána pro zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v platném znění

[3] Dle důvodové zprávy k ust. § 2175 NOZ není „důvod konstruovat zvláštní (samostatný) smluvní typ, když prodej závodu je variantou koupě a do NOZ stačí zapracovat odchylky od obecné úpravy nebo její doplnění o speciální ustanovení“.

[4] viz. strana 485 důvodové zprávy k NOZ, dostupné na [www](http://www.obcanskyzakonik.justice.cz/fileadmin/Duvodova-zprava-NOZ-konsolidovana-verze.pdf), k dispozici na <http://obcanskyzakonik.justice.cz/fileadmin/Duvodova-zprava-NOZ-konsolidovana-verze.pdf>.

[5] viz. např. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. 23 Cdo 4193/2011.

[6] viz. Kabelková, E., Dejlová, H.: Nájem a pacht v novém občanském zákoníku. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, 382 až 383 s.

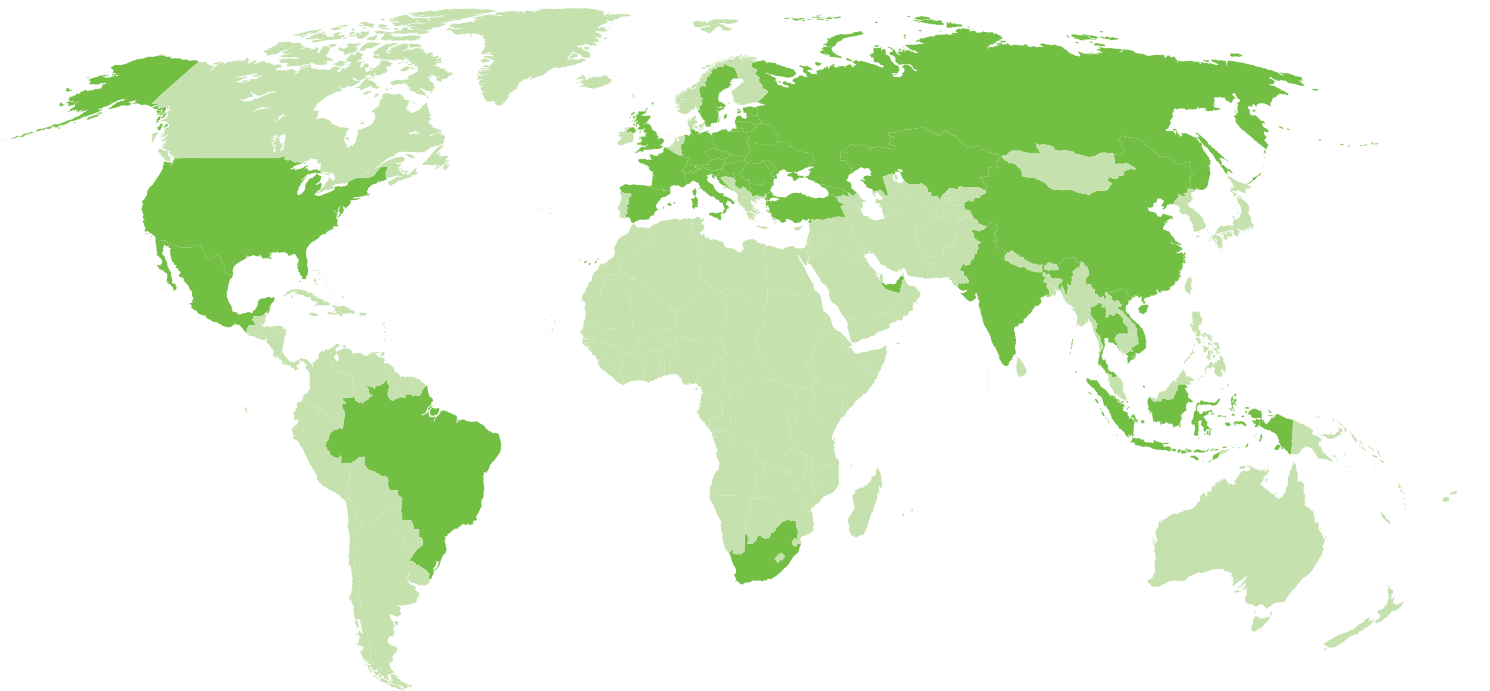
[7] viz. dostupné na [www](http://www.obcanskyzakonik.justice.cz/infocentrum/caste-dotazy/chtela-bych-se-zeptat-jestli-je-podle-2037-noz-nezbytny-souhlas-pronajimatele-nebytovych-pro/), k dispozici na <http://obcanskyzakonik.justice.cz/infocentrum/caste-dotazy/chtela-bych-se-zeptat-jestli-je-podle-2037-noz-nezbytny-souhlas-pronajimatele-nebytovych-pro/>.

Rödl & Partner

Potvrzujeme svou kvalitu...

... a děkujeme za vaši důvěru.

Praha | Brno

www.roedl.com/cz

Úspěch nezná hranic

> 91 poboček > 40 zemí > jedna společnost

Hledáte respektovanou finanční instituci?

- Půjčku Provident se 130letou tradicí využívají více než dva miliony zákazníků v šesti zemích světa - u nás, na Slovensku, v Polsku, Maďarsku, Rumunsku a Mexiku.
- Mateřská společnost je úspěšně obchodována na londýnské burze.
- Podle průzkumu neziskové organizace Člověk v tísni je Provident druhou nejméně rizikovou nebankovní společností, od které si lze půjčit peníze.

PROVIDENT

Malé věci dělají velký rozdíl

www.provident.cz

Může soud změnit usnesení věřitelské schůze?

Dle ustanovení § 54 o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), v platném znění (dále jen „IZ“) může insolvenční soud zrušit usnesení schůze věřitelů, odporuje-li toto usnesení společnému zájmu věřitelů; to však neplatí v případě rozhodnutí o odvolání či ustavení insolvenčního správce, usnesení o přiznání hlasovacího práva a pro usnesení schůze věřitelů o způsobu řešení dlužníkovy úpadku, o reorganizačním plánu nebo o způsobu oddlužení.

Vrchní soud tyto jasně zákonem stanovené hranice začal postupně posouvat a v několika rozhodnutích naznačil, že v případě rozhodování o způsobu oddlužení dlužníka, může soud překonat rozhodnutí věřitelské schůze. Tuto korekci odůvodnil v případech, kdy by rozhodnutí mělo vést ke ztrátě obydlí dlužníka, která ho může uvrhnout do neřešitelné sociální situace hrozící jeho dalším zadlužením.[1] Tak se nepřímo vyslovil pro preferenci řešení oddlužení splátkovým kalendářem. Bezpodmínečně pak tuto korekci vyžaduje v případech, kdy by dlužník nedosáhl na minimální míru uspokojení věřitelů a byl by tak odsouzen k neúspěšnosti oddlužení. Tuto myšlenku zopakoval také v usnesení č. j. 1 VSPH 1533/2012-B-23. Lze polemizovat se závěry vrchního soudu o efektivnosti řešení způsobu oddlužení splátkovým kalendářem, jelikož dlužník je povinen po dobu pěti let (viz § 398 IZ) žít na samotné existenční hranici (zpravidla za nezbytné pomoci dalších osob) avšak v případě zpeněžení majetkové podstaty se jeho ekonomický potenciál obnovuje po ukončení zpeněžení majetkové podstaty ihned, navíc v průběhu zpeněžení je příjem (tj. nejlikvidnější prostředek živobytí) dlužníka v jeho dispozici (viz § 408 IZ) a není povinen ho odevzdávat věřitelům. Je tedy přinejmenším otevřenou diskuzí, jakým způsobem oddlužení věřitelé zasáhnou do sociální situace dlužníka více.

Nejvyšší soud, ačkoli rozhodoval o jiném meritu věci, spatřoval potřebu se vyjádřit k tomuto

právnímu názoru vrchního soudu okrajově již ve svém rozhodnutí sp. zn. 29 NSČR 35/2013 a tentýž právní náhled zopakoval a rozvinul i ve svém nedávném rozhodnutí z 30. 1. 2014 sp. zn. 29 NSČR 91/2013. V něm uvedl, že podáním návrhu na povolení oddlužení dlužník dává najevo, že souhlasí s oddlužením jedním ze dvou zákonem stanovených způsobů a to, že dlužník upřednostňuje oddlužení plněním splátkového kalendáře před oddlužením zpeněžením majetkové podstaty, které zvolili věřitelé (respektive insolvenční soud), není z hlediska práva relevantní, což se také projevuje tím, že ust. § 406 odst. 4 nedává možnost odvolání pro dlužníka proti přijetí takového způsobu oddlužení, jak opačně z obecných procesních předpisů dovozoval vrchní soud.

Názor vrchního soudu o možnosti ve výjimečných případech překonat usnesení věřitelské schůze o způsobu řešení dlužníkovy úpadku Nejvyšší soud nepřijal. Insolvenční soud již neprezkoumává, zda je zvolený způsob oddlužení pro věřitele či dlužníka výhodný, není právně významné, zda dlužník prosazoval jiný než přijatý způsob oddlužení a insolvenční soud není oprávněn rozhodnutí schůze věřitelů o způsobu oddlužení měnit. Posuzuje jen to, zda v průběhu řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by jinak činily oddlužení nepřipustným (§ 405 odst. 1 insolvenčního zákona). Neshledá-li důvod k neschválení oddlužení, rozhodne dle § 406 insolvenčního zákona o schválení oddlužení způsobem, o němž rozhodla schůze věřitelů.[2] K argumentům vrchního soudu ohledně důvodů změny usnesení věřitelské schůze se

Nejvyšší soud vyjadřuje pouze k argumentu zvolení nevhodného ekonomického způsobu oddlužení, kdy konečné uspokojení věřitelů nebude dosahovat min. 30 %. V nevhodném řešení oddlužení nevidí překážku osvobození od placení pohledávek dle ust. § 414 IZ a uzavírá, že na tyto případy dopadá ust. § 415, jelikož požadované hodnoty nebylo dosaženo v důsledku okolností, které nezavinil. Argumentem „neřešitelné sociální situace“ se Nejvyšší soud nezabýval a v tomto směru předkládáme úvahu viz výše.

Je otázkou, jak by si soud měl poradit při „neekonomickém“ chování věřitelské schůze, kdy bude přijata forma oddlužení, u které bude dána překážka ust. § 395 odst. 1 písm. b (ve spojení s ust. § 405) a soud by měl takový návrh zamítnout, i když eventuálnímu schválení druhého způsobu oddlužení by nic nebránilo. I když se zřejmě bude jednat o případy spíše ojedinělé, je pravdou, že zákon takový stav neřeší. V ust. § 5 písm. a) je stanoveno, že insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen, přičemž soud má činit opatření k zajištění účelu insolvenčního řízení (viz ust. § 11 odst. 1). Lze si představit, že například za výše uvedené okolnosti přeci jen soud bude moci pomoci výkladem zasáhnout do rozhodovací pravomoci věřitelské schůze na základě úvahy o nespravedlivém poškození dlužníka, avšak i při takovém nalézání práva je třeba akcentovat skutečnost, že primárně to jsou věřitelé, kteří jsou poškozeni, a dlužník je stranou povinnou. I takové rozhodnutí insolvenčního soudu však může být sporné z toho důvodu, že zákon výslovně umožňuje věřitelské schůzi při rozhodování dle ust. § 54 IZ jít proti jedné z hlavních zásad insolvenčního řízení, tj. společnému zájmu věřitelů, což může mít vliv i na další zásady, na které by se soud případně odvolával. ●

Mgr. Vítězslav Pleva,
asistent soudce

Poznámky

[1] Viz 2 VSPH 143/2013

[2] Viz 29 NSČR 91/2013

Lze použít neúměrné zkrácení v pracovním právu?

Institutu neúměrného zkrácení, který do našeho právního řádu navrátíl nový občanský zákoník (NOZ), se v odborných člancích věnovala již řada autorů. Zajímavým (a dle našich informací) dosud neřešeným problémem však zůstává, zda lze uvažovat implikace tohoto institutu v oblasti pracovního práva. Dle našeho názoru nikoli.

Neúměrné zkrácení – obecně

Ve své podstatě představuje neúměrné zkrácení jeden z ochranných institutů slabší strany (a právě na ochranu slabší strany kladé NOZ oproti dřívější občanskoprávní úpravě daleko větší důraz). Obsahem neúměrného zkrácení je přitom možnost dovolat se zrušení smlouvy, je-li plnění jedné strany v hrubém nepoměru k plnění strany druhé. Oproti lichvě – jakožto institutu, který sleduje podobný účel – však nevyžaduje aplikace neúměrného zkrácení, aby poškozená strana byla v tísní, rozrušení, rozumově slabosti atp.

Co se týče dostupné judikatury k tomuto tématu, Nejvyšší soud v minulosti neplatnost smlouvy pro rozpor s dobrými mravy sice již několikrát řešil, avšak vždy pouze v souvislosti s určitým rozrušením nebo podobným jiným nestandardním stavem lidské psychiky. Příslušná soudní rozhodnutí se tedy týkají pouze lichvevního jednání, nikoli neúměrného zkrácení.

Modelovým příkladem neúměrného zkrácení, který je uváděn téměř ve všech odborných člancích, je situace, kdy majitel u obchodníka se starožitnostmi prodává např. porcelánovou vázu, jejíž cenu není s to odhadnout. První nabídka ze strany majitele vázy směrem k obchodníkovi tak činí např. 2 000 Kč. Ačkoli znalý starožitník ví, že cena vázy je mnohonásobně vyšší (např. kolem 20 000 Kč), majitele o této reálné hodnotě daného předmětu neinformuje a za vázu mu vyplácí pouze požadované 2 000 Kč. Když se poté bývalý majitel vázy v průběhu roční prekluzivní lhůty dozví o její skutečné ceně, může (i) požadovat zrušení smlouvy (kdy bývalý majitel nabude vázu zpět do vlastnictví oproti 2 000 Kč) nebo (ii) doplatit rozdíl s ohledem na cenu obvyklou (kdy bývalému majiteli bude doplaceno příslušných cca 18 000 Kč).

Poslední poznámka k obecné úpravě neúměrného zkrácení směřuje k ustanovení § 1794 NOZ, které vylučuje použití tohoto institutu, ať již přímo ze zákona (např. při burzovních operacích, v případě sázky nebo pokud poškozená strana souhlasí s neúměrnou cenou, ačkoli ji reálná cena byla/musela být známá), nebo na základě dohody mezi stranami (jedna ze stran v podstatě obdaruje stranu druhou, přičemž oběma stranám byla reálná cena dané věci v okamžiku převedení známá).

Neúměrné zkrácení a pracovní právo (?)

Jelikož NOZ užití institutu neúměrného zkrácení v pracovním právu výslovně nevylučuje, objevuje se mezi odbornou veřejností názor, že neúměrné zkrácení je použitelné také v rámci pracovněprávních vztahů. Konkrétně např. v situaci, kdy by zaměstnanec zjistil, že by byl u jiného zaměstnavatele, resp. obecně na trhu, na obdobné pozici lépe odměňován. Při aplikaci neúměrného zkrácení by tak zaměstnavatel byl povinen doplatit zaměstnanci k jeho („neúměrně zkrácené“) mzdě ještě rozdíl mezi touto mzdou a odměnou, kterou by měl tento zaměstnanec u jiného zaměstnavatele. Dle některých výkladů by zaměstnanec mohl v takovém případě alternativně požadovat na soudu nebo na zaměstnavateli i zrušení pracovní smlouvy. S výše uvedeným dle našeho názoru souhlasit nelze, a to z následujících důvodů:

Zvláštní úprava v zákoníku práce

Zákoník práce (ZP) má ve vztahu k NOZ aplikaci přednost. Ustanovení v ZP ohledně způsobů ukončení pracovní smlouvy, resp. rozvázání pracovního poměru, tak mají přednost před obecnou úpravou obsaženou v NOZ, která se

v důsledku toho pro pracovněprávní vztahy nepoužije. Jestliže tedy § 1793 NOZ umožňuje „požadovat zrušení smlouvy“, pokud je vzájemné plnění stran v hrubém nepoměru, domníváme se, že aplikace na pracovní smlouvu je vyloučena právě z důvodu existence speciální úpravy „zrušení“ pracovní smlouvy obsažené v ZP ve formě výpovědi, dohody o skončení pracovního poměru, okamžitého zrušení aj.

Vedle toho ZP obsahuje rovněž speciální úpravu odměňování zaměstnanců. Jejich ochranu před „neúměrným zkrácením“ de facto zajišťuje souborem speciálních nástrojů jako je např. minimální či zaručená mzda, princip rovného zacházení, zásada spravedlivého odměňování či kolektivní vyjednávání a jeho produkty – kolektivní smlouvy, resp. kolektivní smlouvy vyššího stupně. V souvislosti s odměňováním zaměstnanců je na místě připomenout také výše zmiňované obecné ustanovení § 1794 NOZ, které vylučuje použití neúměrného zkrácení v situaci, kdy poškozená strana (teoreticky zaměstnanec) souhlasí s neúměrnou cenou, ačkoli ji reálná cena byla (musela být) známá. Vzhledem k obecnému povědomí a informovanosti ohledně průměrné výše mezd na konkrétních pracovních pozicích si lze v praxi jen obtížně představit situaci, kdy zaměstnanec nemůže mít přehled o tom, jak by měl být adekvátně odměňován na pracovní pozici, na kterou je přijímán. V konečném důsledku by navíc aplikace neúměrného zkrácení v pracovněprávních vztazích vedla k vytvoření jakýchsi povinných tarifů, které je třeba respektovat – tuto povinnost pro zaměstnavatele však z právních předpisů dovodit při nejlepší vůli nelze (a nadto je účinně suplována výše uvedenými speciálními pracovněprávními mechanismy).

S ohledem na výše uvedené lze, dle našeho názoru, dojít k jednoznačnému závěru, že možnost aplikace institutu neúměrného zkrácení na pracovněprávní vztahy je třeba vyloučit, a to jak z důvodů právně teoretických, tak z důvodů čistě praktických. Pokládáme rovněž za nabytelné, aby zaměstnavatelé upravovali své pracovní smlouvy tak, aby v nich možnost použití institutu neúměrného zkrácení byla předem vyloučena (jak někteří advokáti svým klientům doporučují). ●

JUDr. Tereza Kadlecová, Ph.D., advokátka
Mgr. et Bc. Lucie Hořejší, advokátní koncipientka
Randl Partners, advokátní kancelář, člen ius laboris

Společnost **MT Legal s.r.o.**, advokátní kancelář poskytuje komplexní právní a poradenské služby pro veřejný a soukromý sektor v rámci celé České republiky, a to prostřednictvím svých více jak 20 právních specialistů.

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

■ **PRAHA**
Karolíny Světlé 25, 110 00 Praha 1
tel.: +420 222 866 555

■ **BRNO**
Jakubská 121/1, 602 00 Brno 2
tel.: +420 542 210 351

■ **OSTRAVA**
Bukovanského 30, 710 00 Ostrava
tel.: +420 596 629 503

■ email: info@mt-legal.com
■ www.mt-legal.com

NABÍZENÉ SLUŽBY

- komplexní právní poradenství
- poradenství dodavatelům a zadavatelům veřejných zakázek
- kontrola nabídek dodavatelů, administrace zadávacích a koncesních řízení
- zpracování právních rozborů a analýz
- zastupování v soudních, správních a arbitrážních řízeních
- přednášková činnost, metodická podpora

HLAVNÍ SPECIALIZACE

- právo veřejného investování (veřejné zakázky, koncese, projekty PPP, veřejná podpora, strukturální fondy EU)
- právo EU
- právo duševního vlastnictví, právo ICT
- energetické právo
- zdravotnické právo
- vodní a lesnické právo
- právo obchodní, občanské, správní, pracovní
- arbitráže a investiční spory

Maření úkolu úřední osoby z nedbalosti, zneužití pravomoci úřední osoby

Nestrannost soudce má konkrétní vyjádření i v tom, že nesmí být stíhán či jinak veden k trestní odpovědnosti za nesprávný právní názor. Obdobně to platí i o dalších procesních postupech, soudcem použitých. Nezávislost soudního rozhodování nemůže být absolutní a bezbřehá. Soudce nelze trestně stíhat za právní názor uplatněný v rozhodnutí, které je v pozdějším řízení zrušeno, za nesprávný postup ve věci, za nerespektování judikatury, za průtahy v řízení apod. Na druhé straně však nic nebrání tomu, aby byl soudce trestně stíhán například při zjištění, že rozhodoval úmyslně účelově ve prospěch některé osoby, skupiny osob, politické strany apod., v rozporu s provedenými důkazy, které by hodnotil jednostranně a svévolně se záměrem poškodit obviněného, poškozeného či jiného účastníka trestního řízení, nebo naopak někoho takového neoprávněně počínáním svědčícím o jeho libovůli závažným způsobem zvýhodnit, čímž by narušil princip nestrannosti a objektivnosti výkonu soudcovské funkce.

Bez důvodné obohacení a konkurs

Pohledávku z titulu vrácení kupní ceny zaplacené na základě absolutně neplatné kupní

smlouvy uzavřené s pozdějším úpadcem před prohlášením konkursu na jeho majetek, je věřitel povinen přihlásit do konkursu nejpozději ve lhůtě podle ustanovení § 22 odst. 2 ZKV; skutečnost, kdy se věřitel dozvěděl o důvodu absolutní neplatnosti kupní smlouvy, nemá na tento závěr žádný vliv.

Členský podíl v družstvu

Absenci právního titulu převodce nemůže nahradit (zhojit) ani případná dobrá víra nabyvatele a s ní spojená oprávněná držba členského podílu. Obecnou podmínkou pro převod jakéhokoli práva je, aby převodce byl nositelem převáděného práva. Výjimka zakotvená v ustanovení § 446 obch. zák. se uplatní jen v případech prodeje movitých věcí na základě kupní smlouvy podle části třetí, hlavy II, dílu I obchodního zákoníku (a s ohledem na výslovný odkaz obsažený v ustanoveních § 554 a § 483 obch. zák. i pro účely smlouvy o dílo a smlouvy o prodeji podniku).

Nebezpečné pronásledování

Hranici mezi tím, kdy již jde o škodlivý projev chování, není snadné vždy jednoznačně stanovit a k jejímu překročení může často dojít nenápadným způsobem, kdy pronásledování oběti postupně nabývá na intenzitě a teprve od určitého okamžiku se pro ni stává

skutečně nebezpečným. Zcela jistě je však taková hranice překročena v momentu, kdy je z okolností případu zřejmá bezvýslednost snahy pronásledovatele získat přízeň oběti, navzdory tomu však v jejím pronásledování v řádu měsíců až let neúnavně pokračuje. Jde-li o vyhrožování ublížením na zdraví nebo jinou újmu, záleží vždy na konkrétních okolnostech případu vyhrožování ublížením na zdraví nebo jinou újmu, zejména na tom, jaká byla povaha a nebezpečnost výhrůžek, jak se pachatel při výhrůžkách choval, jaké byly jeho fyzické, duševní i osobnostní charakteristiky, jak jimi byl zasažen poškozený a jeho širší okolí apod. Výhrůžka musí být provedená nedovoleným způsobem a prostředky, musí být vážně míněna a musí být zaměřena na ublížení na zdraví. Důvodná obava zde vyjadřuje stav poškozeného, který je objektivně způsobil vyvolat u něj vyšší stupeň obav, úzkosti nebo jiného tísnivého pocitu ze zla, jímž pachatel působí na poškozeného, přičemž však není nutné, aby byl takový pocit v poškozeném skutečně vyvolán. Dlouhodobost se u tohoto přečinu rozumí přinejmenším několik vynucených kontaktů pachatele s poškozeným nebo pokusů o ně, které zároveň musí být způsobily vyvolat v poškozeném důvodnou obavu. Za vytrvalý kontakt prostředky elektronické komunikace ve smyslu § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se považuje zejména opakované zasílání nevyžádaných e-mailových zpráv (často s vulgárním nebo agresivním obsahem), zahlcování elektronické pošty nevyžádanými zprávami, záměrná dis-

tribuce počítačových virů, opakované vzkazy, nevyžádaná volání jak na mobilní telefon, tak na pevnou telefonní linku apod.

Pojištění a výpověď smlouvy

Nemožnost pojistitele vypovědět životní pojištění podle § 22 odst. 5 zákona o pojistné smlouvě se vztahuje na životní pojištění, jak je vymezuje § 54 zákona o pojistné smlouvě. Podle tohoto ustanovení v životním pojištění lze pojistit fyzickou osobu zejména pro případ smrti, dožití se určitého věku, nebo dne stanoveného v pojistné smlouvě jako konec soukromého pojištění, anebo pro případ jiné skutečnosti týkající se změny osobního postavení této osoby (odstavec 1). Životní pojištění lze sjednat pouze jako pojištění obnosové (odstavec 2). Jednotlivá odvětví životního pojištění, tak jak je na základě § 3 odst. 2 písm. a) zákona o pojišťovnictví předvídá příloha k tomuto zákonu, slouží k určení rozsahu poskytování pojistných služeb, nikoli k vymezení druhů životního pojištění ve smyslu zákona o pojistné smlouvě.

Oddlužení

Ze skutečnosti, že dlužník v posledních 5 letech před zahájením insolvenčního řízení spáchal trestný čin úvěrového podvodu, přičemž pravomocně odsouzení mu bylo zahazeno, nevyplývá bez dalšího, že návrhem na povolení oddlužení je sledován nepoctivý záměr.

Námítky proti směnečnému platebnímu rozkazu

Mimořádným oprávněným prostředkem, jenž slouží k prověření správnosti rozhodnutí, jímž odvolací soud potvrdil či změnil usnesení, kterým soud prvního stupně odmítl námítky proti směnečnému platebnímu rozkazu jako opožděné, je žaloba pro zmatečnost; přípustnost dovolání proti takovému rozhodnutí vylučuje ustanovení § 238 odst. 1 písm. f) o. s. ř.

Oddlužení

Může-li dlužník za splnění stanovených podmínek prosadit oddlužení jako způsob řešení úpadku i proti vůli věřitelů, je nutno striktně trvat na tom, aby věřitele nijak neomezil ve volbě způsobu oddlužení, tedy zda bude provedeno zpeněžením majetkové podstaty či plněním splátkového kalendáře. Pouze ten

dlužník, který nečiní kroky k tomu, aby tuto volbu věřitelům ztížil, omezil či znemožnil, je při podání návrhu na oddlužení veden poctivým záměrem.

Nemajetková újma a odměna advokáta

Na případy, kdy je předmětem řízení zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným výkonem veřejné moci, a kdy je požadována náhrada nemajetkové újmy, je při stanovení tarifní hodnoty podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. příslušné aplikovat § 6 odst. 1 písm. a). Není možné přehlédnout, že v řízeních, v nichž se jedná o odškodnění nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem či nezákonným rozhodnutím, se jedná o kompenzaci za zásah do osobnostních práv poškozených v širším slova smyslu. Nemajetková újma, o jejíž odškodnění v takových řízeních jde, je vždy následkem zásahu do některé ze složek nemajetkové (osobní) složky jednotlivce (poškozeného) – ať už jde o nepřiměřenou délku řízení (kdy se poškozený ocitá ve stavu nejistoty ohledně svých práv a povinností, která mohou být v řízení dotčena), nebo v případě trestních stíhání, která neskončí pravomocným odsuzujícím rozsudkem, nebo v případech nezákonného omezení osobní svobody atd.

Způsob oddlužení

Z ustanovení § 402 odst. 3 insolvenčního zákona vyplývá, že rozhodnutí o způsobu oddlužení, tedy volba, který ze zákonem předvídaných způsobů oddlužení bude uplatněn, je plně v rukou věřitelů. Rozhodne-li o způsobu oddlužení schůze věřitelů, insolvenční soud již nepřezkoumává, zda je zvolený způsob oddlužení pro věřitele či dlužníka výhodný, není právně významné, zda dlužník prosazoval jiný než přijatý způsob oddlužení a insolvenční soud není oprávněn rozhodnutí schůze věřitelů o způsobu oddlužení měnit. Posuzuje jen to, zda v průběhu řízení nevyšly najevo skutečnosti, které by jinak činily oddlužení nepřipustným (§ 405 odst. 1 insolvenčního zákona). Neshledá-li důvod k neschválení oddlužení, rozhodne dle § 406 insolvenčního zákona o schválení oddlužení způsobem, o němž rozhodla schůze věřitelů.

Způsob řešení úpadku

Prohlásil-li insolvenční soud konkurs na majetek dlužníka, a toto rozhodnutí nabylo právní moci, odmítne dlužníkův následně podaný návrh na povolení oddlužení jako podaný někým, kdo k němu nebyl oprávněn (§ 390 odst.

3 insolvenčního zákona), bez zřetele k tomu, zda dlužníku uplynula lhůta k podání návrhu na povolení oddlužení.

Moratorium

Nezpochybnil-li dovolatel závěr odvolacího soudu, podle něhož připojil k návrhu na vyhlášení moratoria seznam závazků, který nemá náležitosti podle § 104 insolvenčního zákona, neboť neobsahuje údaj o splatnosti jednotlivých pohledávek jeho věřitelů, nemůže být s podaným dovoláním úspěšný. Již tento závěr ob stojí jako samostatný důvod pro odmítnutí návrhu na vyhlášení moratoria dle § 118 odst. 1 části věty za středníkem insolvenčního zákona.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Náklady řízení

Byla-li pohledávka žalobce uhrazena žalobci po podání žaloby, není důležité, kdo za žalovaného plnil, zda to bylo s jeho vědomím, či zda se jednalo o pokus vyhnout se povinnosti platit náklady řízení.

Uznání závazku

Uznání závazku z neplatné smlouvy je třeba brát v úvahu i při posouzení nároku z titulu bezdůvodného obohacení.

Vypořádací podíl v družstvu, forma rozhodnutí

K přidělu do nedělitelného fondu lze přihlížet pouze tehdy, byl-li zisk družstva převeden do nedělitelného fondu již k 31. prosinci roku, ve kterém zaniklo členství v družstvu, pozdější doplnění nedělitelného fondu je pro účely stanovení vypořádacího podílu navrhovatele, jehož členství v družstvu zaniklo v předešlém roce, bez významu.

Skutečnost, že soud nižšího stupně rozhodl o věci samé rozsudkem (ačkoliv měl rozhodnout usnesením), nezbavuje soud vyššího stupně povinnosti rozhodnout o oprávněném prostředku proti takovému rozhodnutí (o odvolání nebo o dovolání) usnesením. To, že soud rozhodl jinou – kvalitativně vyšší, leč

v rozporu s procesním předpisem zvolenou – formou rozhodnutí, je vadou řízení, která nemá mít vliv na správnost rozhodnutí.

Vyloučení společníka

Jelikož je vyloučení ze společnosti (případně družstva) krajním řešením, musí být společníku (členu družstva) nejprve dána možnost, aby své povinnosti (jejichž neplnění může být důvodem vyloučení ze společnosti či družstva) splnil alespoň dodatečně. Současně musí být upozorněn na možný následek, bude-li v porušování svých (konkrétně vymezených) povinností nadále pokračovat. Rozdíl spočívá pouze v tom, že výzva podle § 149 obch. zák. (oproti výstraze podle § 231 odst. 4 obch. zák.) musí mít písemnou formu.

Náhrada škody a promlčení

Škoda spočívající v nedobytnosti pohledávky věřiteli nevzniká pouhým uplynutím promlčecí doby, nýbrž okamžikem, kdy je vzhledem k okolnostem případu nepochybné, že dlužník dobrovolně plnit odmítá a neuspokojená pohledávka věřitele je soudně nevymahatelná. To platí jak v případě, že o nároku na plnění promlčené pohledávky neproběhlo vůbec soudní řízení, tak v případě, že pohledávka byla sice po uplynutí promlčecí doby u soudu uplatněna, avšak soud ji nemůže věřiteli přiznat, neboť poté, co dlužník důvodně namítl její promlčení, se stala nevymahatelnou. Závěr, kdy a z jakých důvodů taková situace v konkrétním případě nastala, je otázkou skutkových zjištění. Nenastala-li taková situace již dříve, pak škoda způsobená neuspokojením promlčené pohledávky vzniká v okamžiku, kdy námitka promlčení byla dlužníkem vznesena, a k tomuto okamžiku se váže počátek běhu objektivní promlčecí doby. Před vznikem škody nemůže započít ani běh subjektivní promlčecí doby (§ 106 odst. 1 obč. zák.) k uplatnění nároku na náhradu škody, neboť dokud škoda nevznikla, nemůže se poškozený o její vznik ani dozvědět.

Usmrcení z nedbalosti

Rychlé a bezohledné projetí přechodem pro chodce řidičem motorového vozidla v obci za situace, kdy jiný řidič jedoucí v téže směru jízdy v jiném jízdním pruhu na pozemní komunikaci o dvou jízdních pruzích vyznačených na vozovce zastavil své vozidlo před přechodem pro chodce, aby dal přednost chodcům, kteří přecházejí pozemní komunikaci po přechodu pro chodce, je zpravidla hrubým

porušením zákonů o dopravě podle § 143 odst. 3 tr. zákoníku.

Pouze podle okolností, za nichž byl čin spáchán, a s přihlédnutím k jeho povaze a závažnosti (společenské škodlivosti) je možné dojít k závěru o tom, zda je trestný čin prostředkem jen relativně malého významu ve srovnání se základním trestným činem nebo vedlejším, málo významným produktem základního trestného činu.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Přihlášení pohledávky do insolvenčního řízení

Povinnost přihlásit včas do insolvenčního řízení svou pohledávku stihá i věřitele, který již jednou (či opakovaně) přihlášku své pohledávky vůči těmto dlužníkovi uplatnil v insolvenčním řízení, které však skončilo, aniž by bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka.

Odporovatelnost

Ponechají-li se stranou právní úkony, které dlužník učinil poté, co nastaly účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení, v rozporu s ustanovením § 111 a § 246 odst. 2 insolvenčního zákona, lze podle ustanovení § 235 až § 243 insolvenčního zákona odporovat jen těm právním úkonům dlužníka, jež jsou taxativně vypočteny v ustanoveních § 240 až § 242 insolvenčního zákona.

Poškození cizí věci

Škodlivost jednání podle § 228 odst. 2 tr. zákoníku „spočívá mimo jiné v poměrné zákeřnosti, resp. snadnosti, s níž lze v krátké době posprejováním i ve větším rozsahu narušit estetiku budov a veřejného prostoru vůbec. Pro její posouzení je významné, zda jednání pachatele „sprejstvi“ bylo výrazem jisté vyšší míry bezohlednosti vůči poškozeným, kteří kromě způsobené majetkové škody mohou posprejování vnímat jako obzvlášť zlomyslné a dehonestující. Současně může být takovýto projev vandalizmu, působící pohoršení, výrazem obzvláštní neúcty vůči širší veřejnosti, jejím obecně sdíleným estetickým hodnotám, ale i vůči obecným zásadám ohleduplného soužití občanů.

Ušlý zisk

Ušlý zisk z podnikatelské činnosti může mít různé podoby a může být vyčíslen různými způsoby, neboť se může odvíjet jak od jednorázových ztracených příjmů z individuálních podnikatelských aktivit, tak od relativně pravidelně dosahovaného zisku z průběžně vykonávaných činností.

Žaloba pro zmatečnost

Pro závěr, zda se jedná ve smyslu ustanovení § 138 odst.1 o.s.ř. o svévolné nebo zřejmě bezúspěšné uplatňování práva, je třeba použít v řízení před soudem prvního stupně, v odvolacím řízení nebo v dovolacím řízení, stejná hlediska. Je-li tedy například již ze samotných tvrzení žalobce zřejmé, že jím podané žalobě nemůže být vyhověno (a představuje-li tedy žaloba zřejmě bezúspěšné uplatňování práva), jde o zřejmě bezúspěšné uplatňování práva též v odvolacím řízení a v dovolacím řízení, aniž by tu bylo významné, co je vlastním předmětem přezkumu odvolacího nebo dovolacího soudu. Uvedený závěr vyplývá již ze samotné povahy věci; nedává dobrý procesní smysl úvaha, že předmětem odvolacího nebo dovolacího řízení je (v nemeritorních otázkách) řádně uplatněné právo žalobcem, je-li bez dalšího nepochybné, že samotné žalobě nemůže být vyhověno.

Zastavení výkonu rozhodnutí

Smysl lhůty 15 dnů uvedené v ustanovení § 55 odst.1 ex. ř. spočívá v tom, že vede povinné k tomu, aby podávali návrh na zastavení exekuce „včas“ a exekuci neprodlužovali; vyplývají-li však z listin předložených povinným k návrhu na zastavení exekuce skutečnosti, které jsou důvodem pro zastavení exekuce, je soud povinen k nim přihlédnout a i o opožděném návrhu věcně rozhodnout.

Vady řízení

Porušení stanoveného postupu při zjišťování skutkového stavu věci, zejména při dokazování, může mít vždy za následek nesprávná skutková zjištění a tedy též nesprávné rozhodnutí ve věci.

Změna návrhu na zahájení řízení

Uplatnil-li žalobce nejprve požadavek na uvezení věci do původního stavu a později změnil

KŠD LEGAL
advokátní kancelář s.r.o.
PRAHA BRATISLAVA

KŠD ECONOMIC a.s.
www.ksd.cz

žalobní návrh (petit) o náhradu škody ve formě peněžitého plnění, neuplatnil změnou žaloby něco jiného ani nic více než v původní žalobě, jde stále o týž nárok na náhradu téže škody, pouze jiným, zákonem připuštěným způsobem. Přísluší-li volba způsobu náhrady škody poškozenému (žalobci), zároveň je však naturální restituce podmíněna možností a účelností takového plnění, a tyto předpoklady jsou zjišťovány dokazováním v průběhu řízení, je nutno připustit, aby žalovaný v průběhu řízení změnil žalobu z naturálního na peněžité plnění, aniž by byl ohrožen uplatněním námitky promlčení žalovaným vznesené právě z důvodu takové změny žaloby. Opačný výklad by byl v rozporu s oprávněným zájmem žalobce na ochraně jeho majetku i s účelem institutu promlčení.

Náhrada za ztrátu na výdělku

Za výdělek po zjištění nemoci z povolání se považuje ve smyslu ustanovení § 371 odst. 3 části první věty za středníkem zák. práce výdělek ve výši minimální mzdy určený podle sazby, kterou se řídí minimální mzda poškozeného zaměstnance podle ustanovení § 111 odst. 2 zák. práce a podle ustanovení § 2 a 4 nařízení vlády č. 567/2006 Sb.

Právo akcionáře na podíl na zisku

Z právní úpravy práva akcionáře na podíl na zisku, jakož i z ustanovení § 198 obch. zák. lze dovodit, že představenstvo je povinno návrh na rozdělení zisku, předkládaný valné hromadě, odůvodnit. Má-li se totiž dozorcí rada k návrhu na rozdělení zisku kvalifikovaně vyjádřit, musí představenstvo uvést důvody, o které navrhované (ne)rozdělení zisku opírá. Stejně tak, mají-li akcionáři o (ne)rozdělení zisku kvalifikovaně rozhodnout, musí jim být sděleny důvody předkládaného návrhu.

Soud při rozhodování o neplatnosti usnesení valné hromady zpravidla neposuzuje, zda opatření, o kterém rozhodla valná hromada, je věcně důvodné, zda odpovídá zájmu společnosti, resp. je v širším smyslu materiálně opodstatněné. Napadené usnesení může zpravidla posoudit nanejvýš z hlediska, zda se jeho obsah či okolnosti přičítají nepřiči zákonu či stanovám. Jen výjimečně, stanoví-li tak zákon nebo vyplývá-li to z něj, je soud povolán přezkoumat, zda je usnesení valné hromady věcně důvodné či zda je v zájmu společnosti či akcionářů. V těchto případech zákon významně posiluje ochranu (minoritních) akci-

onářů, a proto je zásadně omezuje na vážné zásahy do práv akcionářů.

Plyne-li z právní úpravy práva akcionáře na podíl na zisku, že k rozhodnutí o nerozdělení zisku a jeho ponechání na účtu nerozděleného zisku může dojít pouze z důležitých důvodů a při respektování zákazu formulovaného v ustanovení § 56a obch. zák., musí soud v řízení o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady o (ne)rozdělení zisku (§ 183 a 131 obch. zák.) taktéž zkoumat, zda byl dán důležitý důvod, pro který je na místě zisk mezi akcionáře nerozdělit a ponechat jej společnosti. Přitom posuzuje, zda konkrétní důvod či důvody, pro které nebyl zisk mezi akcionáře rozdělen, jsou (s ohledem na všechny relevantní skutečnosti a z pohledu ex ante) způsobilé (jak co důležitosti, tak i z hlediska proporcionality) vyloučit jedno ze základních práv akcionářů, totiž právo podílet se na zisku.

Doručování v rozhodčím řízení

Rozhodce sice doručuje rozhodčí nálezkou způsobem uvedenými v § 45 o. s. ř. v tam stanoveném pořadí, k doručování prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky adresáta však může přistoupit jen tehdy, pokud o to tento adresát požádal. Neměli takové žádosti, tento způsob doručení se v rozhodčím řízení neuplatní.

Exekuce, soudcovské zástavní právo

Je-li soudcovské zástavní právo samostatným způsobem výkonu rozhodnutí (exekuce), není při rozhodování o přípustnosti dovolání důvodu neaplikovat ustanovení § 238 odst. písm. d) o. s. ř.

Poučovací povinnost soudu

Provedl-li odvolací soud šetření k okolnostem rozhodným pro nařízení exekuce, konkrétně k otázce pravomoci rozhodců vydat předmětné rozhodčí nálezy, jejíž vyřešení závisí na posouzení (ne)platnosti rozhodčích doložek – ačkoliv povinný v odvolání žádné skutečnosti zpochybňující způsob určení rozhodců ve sjednaných rozhodčích smlouvách (doložkách) ani nedostatek pravomoci rozhodců vydat předmětné rozhodčí nálezy neuplatnil a nenavrl ani důkazy vztahující se k takovým skutečnostem – pak ke zjištění, která z označených listinných důkazů učinil, soud mohl přihlídnout a při svém rozhodnutí je zohlednit jen tehdy, pokud by povinného poučil podle § 254 odst. 3 o. s. ř. o jeho procesních právech a povinnostech, tedy i o tom, že je oprávněn v odvolacím řízení

změnit odvolací důvody a vznést námitky týkající se otázky pravomoci rozhodců k vydání rozhodčích nálezů, a pokud by povinný takové odvolací námitky po poučení odvolacího soudu uplatnil. Jestliže by však takové námitky zpochybňující pravomoc rozhodců vydat rozhodčí nálezy povinný ani přes poučení soudu nevzněsl (povinný by se jich nedovolal), pak by ke skutečným zjištěným provedeným šetřením odvolací soud přihlídnout nemohl.

Zastavení výkonu rozhodnutí

I dohoda oprávněného s povinným, ať již byla uzavřena před vydáním či po vydání exekučního titulu, již se oprávněný zavázal před podáním návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) tento svůj záměr povinnému („prokazatelně“) oznámit a projednat s ním důvody tohoto svého záměru, kterou (by) oprávněný porušil, představuje rušivou okolnost při provádění výkonu rozhodnutí (exekuce), pro niž je výkon rozhodnutí (exekuce) nepřipustný (nepřípustná), a je proto dán jiný důvod (tj. oproti důvodům uvedeným v § 268 odst. 1 písm. a) až g) o. s. ř.), pro který nelze rozhodnutí vykonat; takováto dohoda je tedy způsobilá být důvodem k zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce) podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Náklady spojené se správou domu

Shromáždění vlastníků jednotek se při stanovení výše příspěvku na náklady spojené se správou domu a pozemku nesmí odchýlit od pravidla upraveného § 15 odst. 1 zákona o vlastnictví bytů, aniž by byla nejprve uzavřena dohoda jakožto souhlasný projev vůle všech vlastníků jednotek, předvídaná citovaným ustanovením.

Zaměnitelnost ochranné známky

Otázku zaměnitelnosti či klamavosti je třeba posuzovat z hlediska průměrného spotřebitele. Průměrným spotřebitelem je „zejména takový zákazník, který má dostatek informací, je v rozumné míře pozorný a opatrný, a to s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory, a lze od něho očekávat, že přihlédne k podstatným rozdílům mezi značkami, označením výrobků apod. Při posuzování zaměnitelnosti tak nepostačuje odvolávat se pouze na shodné prvky označení, ale je nutné vycházet z celkového dojmu, kterým posuzované označení, především vizuálně, působí na průměrného zákazníka a dále je zapotřebí přihlížet ke všem relevantním okolnostem.“

BARKER

ENGLAND

Established 1880

*Značka Barker Shoes byla založena v roce 1880 v tehdejší
srdci anglického obuvnictví, oblasti Northamptonshire a dodnes
představuje to nejlepší z dlouhé tradice anglických výrobců bot.
Recept na úspěch totiž zůstává stejný - tradiční postupy výroby a
ruční zpracování, použití pouze kvalitních kůží z ověřených chovů
a především desítky let zkušeností těch nejlepších anglických ševců,
které žádný stroj nedokáže nahradit.*

*Havířská 6, Praha 1
www.barker-shoes.cz*

*Tisknout
nás baví*

www.tiskap.cz

Vytiskneme vám vše od vizitky
po knihu i na voňavý papír

Na Louži 2a Praha 10 – Vršovice
T 267 216 800 | tiskap@tiskap.cz

*Tiskárna
velkého
formátu*

Rozhodnutí členské schůze družstva

Nicotnost rozhodnutí, způsobenou tím, že členská schůze přijala rozhodnutí, jež nenáleží do její působnosti, a které proto nemá právní účinky, je možné vyslovit (tuto otázku řešit jako předběžnou) i v jiném soudním řízení než v řízení o určení neplatnosti rozhodnutí takové členské schůze nebo v rejstříkovém řízení.

Úroky z prodlení a dobré mravy

Soud nemůže podle vlastní volné úvahy určit, do jaké výše je právním předpisem stanovený úrok z prodlení z hlediska přiměřenosti „mravný“, a podle toho výši zákonného úroku z prodlení omezit. Právo na úroky z prodlení lze poměřovat ustanovením § 3 odst. 1 obč. zák. pouze v tom smyslu, zda výkon tohoto práva je či není v rozporu s dobrými mravy. Za určitých – výjimečných – okolností lze výkon práva na zaplacení úroku z prodlení jinak oprávněnému subjektu – s poukazem na dobré mravy (zcela, popř. od určitého okamžiku) odepřít. Absenci zákonné úpravy moderační úroku z prodlení nelze aplikací ustanovení § 3 odst. 1 obč. zák. nahrazovat.

Zastavení výkonu rozhodnutí

Je-li exekucním titulem notářský zápis se svolením k vykonatelnosti a domáhá-li se povinný zastavení exekuce podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. z důvodu, že oprávněný nemá na vymáhané (vymožené) plnění podle hmotného práva nárok, rozhodne soud o tomto návrhu povinného i poté, co pohledávka s příslušenstvím a náklady exekuce byly vymoženy.

Jednání právnických osob, smluvní pokuta

Členové představenstva, kteří zavazují společnost, a způsob, kterým tak činí, se zapisují do obchodního rejstříku (§ 191 odst. 1 čtvrtá věta obč. zák.). Obchodní rejstřík je veřejným seznamem založeným na principu materiální publicity, jehož pozitivní stránka je zakotvena v ustanovení § 29 odst. 2 obč. zák., ve znění účinném od 1. července 2005 do 31. prosince 2013, skutečnosti zapsané do obchodního rejstříku jsou účinné vůči každému ode dne jejich zveřejnění (ledaže zapsaná osoba prokáže, že třetí osobě bylo provedení zápisu známo již dříve). Ode dne provedení zápisu se tudíž

nikdo nemůže dovolávat toho, že mu zapsané skutečnosti nebyly známy.

Ujednání o smluvní pokutě v obchodněprávních vztazích je možné posuzovat jako neplatný právní úkon pro rozpor s dobrými mravy podle ustanovení § 39 obč. zák. pouze v případě, že by se dobrým mravům přičily okolnosti, za kterých byla smluvní pokuta sjednána, a to i případně ve spojení se skutečností, že byla sjednána nepřiměřeně vysoká smluvní pokuta, a že ujednání o smluvní pokutě není možno v obchodněprávních vztazích považovat za neplatné podle ustanovení § 39 obč. zák. pouze z důvodu nepřiměřenosti sjednané výše smluvní pokuty.

Plné texty naleznete na www.epravo.cz v sekci „Soudní rozhodnutí“

Rozhodčí řízení

Odklad vykonatelnosti rozhodčího nálezů podle § 32 odst. 2 druhé věty zákona o rozhodčím řízení a odklad provedení exekuce podle § 54 odst. 5 exekučního řádu jsou dva samostatné, na sobě nezávislé procesní instituty. Splnění podmínek pro aplikaci těchto opatření je nutno posuzovat samostatně.

Řízení před soudem

Skutečností určující počátek lhůty k podání vyjádření ve věci podle § 114b odst. 1 o. s. ř., bylo-li o věci rozhodnuto platebním rozkazem, je „den podání odporu proti platebnímu rozkazu“, jím se rozumí den, kdy žalovaný podal odpor u soudu nebo kdy jej odevzdal orgánu, který má povinnost podání doručit. Okamžik, kdy byl odpor následně soudem doručen, není z hlediska počátku lhůty k podání vyjádření významný, byť až okamžikem dojití odporu soudu mohou plně nastat procesní účinky tohoto úkonu, který – již dříve účastníkem učiněn – může být za podmínky uvedené v § 41a odst. 4 o. s. ř. účastníkem účinně odvolán (dojde-li soudu odvolání úkonu nejpozději současně s tímto úkonem). Podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013 (ve znění novely provedené zákonem č. 404/2012 Sb.) pak soud obligatorně určuje lhůtu k podání vyjádření ve věci podle § 114b odst. 2 věty druhé nikoliv od podání odporu proti platebnímu rozkazu, nýbrž od uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání odporu.

Možnost uzavřít smír a sjednat tak rozhodčí doložku

Podmínky pro možnost uzavřít smír (a tedy i sjednat rozhodčí doložku) jsou též ve „sporu“ ze smlouvy, již se převádí obchodní podíl společníka podle § 9 odst. 3 písm. g/ o. s. ř. (ve znění do 31.12.2013); předmětem řízení je majetkový nárok, který hmotněprávní úprava z volné dispozice účastníků nijak nevylučuje (účastníci mohou mezi sebou upravit dané právní vztahy dispozitivními právními úkony, tedy též vyřídít věc dohodou), přičemž nejde o řízení, které lze zahájit i bez návrhu (§ 81 o. s. ř.), ani o řízení, v němž se rozhoduje o osobním stavu (o řízení v tzv. statusových věcech obchodních společností nejde).

Řízení před soudem

Podle ustanovení § 150 o. s. ř. soud může výjimečně, jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, náhradu nákladů zcela nebo zčásti nepřiznat. Úvaha soudu, zda se jedná o výjimečný případ a zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, musí vycházet z posouzení všech okolností konkrétní věci (typicky jde o majetkové a sociální poměry účastníků řízení). V postupu, který není odpovídajícím způsobem vysvětlen, lze spatřovat jisté prvky libovůle a nahodilosti. Ustanovení § 150 o. s. ř. má sloužit k odstranění nepřiměřené tvrdosti, tedy k dosažení spravedlnosti pro účastníky řízení. Pokud je aplikováno, aniž by všechny relevantní důvody pro takový postup byly zjišťovány a posuzovány, jde o postup libovolný, který je způsobilý zasáhnout do základního práva na spravedlivé řízení podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 150 o. s. ř. nelze považovat za předpis, který by zakládal zcela volnou diskreci soudu (ve smyslu libovůle), nýbrž jde o ustanovení, podle něhož je soud povinen zkoumat, zda ve věci neexistují zvláštní okolnosti, k nimž je třeba při stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení výjimečně přihlídnout.“

Exekuce a dědění

Již ze samotného závěru, že dohoda o vypořádání dědictví, která byla schválena pravomocným usnesením soudu, nemůže být rozhodnutím soudu určena neplatnou, vyplývá, že je vyloučeno, aby se soudní exekutor (případně osoby uvedené v § 44a odst. 1 exekučního řádu) mohl (mohly) dovolat relativní neplatnosti této dohody. Má-li oprávněný (věřitel) za to, že povinný dlužník (jako dědic) uzavřel

dohodu o vypořádání dědictví schválenou pravomocným usnesením soudu o dědictví v úmyslu jej jako věřitele zkrátit, je jen na něm, zda se bude žalobou podle § 42a občanského zákoníku domáhat, aby soud určil, že tato dohoda dědiců (jako hmotněprávní úkon) je vůči němu právně neúčinná.

Náklady řízení

Zavinění prezentované v § 146 odst. 2 o. s. ř. je třeba posuzovat výlučně z procesního hlediska, ne podle hmotného práva, protože pak by byl soud nucen po zastavení řízení zkoumat důvodnost nároku ve věci samé. Ustanovení § 150 o. s. ř. umožňuje výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti nepřiznat, existují-li důvody hodné zvláštního zřetele. Toto ustanovení umožňuje pouze možnost nepřiznat náhradu nákladů řízení účastníkovi, který by jinak měl na přiznání náhrady nákladů řízení právo, nemůže založit právo na náhradu nákladů řízení druhému účastníkovi.

Insolvence a odpůřčí žaloba

Odpůřčí žalobou ve smyslu ustanovení § 235 a násl. insolvenčního zákona lze odporovat též rozhodnutí valné hromady obchodní společnosti nebo rozhodnutí jediného společníka obchodní společnosti v působnosti valné hromady přijatému podle obchodního zákoníku ve znění účinném do 31. prosince 2013.

Rozhodčí doložka

Spor mezi ručitelem a věřitelem by bylo možné rozhodovat v rozhodčím řízení pouze v případě, že by ručitel a věřitel projevíli vlastní vůli přenést pravomoc o rozhodování sporu mezi nimi do rozhodčího řízení, ať už v rozhodčí doložce, v ručitelském prohlášení nebo jiným způsobem.

Zvýšení základního kapitálu

Pověří-li valná hromada představenstvo ke zvýšení základního kapitálu s tím, že emisní kurs akcií lze splácet i nepeněžitými vklady, posuzuje splnění předpokladů pro zvýšení základního kapitálu nepeněžitými vklady podle § 204 odst. 3 obč. zák. až představenstvo při přijímání rozhodnutí o zvýšení základního kapitálu, a nikoliv valná hromada rozhodující o pověření představenstva podle § 210 obč. zák. Pověří-li valná hromada představenstvo, není jisté, zda a kdy dojde ke zvýšení základního kapitálu, ani nemusí být známo,

jakými nepeněžitými vklady bude emisní kurs akcií (rozhodne-li představenstvo o zvýšení základního kapitálu) splácen. Proto se ani při hlasování o pověření představenstva podle § 210 obč. zák. zásadně neuplatní zákaz výkonu hlasovacího práva podle § 186c odst. 2 písm. b) obč. zák.

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Dohlédací činnost soudu

Přijal-li konkursní soud při výkonu své dohlédací činnosti opatření podle § 12 odst. 2 zákona č. 328/1991 Sb. (ve znění účinném do 31. prosince 2007) [vydal usnesení], jímž správci konkursní podstaty uložil, aby peněžitě plnění, o jehož vyloučení z konkursní podstaty úpadek se vede spor, uložil na zvláštní účet (odděleně od ostatních peněžních prostředků konkursní podstaty), nenese třetí osoba odpovědnost za škodu případně způsobenou plněním tohoto opatření jen proto, že šlo o osobu, z jejíhož podnětu (k jejímuž návrhu) konkursní soud opatření přijal.

Jednočinný souběh

Skutkovou podstatou trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 tr. zák. (přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku) nemá být podle záměru zákonodárce zvláště postihnout určitý druh útoků proti těmto individuálnímu objektu jako u skutkové podstaty trestného činu nadřezování podle § 166 tr. zák. (§ 366 tr. zákoníku), tedy zájmu na potlačování zločinnosti, aby tak byla vystižena zvláštní povaha a škodlivost takových útoků pro společnost. Z těchto důvodů není ustanovení § 158 tr. zák. ustanovením speciálním k ustanovení § 166 tr. zák. a ustanovení § 329 tr. zákoníku není speciálním k ustanovení § 366 tr. zákoníku a jejich jednočinný souběh není vyloučen.

Nebezpečí činu pro společnost, jednočinný souběh

Zvýšené nebezpečí činu pro společnost vyplývající z páchaní loupeží, při nichž dojde rovněž k odcizení platební karty či karet zpravidla znamená, že v konkrétních případech nepřichází zásadně v úvahu vyloučení jednočinného souběhu uvedených trestných činů

ani vzhledem k zvláštnímu průběhu skutkových okolností zakládajících stav tzv. faktické konzumpce, neboť s ohledem na uvedené okolnosti není takové opatření platební karty jen vedlejším produktem (relativně malého významu) spáchání trestného činu loupeže. V tomto směru nelze vycházet jen z kategorizace trestných činů (přečin a zločin – srov. § 14 tr. zákoníku), ale je třeba hodnotit všechny uvedené rozhodné skutečnosti.

Právní nástupnictví

K přerušení řízení o nárocích, které se týkají majetku patřícího do konkursní podstaty nebo které mají být uspokojeny z tohoto majetku, dochází ze zákona – prohlášením konkursu na majetek dlužníka. Správce konkursní podstaty se účastníkem řízení, které se prohlášením konkursu na majetek dlužníka přerušuje, v němž však lze na návrh k tomu oprávněné osoby pokračovat, stává (namísto úpadce) dnem, kdy soudu došel návrh na pokračování v řízení (nikoli dnem přerušení řízení).

Bezdůvodné obohacení a žalobní návrh

Pokud žalobní návrh sám neumožňuje soudu, aby vzájemnou vázanost nároků mohl vyjádřit ve výroku rozsudku, nemůže žaloba uspět. To platí i v případě žaloby na vydání bezdůvodného obohacení. Poučení účastníka řízení, jak věcně formulovat petit, aby bylo žalobě vyhověno, je poučením hmotněprávním, jehož poskytování by bylo v rozporu s § 5 o. s. ř.

Dobrá víra

Samotná skutečnost, že člen statutárního orgánu právnické osoby je spoluvlastníkem pozemku, který tato právnická osoba drží, nevylučuje omluvitelný omyl tohoto člena, že vlastníkem je právnická osoba, ani oprávněnou držbu právnické osoby. (To platí i pro potivou držbu podle § 992 ve spojení s § 21 obč. zák. č. 89/2012 Sb.)

Násilí proti úřední osobě

Vykonavatele soudního exekutora nelze považovat za úřední osobu podle § 127 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku.

Podnájem nebytových prostor

Není-li v zákoně č. 116/1990 Sb. výslovně omezena možnost ukončit podnájemní smlouvu uzavřenou na dobu určitou (takové omezení

Největší česko-slovenská advokátní kancelář s mezinárodním dosahem

- | Havel, Holásek & Partners s kanceláři v Praze, Brně, Ostravě a Bratislavě je s týmem více než 170 právníků, několika desítek studentů právnických fakult a celkem více než 300 spolupracovníků největší česko-slovenskou právníkou firmou.
- | Kancelář je součástí tří z deseti nejprestižnějších mezinárodních právnických sítí: World Law Group, State Capital Group a Interlaw, které sdružují celkově více než 200 předních světových právnických firem po celém světě. Při transakcích přesahujících hranice České a Slovenské republiky jako vedoucí nezávislá právní firma spolupracuje s předními evropskými a mezinárodními právními firmami, avšak bez exkluzivního vztahu s kteroukoli z nich.
- | Českým, slovenským i zahraničním klientům poskytujeme komplexní právní služby ve většině právních oblastí. Kancelář má cca 1 000 klientů, z toho 70 společností uvedených v seznamu největších světových firem Fortune 500 a více než 40 společností z Czech Top 100 a 7 společností z Czech Top 10. Kancelář od svého založení nepřetržitě roste a každoročně rozšiřuje portfolio o cca 100 nových klientů.
- | Kancelář je podle historických výsledků všech šesti ročníků oficiální soutěže Právníká firma roku podle celkového počtu nominací a titulů nejúspěšnější českou advokátní kancelář v rámci tohoto hodnocení.

Největší právníká firma
v České republice

1. místo v počtu
realizovaných
fúzí a akvizic
v České republice
(2012)

1. místo v počtu
realizovaných
fúzí a akvizic
v České republice
(2012)

Klienty nejlépe hodnocená
právníká firma
v České republice

Právníká firma roku
v České republice

(2014)

WHO'SWHOLEGAL

1. místo mezi domácími
právními firmami

(2012)

PRACTICAL LAW COMPANY

Jedna kontaktní osoba
pro celý region

Jedna právní firma pro region
střední a východní Evropy

Inovativní struktura sazeb
zohledňující regionální synergie

Plně integrovaná regionální
infrastruktura

Jednotná kvalita služeb

100 % vlastněné pobočky
v 9 zemích

Jedna smlouva a faktura

150 právníků a daňových poradců

Jeden přehledně strukturovaný
výstup shrnující služby
v jednotlivých zemích

Detailní znalost právního, economic-
kého, podnikatelského i kulturního
prostředí a jazyků jednotlivých zemí

www.peterkapartners.com

neobsahuje ani obecná úprava v obč. zák.), tak s ohledem na zásadu legální licence se omezení výpovědních důvodů stanovených v § 9 odst. 3 zákona č. 116/1990 Sb. u smlouvy na dobu určitou pro nájemce nebytových prostor neuplatní. Účastníkům však nic nebrání, aby si omezení možnosti skončení podnájmu před uplynutím sjednané doby, sjednali v podnájmní smlouvě.

Spotřebitelská smlouva

V soukromoprávním sporu ze spotřebitelské smlouvy mezi dodavatelem a spotřebitelem nesmí soud aplikovat Směrnici Rady 93/13/EHS; kdyby tak učinil, šlo by o horizontální přímý účinek Směrnice Rady 93/13/EHS, zakázaný judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Zásada kontradiktornosti ukládá vnitrostátnímu soudu, který i bez návrhu zjistil, že smluvní klauzule má zneužívající charakter, aby o tom informoval účastníky řízení a umožnil jim, aby se k tomu kontradiktorně vyjádřili způsobem, který stanoví vnitrostátní procesní pravidla. K tomu, aby vnitrostátní soud mohl posoudit případný zneužívající charakter smluvní klauzule, na níž je založen návrh, který mu byl předložen, musí zohlednit všechny další klauzule smlouvy.

S přihlédnutím k teleologickému výkladu ustanovení § 56 odst. 1 obč. zák. lze dovodit, že z množiny všech ujednání (tedy i těch, jež byla sjednána individuálně), která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, lze nepochybně jako ta, která k újmě spotřebitele znamenají značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, typově pojmenovat právě ujednání, která nebyla sjednána individuálně (která byla sepsána předem a na jejichž podobu proto nemohl mít spotřebitel žádný vliv).

Soud, který při zkoumání podmínek řízení dospěje k závěru, že prorogační doložka sjednaná ve spotřebitelské smlouvě, která má založit jeho místní příslušnost, odporuje ustanovení § 56 odst. 1 obč. zák., o tom vyrozumí účastníky řízení a vyzve je, aby se v určené lhůtě k této otázce vyjádřili. Závěr, že ujednání o prorogační doložce je absolutně neplatné (§ 55 odst. 2 obč. zák.) a že je namíste postupovat dle § 105 o. s. ř., přijme soud až poté, co ani ve lhůtě určené účastníkům řízení k vyjádření nevyjdou najevo (např. proto, že účastníci se k výzvě soudu nevyjádřili nebo proto, že spotřebitel v určené lhůtě popřel, že by prorogační doložka byla sjednána k jeho újmě) jiné skutečnosti, jež by dokládaly, že příslušné ujednání (ač se tak podle spotřebitelské smlouvy jeví), neznamená (v rozporu s požadavkem dobré víry) výraznou nerovnováhu v právech a povinnostech stran k újmě spotřebitele.

Právo domáhat se svolání valné hromady

§ 183n odst. 3 obch. zák., ve znění účinném do 31. března 2008, je nutno vykládat tak, že nabude-li akcionář rozhodný podíl ve smyslu § 183i obch. zák., a zanikne-li mu v důsledku marného uplynutí lhůty upravené v § 183n odst. 3 obch. zák. právo domáhat se svolání valné hromady podle § 183i obch. zák., vzniká mu toto právo opětovně v případě, že následně rozhodný podíl (např. v důsledku převodu části účastnických cenných papírů) ztratí a později jej znovu nabude; lhůta tří měsíců podle § 183n odst. 3 obch. zák. běží opětovně ode dne, kdy hlavní akcionář (znovu) nabyl rozhodný podíl. Toto by neplatilo v případě, převedl-li by hlavní akcionář část účastnických cenných papírů na třetí osobu pouze proto, aby mohl následně v důsledku jejich opětovného nabytí znovu získat rozhodný podíl a obejít tak důsledky marného uplynutí lhůty upravené v § 183n odst. 3 obch. zák., počítané od prvního nabytí rozhodného podílu (tedy, jestliže by úkony hlavního akcionáře směřovaly k obejití § 183n odst. 3 obch. zák.).

Bezdůvodné obohacení

Jestliže na základě povinnosti uložené pravomocným rozhodnutím soudu, které neodpovídá skutečným hmotněprávním poměrům, žalovaný plnil na neexistující dluh, pak žalobci vzniká bezdůvodné obohacení, a to okamžikem, kdy bylo rozhodnutí, na jehož základě bylo plněno, pravomocně zrušeno. Tímto okamžikem též začíná běh promlčecí doby k uplatnění nároku na vydání bezdůvodného obohacení (§ 107 obč. zák.). Na hmotněprávních vztazích mezi účastníky však nic nemění ani to, že žalobce poté, co pravomocné rozhodnutí bylo zrušeno, vezme žalobu zpět, ani to, že v řízení pokračuje.

Insolvence a odporovatelnost

Pro posouzení, zda konkrétní právní úkon je právním úkonem zvýhodňujícím, nelze právní úkon, jímž je zřízeno zajištění závazku dlužníka (§ 241 odst. 5 písm. a) insolvenčního zákona), poměřovat kritérii, jež insolvenční zákon stanoví pro (jiné) právní úkony (§ 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona). Pro posouzení, zda smlouva o zřízení zástavního práva je zvýhodňujícím právním úkonem, je nevýznamné, zda šlo o právní úkon učiněný za podmínek obvyklých v obchodním styku a zda byly splněny další podmínky určené v ustanovení § 241 odst. 5 písm. b) insolvenčního zákona; podstatné je pouze to, zda za zřízení zajištění

závazku dlužník současně obdržel přiměřenou protihodnotu. Za takovou hodnotu pak v žádném případě nelze považovat ani „prolongaci“ splátek pohledávky, ani „případné“ prominutí sankcí spojených s porušením povinnosti dlužníka k úhradě této pohledávky.

Náhrada škody

Míra spoluzpůsobení si škody poškozeným spolujezdcem může dosáhnout až jedné poloviny, jestliže vědomě podstoupí jízdu s řidičem, o němž ví, že je pod vlivem alkoholu. Rozhodující příčinou vzniku škody ovšem stále zůstává nezodpovědné počínání řidiče vozidla, proto nepůjde o nadpoloviční rozsah ani v případě, kdy spolupříspění poškozeného bude značné, např. tehdy, jestliže kromě zásadního podcenění situace s ohledem na vědomost o ovlivnění schopností řidiče alkoholem či jinými návykovými látkami k tomu přistoupí další okolnosti, jako například jeho vědomost, že řidič vozidla nemá řidičské oprávnění nebo že hrozí nezvládnutí řízení za špatných povětrnostních podmínek.

Vady podání

Obsahový rozpor mezi označením autora podání (přílohy datové zprávy) a fiktivním podpisem představuje vadu podání, kterou má soud za součinnosti s autorem podání odstranit postupem podle § 43 odst. 1 o. s. ř.

Soudní poplatky

Jsou-li splněny předpoklady pro přiznání plného nebo částečného osvobození od soudního poplatku, kdy je z celkových poměrů žadatele zjištěna existence jeho objektivní nemožnosti splnit poplatkovou povinnost s ohledem na výši soudního poplatku, pak nelze tomuto žadateli – podnikateli – takové osvobození odepřít proto, že jeho objektivní neschopnost k úhradě soudního poplatku je důsledkem jeho podnikatelské činnosti. ●

**Plné texty naleznete
na www.epravo.cz v sekci
„Soudní rozhodnutí“**

Advokáti neúspěšně bojují s nepořádkem ve spisech

Při hledání dokumentů ztratí až 20 % pracovní doby

Nepořádek ve spisu a dlouhé hodiny marného hledání potřebných dokumentů trápí podle průzkumu realizovaného mezi českými právníky 60 % českých advokátů. I kanceláře používající elektronické právní systémy mají se správou spisů velké potíže. Až pro 85 % z nich jsou totiž programy příliš složité, nepřehledné a při jejich používání ztrácí více času, než by mohly získat.

Advokáty i koncipienty zdržuje nepořádek ve spisu, často místo 'právníčení' dělají spíše sekretářku," popisuje Pavel Krkoška ze společnosti SingleCase, která rozsáhlý průzkum mezi českými právníky prováděla.

Dle něj mají advokáti největší problém s velkým množstvím různých zdrojů. „Právníci jsou stále zvyklí na papírový spis, nicméně v dnešní době už dokumenty chodí také datovou schránkou a e-mailem a řadu dokumentů si vytváří na svých počítačích sami právníci. Pak zákonitě nastává problém, protože nemají jedno přehledné úložiště dokumentů,“ říká Pavel Krkoška.

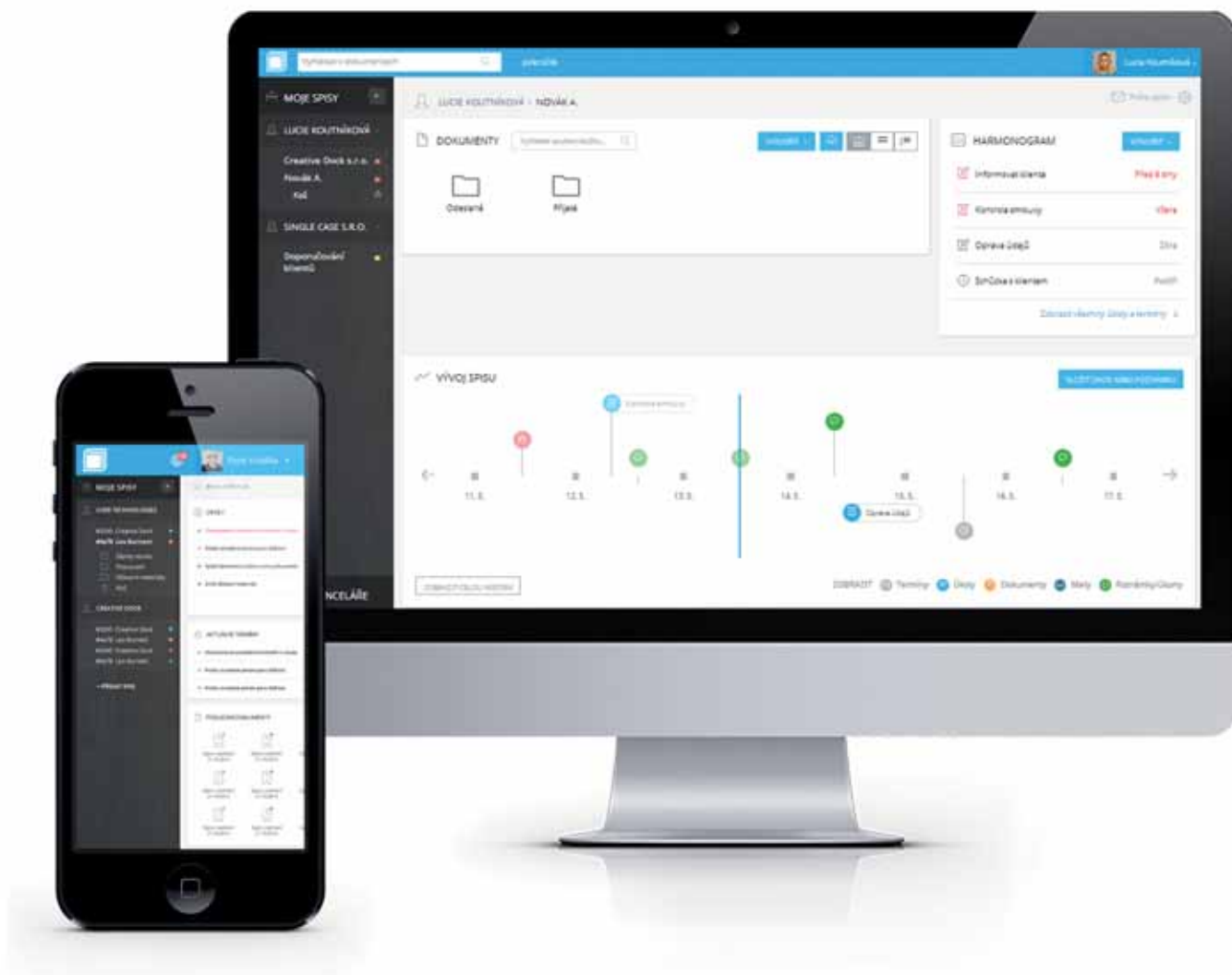
Pavel Krkoška,
SingleCase

CHAOS VE VERZÍCH

Problémy dělá i zmatek ve verzích jednotlivých dokumentů, například když na jednom případě pracují dva či více právníků. „Revize si neodpovídají, někde se pozapomene úprava, někde se začne z neaktuální verze a výsledný dokument se pak musí sáhodlouze lepit,“ popisuje Pavel Krkoška nejčastější důvody ztráty času při práci se spisem.

LEVÁ RUKA NEVÍ O PRAVÉ

„Pokud bychom neměli k dispozici systém pro práci s dokumenty, jen velmi obtížně bychom sdíleli firemní know-how mezi jednotlivými případy,“ říká Hana Gawlasová, partnerka v advokátní kanceláři Kinstellar. „Nebylo by možné sledovat, co kdo do spisu v minulosti doplnil a upravil,“ doplňuje advokátka. „Takový systém nám také usnadňuje práci a še-

tří čas při vykazování práce." Dle průzkumu provedeného společností SingleCase však podobný systém pro správu dokumentů využívá pouze 40 % advokátních a právních kanceláří v České republice.

ELEKTRONICKÝ SPIS JEDNODUCHÝ JAKO E-MAILOVÁ SCHRÁNKA

Co tedy musí elektronický spis umět, aby českým advokátům opravdu pomohl? „Ovládání musí být jednoduché, jako když posíláte e-mail," popisuje Pavel Krkoška systém, který na základě výzkumu mnoho měsíců vyvíjeli a ladili.

„Aplikaci SingleCase si můžete představit jako papírový spis, můžete listovat dokumenty, vkládat nové anebo rychle zjistit, kdo provedl poslední úpravu," vypočítává Pavel Krkoška výhody uživatelsky nejjednoduššího elektronického spisu na trhu.

SPIS JE DOSTUPNÝ ODKUDKOLIV, SYSTÉM ZA VÁS NAVÍC HLÍDÁ ODPRACOVANÝ ČAS

Systém, který se nemusí na počítače v kanceláři nijak instalovat, umí hlídat zprávy z datové schránky i e-mailu, to vše přehledně na jednom místě. Všichni v kanceláři tak mohou přehledně sledovat, co se ve spisu dělo a děje.

SingleCase navíc funguje i na chytrých telefonech a tabletech včetně iPhoneů a iPadů.

„Ve všech dokumentech je také možné fulltextově vyhledávat, což ušetří právníky dlouhého listování v papírovém spisu nebo pátrání mezi kolegy," říká Pavel Krkoška. „Náš systém dokáže také hlídat odpracovaný čas, proto se hodí i majitelům kanceláří, kterým ukazuje, kdo, kdy a co udělal. Není nutné se s ním dlouho seznamovat, funguje velice intuitivně," vysvětluje expert na právníká IT řešení, která se snaží ušetřit právníky nadbytečné úřednickiny a nechat je tak se více věnovat klientům.

●

Průzkum byl proveden společností SingleCase.
www.singlecase.cz

Národní elektronický nástroj (NEN) – robustní řešení pro všechny kategorie zadavatelů

Chcete mít jako veřejný či sektorový zadavatel jednotný nástroj, který umožní administraci libovolných zadávacích postupů upravených v zákoně o veřejných zakázkách a v koncesním zákoně? A to včetně plného metodického helpdesku? Že má jít o veřejné zakázky, soutěže o návrh, koncesních řízení, výběr subdodavatele podle obranné směrnice (DEFENCE) či výběr subdodavatele podle koncesního zákona? A to například s dělením veřejné zakázky na části, při variantách nabídky, opčním právem apod.?

Je to úplně jedno, NEN obsahuje procesní podporu všech legislativně upravených zadávacích postupů (vč. veřejných zakázek malého rozsahu), které jako zadavatel používáte pravidelně či zcela nahodile. Že musíte řešit veřejnou zakázku (VZ) pro celý resort v rámci centralizovaného zadávání, chcete hlídat podřízené organizace, zda využívají e-aukce či například jako dobrovolný svazek chcete sdružit své nákupy a používat dynamický nákupní systém (DNS)? I toto s NEN zvládnete.

V ČR je se započtením občasných tzv. dotovaných zadavatelů (viz § 2 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách) až 8 000 zadavatelů. Všichni tito zadavatelé budou povinni řešit na základě nových zadávacích směrnic EU elektronizaci zadávání VZ, která jde významně nad stávající povinný rozsah. Členské státy mají dle schválených zadávacích směrnic EU zajistit, aby veškerá komunikace a výměna informací probíhala za použití elektronických komunikačních prostředků. Směrnice stanovuje povinné předávání oznámení ke zveřejnění v elektronické formě, povinnou elektronickou dostupnost zadávací dokumentace a ukládá přechod na plně elektronickou komunikaci ve všech stádiích zadávacích řízení s účinností v horizontu nejdéle dvou let.

Z průzkumů prováděných každoročně ze strany Ministerstva pro místní rozvoj ČR vyplývá

jednoznačně, že elektronizace zadávání veřejných zakázek v ČR zásadně nepostoupila z důvodu, že zadavatelé nemají k dispozici robustní nástroj pro elektronické zadávání veřejných zakázek, u nějž by stát garantoval soulad s platnou legislativou a finanční náročností zavádění elektronizace pro jednotlivé zadavatele. Z těchto pravidelných šetření vyplývá, že zadavatelé využívají informační podporu procesů zadávání veřejných zakázek pouze pro provádění vybraných úkonů v zadávacím řízení (tj. není elektronizován celý zadávací proces).

Z výše uvedených důvodů MMR k naplnění cílů vládní strategie elektronizace zadávání veřejných zakázek a eGovernmentu vytvořilo NEN jako robustní nástroj pokrývající potřeby všech kategorií zadavatelů a rovněž zajistí jeho provoz, rozvoj a úpravy při změnách legislativy. NEN budou moci zcela bezplatně používat všechny kategorie zadavatelů dle § 2 zákona o veřejných zakázkách. NEN zajistí pro zadavatele zejména:

>>> Podporu různých rozsahů elektronizace zadávání veřejných zakázek ve vztahu k zadávacím strategiím zadavatelů a povinnému používání elektronických nástrojů, tj. umožnění jak plně elektronických zadávacích postupů (vč. plně automatizovaných postupů podání a hodnocení nabídek), tak i kombinovaného zadávání či evidenčních funkcí.

>>> Umožnění přizpůsobit řešení NEN ve vztahu k vnitřním předpisům a zadávací praxi zadavatelů (v rozsahu, který zásadně neprodraží cílové řešení či nezkomplikuje jeho používání).

>>> Možnost sdílet data prostřednictvím standardizovaných rozhraní na další moduly NIPEZ (zejména věstník veřejných zakázek a e-tržště), další systémy eGovernmentu, relevantní interní systémy zadavatelů a dodavatelů (zejména spisová služba).

>>> Budoucí rozšiřitelnost směrem k dalším fázím eProcurementu (zejména směrem k elektronickému objednávání a fakturaci).

Těšíme se na spolupráci při zavádění NEN ve Vaší organizaci.

RNDr. Jiří Svoboda, Ing. Marek Grill
Ministerstvo pro místní rozvoj,
odbor elektronizace veřejných zakázek
a koncesí

Národní elektronický nástroj byl realizován v rámci projektu „Národní infrastruktura pro elektronické zadávání veřejných zakázek“, CZ.1.06/1.1.00/07.06384 spolufinancovaného z Integrovaného operačního programu.

EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
SPOLU S VÁMI

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

NEDELKA KUBÁČ ADVOKÁTI

Specialisté na hospodářskou soutěž.

hospodářská soutěž
energetika
veřejné zakázky
compliance

Praha Bratislava

www.nklegal.eu

pevné základy vysoké cíle

- Bankovníctví a finance
- Insolvence a finanční restrukturalizace
- Fúze a akvizice
- Korporátní právo
- Nemovitosti
- Soudní spory

dynamický vztah s klientem

osobní a aktivní přístup

efektivní řešení

DUNOVSKÁ & PARTNEŘI s.r.o.
Palác Archa, Na Poříčí 1046/24
110 00 Praha 1

Tel.: +420 221 774 000
Fax: +420 221 774 555

office@dunovska.cz
www.dunovska.cz

Profesionální bankovní služby pro advokáty od UniCredit Bank

UniCredit Bank, Pavla Šupíka, na služby, které poskytují, i na podrobnosti z aktuální nabídky.

Proč by si měl advokát vybrat právě UniCredit Bank?

Jsme bankou, která se dlouhodobě zajímá o práci a potřeby advokátů. Nabízíme komplexní a výhodné bankovní služby, ať už pro podnikání či soukromé potřeby advokátů. Disponujeme širokou pobočkovou sítí a mimo to i specializovaným kompetenčním centrem. Na vybraných pobočkách, máme specializované bankéře, zaměřené výhradně na klienty z řad svobodných povolání. Velmi dobře rozumí potřebám advokátů a jsou připraveni jim pomoci. Snažíme se přinášet advokátům neustále něco navíc díky spolupráci s našimi strategickými partnery, čímž šetříme jejich čas i peníze.

Jak si máme představit komplexní a výhodnou nabídku bankovních služeb?

O advokátovy potřeby se dokážeme postarat jednoduše od A do Z. Zajišťujeme správnou a profesionální správu advokátních úschov tak, aby plně vyhovovala stavovským předpisům ČAK. Ve spolupráci se společností Praetor Systems, tvůrcem advokátního systému PRAETOR pro kompletní správu a řízení advokátní kanceláře, jsme vytvořili unikátní modul Advokátní úschova UniCredit. Tento modul výrazně zjednoduší, zrychlí a zpřehlední práci s advokátními úschovami. Navíc pokud u nás advokát využívá účty úschov, vedeme mu bezplatně profesní konto Profese, které v sobě obsahuje řadu předplacených služeb. A to není vše.

UniCredit Bank je silná a stabilní banka na českém i slovenském trhu a zároveň dlouholetý partner České advokátní komory. Advokátům i dalším právnickým profesím nabízí řadu zajímavých produktů a služeb, které jsou pro ně šité na míru. Ve spolupráci se strategickými partnery nabízí i další praktické výhody. Zeptali jsme se **manažera Kompetenčního centra pro svobodná povolání**

Zdarma bude mít i vedení konta PREMIUM pro správu osobních financí, které mimo jiné zahrnuje všechny transakce tuzemského platebního styku pořízené elektronicky, až tři platební karty dle výběru klienta, z toho dvě karty GOLD, možnost vedení dalších dvou běžných účtů v Kč nebo v cizí měně, internetové a mobilní bankovníctví. Atraktivní novinkou jsou neomezené výběry ze všech bankomatů všech bank, doma i v zahraničí. Díky tomu se našim klientům výrazně zjednoduší život na cestách i v běžném životě – hledání bankomatů své banky, nebo výměny peněz ve směnárně jsou minulostí.

Jednoduše řečeno, čím víc služeb u nás advokát využívá, tím víc se mu to vyplatí.

A co v případě, kdy advokát úschovy nemá?

Dle našich informací, se přibližně 80 % advokátů v nějaké míře úschovami zabývá, ale máme dobré řešení i pro těchto zbývajících 20 %. Stačí, když budou mít průměrný měsíční zůstatek na Kontu Profese 250 000 Kč a více a povedeme jej zdarma (v opačném případě je měsíční poplatek 149 Kč). A k tomu opět zajistíme bezplatné vedení konta pro osobní finance.

Proč by nechal advokát jen tak ležet 250 000 Kč na běžném účtu, když se tyto účty neúročí?

Pravdou je, že většina běžných účtů na trhu se skutečně neúročí vůbec nebo jen minimální sazbou jako např. 0,01 % p.a.. Naše Konto Pro-

fese je však světlou výjimkou. Aktuálně úročíme zůstatek na účtu úrokovou mírou 0,75 % p.a. a díky tomu máme s přehledem nejlépe úročený podnikatelský účet na trhu.

A co když advokát spíše potřebuje jít na účet do mínusu?

Pro tyto případy máme připravený Kontokorentní úvěr Profesionál, který dokážeme poskytnout stávajícímu i novému klientovi pouze na základě obrátů na jeho běžném účtu. A co víc, kontokorent poskytneme i úplně čerstvému advokátovi, který teprve rozjíždí svou praxi, a to za nejlepších podmínek, které jsou na českém bankovním trhu běžné.

Je něco, co UniCredit Bank zcela odlišuje od ostatních bank?

Myslím si, že velkou přidanou hodnotou jsou dlouholeté zkušenosti našich bankéřů s obsluhou advokátů a jejich profesionalita. Zároveň se ale snažíme advokátům nabídnout vždy něco navíc. Stále hledáme nové příležitosti, jak advokátům zpříjemnit život a ušetřit jejich peníze. V současnosti nabízíme novým i stávajícím klientům atraktivní zvýhodnění při pořízení právního informačního systému ASPI.

V čem konkrétně toto zvýhodnění spočívá a co advokátům přinese?

Již dva roky spolupracujeme se společností Wolters Kluwer ČR, u které jsme vyjednali pro naše klienty nákup nové licence právního informačního systému ASPI zdarma, a navíc 50 % slevu na roční aktualizací poplatek v roce pořízení, vše při uzavření smlouvy na tři roky. Pro současné uživatele ASPI jsme pak vyjednali 50 % zvýhodnění na cenu tříletého předplatného služby iASPI pro tablety. Spočítali jsme, že tento BONUS přinese advokátovi úsporu až 18 000 Kč oproti standardním podmínkám.

Jakou výhodu na závěr poskytnete advokátům?

Třešničkou na dortu naší nabídky pro advokáty je předschválená prémiová kreditní karta VISA GOLD se zcela bezkonkurenčními podmínkami a výhodami.

Většinu bankovních služeb může advokát ovládat z pohodlí své kanceláře nebo domova, a pokud je nutná návštěva banky, k dispozici je vždy osobní bankéř nebo specialista z Kompetenčního centra pro svobodná povolání UniCredit Bank. ●

Skagen – elegantní, jednoduchý a čistý design ze severu.

Klenoty Aurum přinášejí novou
značku šperků Skagen

Dánská značka Skagen je po světě známá výrobou minimalistických kvalitních hodinek. Do svého portfolia přidala nyní také kolekci čistých šperků. K dostání je nyní i u nás v distribuci společnosti Klenoty Aurum.

Otevřená mysl designerů, kteří se neuchylují pouze k aktuálním trendům a zvukným značkám bez kreativity. To jsou návrháři Skagen, lidé, kteří se zajímají o architekturu, umění a současný život. Město a život v ležérnosti. Ležérnost v kultuře, oblékání, stylu, životě..

V tomto roce oslaví značka Skagen 25. výročí. A je to už druhý rok, co firma Skagen nabízí také šperky. Během roku 2014 vám vypoví pří-

běh o „Životě u moře.“ Začínáme tím o teple jara, který se zrcadlí jak v našich výrobcích, tak atmosféře kolekce. **Nyní můžete šperky Skagen zakoupit také u nás v prodejnách Klenoty Aurum.**

Ke klíčovým kolekcím šperků Duna, Čistý kruh, Mořské sklo, Perla a Signature Collection přibývají další návrhy. Mezi oblíbené materiály patří keramika, ušlechtilá ocel, perly, růžové a žluté zlacení, sklo. **Pořídít si můžete kompletní kolekci šperků – od náušnic, přes náhrdelníky, přívěsky, náramky až po prsteny.** Kolekce Duna je například inspirována serpentýnami a záhyby, které se vytvářejí na větrné pláži a jsou každý den jiné. Právě z bezčasé pláže se dá dokonale obdivovat čistá krása přírody. Jednoduchost a nenucená estetika... **To jsou výrobky Skagen.**

Značka Skagen byla založena v roce 1989 Henrikem a Charlottou Jorstovými, kteří se inspirovali malou pobřežní vesničkou Skagen na břehu dánského moře, a vytvořili tak úspěšnou firmu soustředěnou na design a oslavu estetiky a pulzu města. Kombinace inspirací krajinou a citem pro současný design s důrazem na detail vytvořila zcela unikátní značku.

Nejvýraznější kolekce Skagen reprezentují vášeň k dánské estetice, důraz na jednoduchost a **vysoký stupeň zpracování.** Sofistikované návrhy jsou umně skloubeny s funkčními detaily a vytváří nadčasové kousky. Ať už jste designový nadšenec nebo si libujete v hodinách, v kolekci Skagen si vyberete. Přírodní a moderní prvky Váš styl nebudou definovat – nenuceně ho dotvoří. ●

Správná voda pro zdravější životní styl

Skleněné barely s islandskou vodou Aqua Angels u Vás doma.

Když se člověk narodí, 70 % jeho těla tvoří voda. U mozku je to dokonce 85 %. Každý pochod v našem těle se děje v přítomnosti vody, voda je v každé naší buňce. Výběr vody je stejně důležitý, jako výběr kvalitních potravin a jídla. Pro organismus je ideální pít dostatek tekutin s nízkým obsahem solí a zásaditým pH. Chybou je doplňování tekutin nárazově až při pocitu žízně. Z fyziologického hlediska je totiž už pozdě, hypothalamus žížeň vyvolá ve chvíli, kdy se hustota tělních tekutin zvýší nad bezpečnou hodnotu. Dlouhodobější dehydratace se podílí na rozšíření civilizačních nemocí v důsledku zahlcení těla toxiny.

Voda není a neměla by být hlavním příjmem minerálních látek pro náš organismus. Každý výživový specialista radí „nesolte“ příliš a ví proč. Čím více má voda minerálů, tím méně dokáže plnit své základní funkce jako např. správné fungování metabolismu a trávení, detoxikace organismu, správné fungování orgánů, regulace teploty atd. Voda s nízkou mi-

neralizací účinně napravuje pitný režim, protože nezatěžuje organismus, který nemusí vodu nijak zpracovávat a ušetří tak spoustu energie. Díky jemné chuti člověk pije optimální množství až do doby, kdy biologicky ustane žížeň – u více mineralizovaných vod je tomu ve chvíli, kdy je člověk „plný a už se do něj nic nevejde“. Zejména v případě dětí je vhodné volit lehčí vodu, aby Vaše dítě zvládlo vypít dostatečné množství vody. Jednoduše volte typ vody, který Vám chuťově vyhovuje a nemusíte se do pití vody nutit.

Myslíte si, že mezi jednotlivými vodami není žádný rozdíl? A že voda je jen voda a nemůže Vám ovlivnit život? Přesvědčte se o opaku. Aqua Angels, islandská voda ledovcového původu se zásaditým pH a vysokým obsahem kyslíku, Vám přináší zcela nový trend pro každodenní hydrataci a dokáže Vám, že můžete mít doma a v kanceláři vodu, která podpoří Váš zdravější životní styl. Navíc se Vám budou líbit designové skleněné barely v dřevěných bedýnkách, které jsou velmi chytrou myšlenkou – jsou vratné, takže se zbavíte starostí s likvidací

odpadu. Navíc pití ze skla je vysoce návykové!! Žádný nápoj nechutná tak dobře, jako ze skla. Stylový SlimCool Vám hodně ulehčí pitný režim, protože máte perfektně vychlazenou vodu k dispozici a připomene Vám dodržování pitného režimu. Vaši klienti Vás za tento servis pochválí, protože si ho sami doma užívají! A vědí proč.

Proč vybrat slabě mineralizovanou vodu se zásaditým pH?

Nízký obsah minerálů ve vodě nezatíží zbytečně Vaše tělo, naopak umožní Vám vypít mnohem více vody. Necítíte se plní, naopak tělo si začne o více vody říkat. Už jenom pití dostatečného množství vody způsobí, že se začnete lépe cítit. Všimněte si, že když jdete k lékaři se zdravotními obtížemi, tak jedna z prvních položených otázek je: „A pijete dost vody?“ Co je další zajímavou věcí, je fakt, že spousta amerických vědců přechází na léčení zdravotních obtíží pomocí obnovení rovnováhy pH v našem těle. Naše krev by měla mít pH v rozmezí 7,35 až 7,45. Mnoho studií dokazuje, že lidé se správným pH krve se těší dobrému zdraví, zatímco lidé s příliš vysokým či nízkým pH mají daleko vyšší riziko nemoci. Velice nepatrná nerovnováha v pH může způsobit i velmi závažnou nemoc. Naše tělo dělá vše pro udržení pH v rovnováze a pokud je to nutné,

Luxusní samoobslužný systém ve skleněných barelech pro Vaše klienty od Aqua Angels

začne do krve vyplavovat rezervní zásadité látky – především vápník z kostí a zubů – a použije je v boji proti kyselému prostředí.

Příznaky mírné acidózy jsou např. bolesti hlavy, nedostatek energie, ospalost, rychlé a mělké dýchání, dehydratace a nechutenství. Přehnaná konzumace masa, pšenice a chleba, mléčných výrobků, cukru, průmyslově zpracované potravy, rychlého občerstvení, může vést k příliš kyselému pH. Dalšími škodlivými faktory jsou znečištěné životní prostředí, emoční stres a negativní myšlení. Jednoduše lze správné pH v našem těle stimulovat zvýšením konzumace ovoce a zeleniny (tzv. zásadotvorné potraviny) a naopak významně snížit příjem potravin podporující překyselení, což jsou všechny masité a mléčné výrobky a také výrobky z bílé mouky. Štáva ze zeleniny je také skvělá cesta, jak udržet tělo zásadité. Navíc si hlídejte, abyste vypili dostatečné množství vody. Pozor na chlorovanou vodu, protože přítomnost chloridů může zvyšovat její kyselost. Často doporučovaným odstáním chlorované vody se lze totiž zbavit pouze chloru nevázaného na jiné látky. Na častější kombinaci vody je vhodné zvolit slabě mineralizovanou vodu,

doplňovat ji občas minerálkou. Vyrovnávejte stres - radost a štěstí napomáhá udržovat tělo alkalické.

Pro evropské vody to není běžné, ale ledovcové vody mají vysoký obsah rozpuštěného kyslíku, což dokáže skvěle stimulovat Vaši životní energii. Vždyť ve vrcholovém sportu je doping kyslíkem zakázaný! I některé korporace u nás dopřávají vodu s přírodním vysokým obsahem kyslíku svým zaměstnancům, aby je udrželi bdělé! ●

Nezapomeňte si spočítat, kolik vody denně byste měli vypít:

hmotnost v kg x 0,035 = denní potřeba vody v litrech. Za každých 11 kg nadváhy se připočítá 250 ml, za jeden šálek kávy 300 ml.

foto: 2W Studio

Dílo rukou je odrazem duše

Jedním z posledních míst, kde se dodnes pečlivě střeží umění tradiční ruční výroby luxusního porcelánu a kam dosud nezasáhla průmyslová výroba, je manufaktura „Ateliér JM Lesov“ (Thun studio) v Lesově u Karlových Varů.

Aтелиér je zaměřen na ruční výrobu exklusivních souborů porcelánu prostřeného stolu. K nejžádanějším patří slavný císařský soubor „Thun“ vyrobený poprvé už v roce 1856 nebo soubor „Prezident“, který je používán od roku 1999 na Pražském hradě. Jsou zde

rovněž vzorovány a vyráběny luxusní čajové a kávové soubory, přátelské soupravy a autorské solitéry významných českých výtvarníků. O rozhovor jsem požádala ředitelku ateliéru, paní Alenu Kratinovou.

Porcelán vyráběný v manufaktuře v Lesově upoutá na první pohled neuvěřitelnými tvary, které jistě není snadné vyrobit. Po-

máhají vám nějaká strojní zařízení nebo je vše opravdu ruční práce?

Manufaktura si zachovává výhradně ruční způsob výroby (odpovídá s úsměvem) a právě proto je možné vytvářet i ty nejsložitější tvary a nejnáročnější dekory nebo vyrobit zcela originální porcelán podle požadavků klientů. Jak si můžete prohlédnout, porcelán je ručně točen, vyléván do forem a glazován, ručně dekorován malbou, zlatem, platinou nebo kobaltem. Na přání zákazníků dekory doplňujeme erby, monogramy, věnováním a podobně. Každý vyrobený kus je originál.

V čem je filosofie manufaktury?

Jednoduše řečeno, základ manufaktury stojí na třech pilířích. Tím prvním je nejvyšší kvalita porcelánu, se kterým pracujeme. Druhým je vysoká úroveň jeho řemeslného zpracování.

Do každého výrobku lidé vkládají svůj um, který se v porcelánkách dědil po generace. A tím třetím pilířem je originální design všech našich výrobků. Spolupracujeme s renomovanými výtvarníky, jejichž návrhy jsou pak přenášeny do reálných tvarů zkušenými mistry modeláři.

Design vašich výrobků je skutečně originální, obdivuhodné jsou například soupravy, kde si troufáte kombinovat porcelán s jinými materiály.

Dá se říci, že jednou z našich specialit je spojování porcelánu s kovovými nebo křišťálovými částmi Moser. Postup je velmi náročný technologicky i řemeslně, vyžaduje zkušenost a precizní práci. Výsledek ale stojí za to. Velmi oblíbená je například luxusní čajová souprava Jules Verne, která vyniká kombinací ušlechtilého porcelánu, skla a kovu. Autorem návrhu originálních tvarů a dekorace tajemných podmořských plavidel a živočichů je akademický sochař Jiří Laštovička.

Sortiment výrobků manufaktury „Atelier JM Lesov“ je široký, zahrnuje klasické kusy, ryze současný design i provokující autorské solitéry. Jaký je váš nejoblíbenější výrobek?

Víte, na to je těžká odpověď. Já osobně si vážím všech našich výrobků, protože každý z nich je dílem šikovných rukou, v každém se skrývá kus lidského snažení a duše. Ale musím přiznat, že naší vlajkovou lodí je zlatý soubor „Thun“, který byl ponejprv vyroben pro císaře Františka Josefa I. a díky velkému úspěchu tohoto přepychového „Císařského“ souboru si později nechal vyrobit stejný servis, tzv. „Thunský“, ale se svým erbem i hrabě Thun. Soubory s příslušnými rodovými znaky byly pak vyráběny pro potřeby mnohých dalších významných osobností. Díky řemeslným dovednostem našich mistrů můžeme tuto krásu vyrábět dodnes.

Děkuji za příjemný rozhovor a vřele doporučuji návštěvu manufaktury. •

Monika Fialová

www.atelierlesov.cz

1794
Thun
STUDIO

ATELIER LESOV

FREYWILLE

Spojení krásy s uměním a elegancí

Vznik kolekce NIXE inspirované
Gustavem Klimtem

Když byla společnost **FREYWILLE**, před 63 lety v centru Vídně založena, položil se tím i základní kámen pro značku, která je dnes ceněna především pro svou uměleckou hodnotu, originalitu a kvalitu. Šperky z domu **FREYWILLE** nejsou jen pouhým módním doplňkem, ale jsou mnohem více posly umění, co do celého světa šíří ryzí nadčasové hodnoty, filozofické ideály a krásu. Jejich srdce ze zářivého, páleného smaltu, je ve světě šperkařství jedinečným, klíčovým unikátem. Společnost zcela přirozeně expandovala také na zahraniční trhy a v současné době má více než 100 butiků ve 35 zemích na 4 kontinentech.

Prsten z 18ti karátového zlata z kolekce Passionate Russia zdobí 36 diamantů.

Z obýváku do celého světa

Mladá designérka Michaela Frey byla odjakživa fascinovaná smaltem, jeho možnostmi užívání a brzy smaltovala veškeré předměty běžné denní potřeby i ostatní maličkosti, jako ruční zrcátka, hřebeny a dózičky. Inspiraci pro první návrhy jí tehdy byly rakouské folklorní motivy. Pokoušela se i o výrobu šperků, ale pro časovou náročnost od výroby upustila.

Krátce po založení vstoupil do společnosti jako poradce Dr. Friedrich Wille, ale narůstající poptávka velmi záhy změnila oblast jeho působení. Friedrich s Michaelou se stali rovnocennými partnery a společně se rozhodli představit své jedinečné produkty širší veřejnosti. Díky tomu se Michaela opět mohla naplno věnovat navrhování a výrobě šperků. Její první kolekce, které tvořil prsten, náramek a náhrdelník, už nezdobí folklorními motivy, ale čerpá z historie Vídně. Šperky jsou brzy k dispozici u renomovaných prodejců ve Francii, Itálii, Německu a Švýcarsku. V roce 1976 vedou oba obchodní partneři své kroky ještě dále a slavnostně otevírají své první vlastní butiky v Paříži a Londýně.

Nové cesty

Zdálo se, že rozmach a vývoj společnosti nic nezastaví, avšak o čtyři roky později kreativní ředitelka společnosti Michaela Frey nečekaně zemřela a budoucnost společnosti byla náhle nejasná. Po prvotním šoku se Friedrich Wille rozhoduje, co dál. S novým týmem návrhářů a po boku své manželky Simone Grünberger – Wille, stojí na prahu nové éry výroby smaltových šperků.

Pod vedením Simone Grünberger vyvinul tento tým mnoho šperků nových tvarů a speciální techniku umožňující míchání několika barev v jednom designu. První kolekce „Avantgarde“ zaznamenala velký úspěch. Brzy po ní následovala kolekce „Tropic“, která odrážela touhu cestovat do vzdálených zemí. Při práci s motivy dalekých zemí byli Dr. Wille a umělecký tým uchváteni bohatstvím egyptského historického a kulturního dědictví. Tak vznikla nádherná kolekce „Egypt“ – pocta zemi faraónů.

Díky této řadě rychle narostl počet obdivovatelů produktů z dílny FREYWILLE, mezi nimi byla i nadace Clauda Moneta, která projevila zájem o vznik kolekce vyjadřující poctu tomuto umělci a jeho dílu. Tak vznikla první kolekce z řady úspěšných sérií „Pocta“. Zároveň s ní však vznikaly i kolekce inspirované jinými tématy než slavnými umělci jako třeba světoznámá kolekce „Ode to Joy of Life“.

Náhrdelník z 18ti karátového zlata z kolekce Passionate Russia

„Vždy zůstat kreativní a věrný svému charakteristickému stylu, to je již od jejího založení zásadní pravidlo značky FREY**WILLE**.“

říká Dr. Friedrich Wille, CEO

Od Vídně až k Sydney

V letech 1991 – 1999 se společnost dále rozvíjela, a to nejen umělecky. Po otevření druhého butiků v Berlíně následoval rychlý rozvoj do mnoha zemí po celé Evropě; Německo, Rakousko, Švýcarsko, Itálie, Francie a Velká Británie. Na přelomu tisíciletí byl v centru pozornosti Blízký východ a rozvíjející se trh střední a východní Evropy. Od roku 2009 mohou zámožné milovnice šperků FREY**WILLE** nakupovat přímo v Soho ve městě New York. Společnost právě vstupuje i na jihoamerický trh, kde otevřela butik v kolumbijské Bogotě a v plánu má ještě další v Limě, hlavním městě Peru.

Umělecká práce

I přes rychlý a rozsáhlý rozvoj nadále hlavní a zásadní předností FREY**WILLE** zůstává kvalitní umělecká práce a rukodělné šperky z vypalovaného smaltu. Jejich nejnovějšími výtvoři jsou kolekce oslavující dvě výjimečné světové kultury – „Spirit of Africa“ a „Passionate Russia“.

Od počátečního nápadu přes první návrhy až po prezentaci nové kolekce uběhnou za vynaložení obrovského úsilí téměř dva roky. Aby byly přesně vystiženy a zachyceny všechny charakteristické detaily, provádějí se kunsthistorické rešerše, intenzivně se navrhuje, skicuje

a tvoří. Výsledky tohoto procesu se v rukou emailérů a zlatníků mění v první prototypy šperků. Pokud jsou všichni návrháři i sám pan Wille spokojeni s designem, jasností barev i jejich uspořádáním, je výrobek definitivně uvolněn do výroby a obdivovatelé FREY**WILLE** na celém světě se mohou těšit na představení nové kolekce.

psací pero z kolekce **Hommage**
á Hundertwasser

hedvábná kravata z kolekce
New York

hedvábné šátky z kolekce
Magic Sphinx

Exkluzivní mistrovská díla

Ustavičným vývojem produkce se podařilo FREYWILLE uvést v posledních letech hned několik nových produktů, a tak dnes naleznete ve výlohách butiků FREYWILLE nejen nadčasové šperky, ale i doplňky jako psaníčka

či ucelenou kolekci pánských doplňků pro moderního gentlemana. Nejúspěšnější kolekce šperků se již také nějaký čas vyrábí v exkluzivní kombinaci 18 karátového zlata a skvostných diamantů. ●

Pohodlí cestování

Málokterý muž rád cestuje v obleku, na druhé straně zavazadlo navíc také není nejlepší řešení. V kolekci Marco Mirelli Travel Suits tak zabijete dvě mouchy jednou ranou. I po dlouhé cestě budete vypadat jako ze škatulky a nepotřebujete žádné zavazadlo navíc.

Co mají společné podnikatelé, manažeři, finančníci a právníci? Na setkáních se svými obchodními partnery nebo klienty musí vypadat reprezentativně bez ohledu na to, jestli za nimi cestují 5 nebo 5000 km. Kolekce exkluzivních cestovních obleků Travel Suits je novinkou této sezony od značky Marco Mirelli. Jejím základem je speciálně zvolená kvalita materiálu, který klade důraz na odolnost, nemačkovost a zároveň lehkost a vzdušnost. Výsledkem je oblek, který je ideálním řešením pro moderního a dynamického muže. Takového, který dělí svůj čas mezi cestování a setkáváním se s obchodními nebo společenskými partnery, přičemž nemůže ztrácet čas komplikovanou péčí o svůj oděv.

MARCO MIRELLI

TRAVEL SUITS

Made to Measure - Bespoke Tailoring

DISCOVER MORE

WWW.MARCOMIRELLI.COM

PRAHA

HANSPAULKA, Na Kuthence 1, +420 725 325 523
BY APPOINTMENT ONLY

BRATISLAVA

CITY GATE, Laurinská 19, +421 910 920 240
OTEVŘENO 7 DNÍ V TÝDNU

Adresář advokátních kanceláří, které přispěly do sekce „z právní praxe“

Advokátní kancelář Dáňa, Pergl & Partneri

Na Ořešovicce 580/4
162 00 Praha 6 – Střešovice
Tel.: +420 224 232 611
Fax: +420 233 313 067
e-mail: akdpp@akdpp.cz
www.akdpp.cz

Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s.r.o.

Sokolovská 49
186 00 Praha 8 – Karlín
Tel: +420 225 000 400
Fax: +420 225 000 444
e-mail: recepcpha@hjf.cz
www.hjf.cz

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JELÍNEK s.r.o.

Pardubice-Dražkovice 181
533 33 Pardubice
Tel.: +420 466 310 691
Fax: +420 466 310 691
e-mail: advokati@advokatijelinek.cz
www.advokatijelinek.cz

Advokátní kancelář Perthen, Perthenová, Švadlena a partneři s.r.o.

Velké náměstí 135/19
500 02 Hradec Králové
Tel.: +420 495 512 831-2
Fax: +420 495 512 838
e-mail: pps@ppsadvokati.cz
www.ppsadvokati.cz

**Baker & McKenzie, v.o.s.,
advokátní kancelář**

Klimentská 1216/46
110 00 Praha 1
Tel.: +420 236 045 001
Fax: +420 236 045 055
e-mail: Prague.info@bakerweb.com
www.bakernet.com

bpv Braun Partners s.r.o.

Ovocný trh 8
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 490 000
Fax: +420 224 490 033
e-mail: prague@bpv-bp.com
www.bpv-bp.com

CÍSAŘ, ČEŠKA, SMUTNÝ s.r.o.

Hvězdova 1716/2b
140 78 Praha 4
Tel.: +420 224 827 884
Fax: +420 224 827 879
e-mail: ak@akccs.cz
www.akccs.cz

**DOHNAL PERTOT SLANINA
| advokátní kancelář**

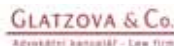
Schweitzerova 84/50
779 00 Olomouc
Tel.: +420 493 814 900
Fax: +420 493 814 899
e-mail: info@akdps.cz
www.akdps.cz

**Dvořák Hager & Partners,
advokátní kancelář, s.r.o.**

Oasis Florenc
Pobřežní 12
186 00 Praha 8
Tel.: +420 255 706 500
Fax: +420 255 706 550
e-mail: praha@dhplegal.com
www.dhplegal.com

Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s.r.o.

Mezníkova 273/13
616 00 Brno – Žabovřesky
Tel.: +420 541 211 528
Fax: +420 541 210 951
e-mail: recepcce@akfiala.cz
www.akfiala.cz

Glatzová & Co., s.r.o.

Betlémský palác
Husova 5
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 401 440
Fax: +420 224 248 701
e-mail: office@glatzova.com
www.glatzova.com

HÁJEK ZRZAVECKÝ advokátní kancelář, s.r.o.

Revoluční 3
110 00 Praha 1
Tel.: +420 227 629 700
Fax: +420 221 803 384
e-mail: info@hajekzrzavecky.cz
www.hajekzrzavecky.cz

**Havel, Holásek & Partners s.r.o.,
advokátní kancelář**

Florentinum
Na Florenci 2116/15
110 00 Praha 1
Tel.: +420 255 000 111
Fax: +420 255 000 110
e-mail: office@havelholasek.cz
www.havelholasek.cz

Holubová advokáti s.r.o.

Za Poříčskou bránou 365/21
186 00 Praha 8
Tel.: +420 224 914 050
Fax: +420 224 914 050
e-mail: info@holubova.cz
www.holubova.cz

Jakovidis | Klega | Partners

advokátní kancelář
Československá 2227/7
702 00 Ostrava
Tel.: +420 608 133 636
e-mail: klegaj@advokatova.cz
www.advokatova.cz

KPMG Legal s.r.o., advokátní kancelář

Pobřeží 1a
186 00 Praha 8
Tel.: +420 222 123 111
Fax.: +420 222 123 300
www.kpmg.com/cz

KSD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.

City Tower
Hvězdova 1716/2b
140 00 Praha 4
Tel.: +420 221 412 611
Fax: +420 222 254 030
e-mail: ksd.law@ksd.cz
www.ksd.cz

LAW GROUP

Zahradnická 6
603 00 Brno
Tel.: +420 543 213 928
e-mail: office@lawgroup.cz
www.lawgroup.cz

Mališ Nevrlka Legal, advokátní kancelář, s. r. o.

Longin Business Center
Na Rybníčku 1329/5
120 00 Praha 2
Tel.: +420 296 368 350
Fax: +420 296 368 351
e-mail: law.office@mn-legal.eu
www.mn-legal.eu

MSB Legal, v.o.s.

Bucharova 1314/8
158 00 Praha 13
Tel.: +420 251 566 005
Fax: +420 251 566 006
e-mail: praha@msblegal.cz
www.msblegal.cz

MT Legal s.r.o., advokátní kancelář

Karolíny Světlé 25
110 00 Praha 1
Tel.: +420 222 866 555
Fax: +420 222 866 546
e-mail: info@mt-legal.com
www.mt-legal.com

PRK Partners s.r.o. advokátní kancelář

Jáchymova 2
110 00 Praha 1
Tel.: +420 221 430 111
Fax: +420 224 235 450
e-mail: office@prkpartners.com
www.prkpartners.com

Randl Partners

advokátní kancelář
Tetris Office Building
Budějovická 1550/15a
140 00 Praha 4
Tel.: +420 222 755 311
Fax: +420 270 007 311
e-mail: office@randls.com
www.randls.com

Rödl & Partner, v.o.s.

Platnéřská 2
110 00 Praha 1
Tel.: +420 236 163 111
Fax: +420 236 163 799
e-mail: prag@roedl.cz
www.roedl.cz

Schönherr s.r.o.

nám. Republiky 1079/1a
110 00 Praha 1
Tel.: +420 225 996 500
Fax: +420 225 996 555
e-mail: office.czechrepublic@schoenherr.eu
www.schoenherr.eu

Švehlík & Mikuláš advokáti s. r. o.

Purkyňova 2
110 00 Praha 1
Tel.: +420 273 134 550
e-mail: info@samak.cz
www.samak.cz

TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI advokátní kancelář, s.r.o.

Trojanova 12
120 00 Praha 2
Tel.: +420 224 918 490
Fax: +420 224 920 468
e-mail: ak@iustitia.cz
www.iustitia.cz

Weinhold Legal, v.o.s. advokátní kancelář

Florentinum
Na Florenci 2116/15
110 00 Praha 1
Tel.: +420 225 385 333
Fax: +420 225 385 444
e-mail: wl@weinholdlegal.com
www.weinholdlegal.com

ŽIŽLAVSKÝ, advokátní kancelář s.r.o.

Široká 5
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 947 055
e-mail: ak@zizlavsky.cz
www.zizlavsky.cz

P A R T N E R S

advokátní kancelář

PRK Partners

advokátní kancelář

Česká republika

Slovensko

Maďarsko

KDYŽ VÁM V BYZNYSE
SKUTEČNĚ O NĚCO JDE...

CHAMBERS
EUROPE
AWARDS
for Excellence
2014
WINNER

CHAMBERS
EUROPE
AWARDS
for Excellence
2013
WINNER

CHAMBERS
EUROPE
AWARDS
for Excellence
2012
WINNER

PRAHA | BRATISLAVA | BUDAPEŠŤ | OSTRAVA

www.prkpartners.com

CHAMBERS
EUROPE
AWARDS
for Excellence
2014
WINNER

Získáte vše.
Samozřejmě.
Bez kompromisů.

A black and white photograph of a man and a woman embracing. The man is on the left, wearing a white V-neck shirt, and the woman is on the right, wearing a light-colored dress. They are both smiling. In the background, there is a bed with a blue and white checkered duvet and white pillows. The wall has a textured, brick-like pattern.

Hästens

Fulfilling dreams
since 1852

We Sleep.
Do you?

HÄSTENS CONCEPT STORE
Vinohradská 1420/33
120 00 Praha 2

Telefon: +420 222 254 292

SOHO INTERIÉROVÉ CENTRUM
Svratecká 989
664 42 Brno - Modřice

Telefon: +420 543 217 032

e-mail: info@postele-hastens.cz

www.hastens.com
www.postele-hastens.cz

Hästens je partnerem projektu Spěte zdravě. www.spetezdrave.cz

Speciální nabídka jen pro právníky

Nová třída C

Více informací o nabízených podmínkách pro právníky získáte
u nejbližšího autorizovaného prodejce Mercedes-Benz
www.mercedes-benz.cz

A Daimler Brand

Mercedes-Benz
The best or nothing.

Mercedes-Benz C 220 BlueTEC, kombinovaná spotřeba 4,0–4,2 l/100 km, kombinované emise CO₂ 103–109 g/km. Hodnoty emisí CO₂ byly naměřeny a jsou uváděny v souladu se směrnicí 1999/94/ES. Údaje se nevztahují na konkrétní vozidlo a nejsou součástí nabídky, slouží pouze pro porovnání s jednotlivými typy vozidel. Foto je pouze ilustrativní. Pro nabídku nutno předložit průkaz advokáta České advokátní komory nebo průkaz notáře Notářské komory České republiky (zvýhodnění neplatí pro notářské čekatele a advokátní koncipienty).